ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2004

„K Bohu máme stoupat po třech stupních. První, který je nám nejblíže a nejpřiměřenější našim schopnostem, je Maria. Druhý je Kristus a třetí je Bůh Otec. Abychom šli k Ježíši, je potřeba jít k Marii, naší Prostřednici-Přímluvkyni. Abychom šli k věčnému Otci, je třeba jít k Ježíši, našemu Prostředníku-Vykupiteli.“

sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Patnáctá kapitola evangelia svatého Lukáše nám ukazuje dost idylickou situaci: Stádo ovcí se klidně popásá a pouze jedna ovce se zaběhla. Pastýř jde a hledá ji. Může si být jist, že stádo se mezitím nerozprchne.

Naše Církev je v jiné situaci. Stádo se rozprchlo takřka celé. Kolik z pokřtěných katolíků soucítí s Církví a chce pro ni něco udělat? Ze Západu pronikají myšlenky, že papež není pro aggiornamento , ale pro restauraci.

Prostě majetek a snadný život zatemňuje mysl. Kolik médií útočí na Církev a občas licoměrně dá prostor katolíkům, aby se tak dokazovalo, že jsou „objektivní" Sleduji Lidové noviny, které ohlupují lidi.

Církev je rozložená a slabá. V církevních dějinách jsou zaznamenány okamžiky krize, ale vždy se našlo hnutí, které ozdravilo společnost. Připomeňme si františkány a dominikány 13. století, jezuity 16. století. Jaký to byl rozkvět! Naše doba si žádá toto: založení řeholí, které by plnou silou bojovaly proti interrupcím a za život. Takové řehole sice už existují (USA, Skotsko), ale mají jen několik desítek členů.

Klérus i laici mají mít na paměti, že existuje holocaust nenarozených a je třeba proti tomu pracovat. Je tristní pohled na pochod pro život v Praze (bývá kolem 25. března). Rodiny s malými dětmi si čas najdou, ale kde jsou kněží? Posledně jsem napočítal jen 11 přítomných kněží (při mši svaté v Týnském chrámě před pochodem). V některých zemích (hlavně USA) se nechávají biskupové a kněží zavřít za své veřejné protesty před interrupčnickými klinikami. Nezachrání nás předávání státních vyznamenání kléru (také řád zednáře T. G. Masaryka).

Temné síly mezitím pracují – kolem agentů STB v kněžských řadách se chodí „po špičkách" To není úplně vyřízená záležitost. Komunisté usilovně pracují pro získání většího podílu na moci. Jejich deník „Právo" se drze roztahuje.

Nechceme to, co je třeba v Belgii, tam bez souhlasu zednářů se nic důležitého neodehraje. Brusel, který nás má řídit v Evropské unii, se začíná podobat spíš muslimské zemi. Jenom statečná Církev bude přitahovat lidi – zvláště ty mladé. Počty seminaristů ukazují, že něco není v pořádku. Proč není kněžství přitažlivé? Ponížená Církev by měla mít mnoho mladých lidí, kteří se jí v Kristu zasvětí nerozděleným srdcem. Věřím, že jaro přijde. Ale je potřeba

být na modlitbách a „číhat“ na duše, které bychom oslovili tím, co je cenné: Kristem a Pannou Marií a šiky světců, kteří se za nás v nebi přimlouvají.

P. Ing. Karel Dachovský

Itálie

Prezidenti třiceti čtyř evropských biskupských konferencí poslali poselství italskému prezidentu Silvio Berlusconimu a opakovali požadavek Církve, aby evropská ústava se výslovně zmínila o křesťanských kořenech Evropy. Papež Jan Pavel II. varoval, že jestliže Evropská unie bude založena jen na společných ekonomických zájmech, bude to značně oslabené těleso.

Vatikánské noviny L' Osservatore Romano takřka denně opakují větu: „Evropa je křesťanská, nebo to není Evropa." Prezident Berlusconi, který podporuje papežův postoj, řekl, že si nemyslí, že se návrh ústavy změní.

* * *

Italský novinář Antonio Gasperi rozmlouval s kardinálem Dario Castrillon Hoyosem (prefekt Kongregace pro klérus) o novém filmu „Pašije" Kardinál film chválí, film vede k hlubší modlitbě a kontemplaci Ježíšova utrpení. Režisér Mel Gibbon použil nejnovější technické prostředky při natáčení. Film ukazuje hrůzu hříchu a sobectví a naopak vykupující sílu lásky. Tento film vyvolává soucit – je to triumf umění a víry. Bude to také pomůcka pro vysvětlování osoby a poselství Krista. Každý divák se po shlédnutí promění v lepšího člověka. Přivede lidi blíže k Bohu a blíž jednoho k druhému. Nejde pouze o převyprávění evangelia, jsou použity i reflexe světců v mnoha stoletích. Nicméně od evangelií film neodvádí, naopak. Někteří si myslí, že film povede k antisemitismu. To však není pravda, antisemitismus jako všechny druhy rasismu překrucuje pravdu, aby ukázal celou rasu lidí ve špatném světle. V tomto filmu to tak není. Naopak vyzdvihuje odpuštění, milosrdenství a usmíření. Kdyby se všichni poučili od Krista, nebylo by násilí vůči jiné lidské bytosti.

* * *

Kardinál Ratzinger kritizoval tendenci islámských vůdců směšovat politiku a náboženství. Trvá na respektování náboženské svobody. V muslimských zemích by se mělo jednat dobře s konvertity ke katolictví.

Kardinál komentoval vztahy mezi vírou a politickou mocí v sekularizovaném světě. Křesťanství přineslo novou myšlenku do dějin tím,

že učinilo rozdíl mezi císařem a Bohem. Křesťanství se nemusí spojovat s vnější mocí – politickou či vojenskou, ale jen s mocí pravdy, která přesvědčuje, s láskou, která přitahuje.

* *

Kardinál Trujillo (v čele vatikánské rady pro rodinu), řekl, že „bezpečný" sex je mýtus. Podle něj mnohé vědecké výzkumy ukazují, že kondomy propouštějí viry AIDS. V 15-20 % případů užití kondomů dojde k přenosu AIDS. Podle Dr. Richense z university College Londýn používání kondomů vede ke stupňování riskantního chování. Kardinál Trujillo byl kritizován médii. Dr. Baggaleyová (expertka na HIV při britské charitě Christian Aid) kritizovala kardinála. Podle ní jsou kondomy efektivní, 13 000 svobodných je denně nakaženo HIV (zvlášť pod 24 let). Nicméně i ona připouští 10 % nespolehlivost kondomů. Arcibiskup Indingi Mwana A' Nzeki z Nairobi šel daleko. Prohlásil, že AIDS se rozšiřuje tak rychle právě pro snadnou dostupnost kondomů. Kardinál Trujillo řekl, že distribuce kondomů mladistvým je vážnou nezodpovědností. Má se nabádat k mravní čistotě, která brání AIDS s jistotou. Mládež se má formovat podle mravních hodnot a mají se respektovat povinnosti rodiny. „Někteří říkají, že je to nerealistické. Ale myslím, že nejvážnější výzva je vzdělávat v lásce."

Řecko

Tisíc let se pravoslavní mniši v klidu modlili na hoře Athos, neobtěžováni vnějším světem. Ale Evropský parlament navrhl řecké vládě, aby se ve jménu tolerance a nediskriminace umožnil přístup na ostrov Athos také ženám.

Hilary Whitová (mluvčí Campaign Life Catholic) říká, že je to prostě neuvěřitelné. Je ráda, že se mniši modlí v klidu i za ni a nemá touhu rušit jejich klid. Ptá se: „Kdo nás vysvobodí od těchto tyranů sekulární tolerance, když vymazali všechny stopy náboženské svobody ze všech koutů světa?"

Řečtí socialisté v Evropském parlamentě odmítli podpořit návrh. Řecký ministr zahraničí řekl, že takový požadavek by byl v přímé konfrontaci s tisíciletou tradicí, vírou a mnišským duchem Hory Athos.

Kuba

Církev si vede statečně přes nepřízeň úřadů. Kardinál Jaime Ortega napsal neohrožený pastýřský list (12 stran). Šlo o vyzdvižení kněze – vlastence, Félixe Varely (1788 – 1853), který pracoval pro nezávislost ostrova na Španělsku. Je snaha Církve o jeho blahořečení. Vize Patera Varely o povaze země je velmi rozdílná od současnosti. Na Kubě je zoufalství, únava a monotónnost. Je zde velký počet interrupcí a rozvodů, alkoholismus a promiskuita. Kardinál si rovněž posteskl na slabou úroveň zdravotnictví a školství.

Castro odpověděl po svém. V televizi bylo otevření nového kláštera brigitinek v Havaně. Fidel Castro byl přítomen a udělil abatyši Tekle Famiglietti řád Felixe Varely. Abatyše vděčně řekla: „Bez pomoci a velkomyslnosti velitele Fidela Castra bychom zde nebyly.“ Kardinál Sepe (prefekt vatikánské Kongregace pro evangelizaci národů) potom řekl Fidelovi, že ho papež miluje. Celý akt se děl za zády kardinála Ortegy a žádný kubánský biskup nebyl přítomen. Kardinál Ortega si stěžoval u vatikánského sekretáře státu – kardinála Sodana, a ten mu porozuměl.

Církev také kritizovala stát za odsouzení 75 disidentů ke krutým trestům (v průměru 20 let vězení), což se mnohdy rovná doživotnímu vězení.

V zemi působí 310 diecézních kněží a 600 řeholních (na počet obyvatel 11,2 milionů). Stát nadržuje evangelíkům, zato katolíci nesměli postavit jediný nový kostel, biskupové nedostávají víza do ciziny, nesmějí světit nové kněze, nesmějí opravovat kostely a mnohdy nesmějí mít automobil. Týká se to zejména biskupů v Santiagu a Pinar del Rio.

Kardinál rozlišuje mezi „svobodou kultu“ a „svobodou náboženství“ Kuba má tu první, ale ne tu druhou. Asi 60 % obyvatel je pokřtěno a 5 % obyvatel chodí v neděli na mši. Asi pět tisíc katolíků v Havaně navštěvuje mše v bytech (450 takových center).

Církevní organizace Caritas je sice zakázaná, ale ve skutečnosti koná obrovskou práci (má 12 000 spolupracovníků, kteří se starají o nemocné a extrémně chudé).

Také biskup Ciro je statečný, proto ho stát pronásleduje, nesměl vysvětit 9 kněží a založit pět klášterů. Biskup používá laiky – animátory.

V zemi D. Valdés tiskne časopis Vitral (6 000 exemplářů). Ten se odchyluje od marxismu, ale nechce konfrontaci ale dialog. Kubánci tak slyší o

míru, svobodě, solidaritě a smíření. Zvlášť návštěva papeže v roce 1998 pozdvihla sebevědomí Kubánců.

Švýcarsko

Laický synod v Luzernu hlasoval pro kněžství žen, konec celibátu kněží a rehabilitaci kněží, kteří se oženili. Pro toto hlasovalo 73 lidí, 8 bylo proti a 9 se zdrželo hlasování. Tento synod je uznán Biskupskou konferencí, ale nemá žádný kanonický status. Synod dodal, že mnoho kněží není čestně schopno žít dál v celibátě. Přesto se bojí odejít, protože by nenalezli jinou práci. Prý „trpí věrohodnost Církve“

Německo

Vedoucí německých katolických laiků a profesor Hans Joachim Meyer se staví proti přijetí Turecka do Evropské unie. Tento stát diskriminoval náboženské menšiny a nutil křesťany odejít do exilu.

Kolumbie

Za posledních třicet let Církev svým úsilím při výchově a akcemi celkem osmkrát odvrátila snahu uzákonit přístup k interrupcím. Mocným hlasem je kardinál Pedro Rubiano. Podporuje snahy pro život a letos posvětil centrum pro těhotné. Kolumbie má 41,1 milionů lidí. Přesně tolik nenarozených zavraždili v USA.

Pobočku světové organizace pro život HLI vede matka devíti dětí – Marta Sáiz. Pracuje v tomto směru od poloviny šedesátých let, kdy v zemi začaly působit organizace proti životu s tvrzením, že Kolumbie je přelidněná. Jeden americký senátor tvrdí: „Růst méně rozvinutých národů je nebezpečnější než nukleární válka.“ Nepřátelé chtějí odtrhnout lid od Církve a vytvořit mentalitu proti rození dětí. Za třicet let se jim podařilo srazit porodnost z šesti na 2,5 dítěte na rodinu. Interrupce jsou stále nelegální vyjma případů ohrožení života matky. V hlavním městě je 15 nelegálních interrupčnických klinik. Bohaté a mocné skupiny v USA (Fordova, Rockefellerova nadace, Světová

banka, IPPF a Spojené národy) si chtějí podmanit Latinskou Ameriku – proto vytvářejí programy na kontrolu porodnosti. Do chudých zemí se posílá víc peněz na antikoncepci než na potraviny a zdravotnictví. V roce 1980 bylo jasné, že sterilizace a pilulky nesnižují příliš populaci, proto je nabízena pilulka RU-486, která působí interrupci. Prezident USA Reagan zabrzdil příliv dolarů na prosazování interrupcí ve světě v roce 1984. V devadesátých letech prezident Clinton chtěl prosadit interrupci jako mezinárodní lidské právo – (Konference OSN o populaci v Kairu roku 1994). Naštěstí se proti ozval Vatikán a koalice muslimských států.

Kostarika

Je to malá země se 4 miliony obyvatel – ale je nazývána „Švýcarskem Latinské Ameriky" Je zde relativně vysoká životní úroveň. Je vývozcem banánů, kávy a elektroniky. Už 50 let zde není armáda – v roce 1948 se rozhodli „vyměnit zbraně za housle" Některé jiné rysy společnosti však nejsou tak příznivé: 77 % žen užívá antikoncepci a 21 % jich je sterilizováno. Počet dětí klesl z 4,8 na 2,5 dítěte na ženu. Církev stále civilizuje společnost svým důrazem na zdravou rodinu a manželství. Ústava v zemi výslovně uvádí, že manželství a rodina jsou institucemi, které jsou základem společnosti a mají být chráněny státem. Ve skutečnosti na rodinu útočí antikoncepce, homosexualita, agresivní feminismus (ten chce postavit ženu proti muži). Biskupové jsou aktivní v boji proti všem formám moderního zla. V zemi byl na návštěvě prezident HLI (z USA) Pater Enteneuer. Měl několik přednášek a také interview v televizi. Ptali se ho: „Jestliže nechcete interrupce, proč Církev nedovolí antikoncepci?" Odpověděl: „Protože je doložitelný fakt, že antikoncepce je součástí problému a vede k více interrupcím všude na světě. V USA 80 % všech žen kráčejících do interrupčnických klinik jsou ty svobodné a 60 % jich říká, že brala antikoncepci." Otázka: „Jestliže Církev nechce přijmout antikoncepci, proč neučí děti sexuální výchově, aby je uchránila nechtěným těhotenstvím?" Odpověď: „Protože sexuální výchova je jednoduše propagací antikoncepce – neúspěšná metoda předcházení těhotenství, metoda, která vede k promiskuitě, metoda, která vede k více tak zvaně nechtěným těhotenstvím, a takto k interrupcím. Kdekoliv byla zavedena ve Spojených státech, počet těhotenství u dívek do dvaceti let vzrostl."

El Salvador

Je jedna ze dvou zemí (spolu s Polskem), která dokázala zvrátit zákon o interrupcích. Ty zde byly povoleny, ale lidé dokázali prosadit nový zákon, který interrupce zakazuje (rok 1999). Země se pomalu zotavuje z následků občanské války (ta trvala 12 let), ve které zahynulo 75 000 lidí, 8 000 jich zmizelo beze stop.

Nový zákon proti interrupcím je také výsledkem snah Církve. Pod petici se sebralo 500 000 podpisů, konala se procesí a pochod před parlament. Lidé pronikli do parlamentu a postříkali každé sedadlo poslanců svěcenou vodou. Národ se stále modlil.

Ještě však není úplně vyhráno. V zemi působí International Planned Parenthood Federation. Ta podporuje „nesvatou trojici“: sexuální výchovu, kontrolu porodnosti a nelegální interrupce. Tvrdí, že země má příliš velkou hustotu obyvatel: 608 obyvatel na čtvereční míli. Ve skutečnosti ekonomika má málo pracovních sil. Dva miliony mladých jsou na práci v USA. Porodnost v zemi je 3,3 dítěte na jednu ženu. Interrupčníci z ciziny tvrdí, že chudoba zemí je vyvolaná vysokou porodností. El Salvador je však vzorem pro celý svět.

Nikaragua

Je to země, která se zotavuje z mnoha let, kdy vládla marxistická strana. Polovina lidí žije v bídě (denní příjem 1 dolar). Před revolucí bylo v zemi 90 % katolíků, nyní to je 60 %.

Výraznou postavou je Dr. Cabrera , ředitel Národní zdravotnické asociace a děkan lékařské fakulty. Byl na konferenci v Kairu, která roku 1994 chtěla prosadit záměr Clintonovy administrativy, aby interrupce byly prohlášeny mezinárodním právem. Jeho vystoupení pomohlo obráncům života pro nenarozené.

V roce 1998 zemi poškodil hurikán Mitch. Pomoc ze zahraničí byla podmíněna přijetím kvót pro narozené děti a přijetím „reprodukčních práv“ Papež podobné jednání označuje jako „konspiraci proti životu“

Mnoho let „antikoncepčního imperialismu“ dovedlo zemi tam, že 73 % párů používá umělou antikoncepci a 28 % žen je sterilizováno. Antipopulační programy spolu s penězi jdou z USA, z OSN, Německa,

Evropské unie a dalších zemí. Za posledních 5 let přišlo do země 90 milionů dolarů na populační kontrolu (počet obyvatel je 5 milionů). V roce 2000 se v hlavním městě konal pochod pro život s účastí 100 000 lidí. V čele šel kardinál Obando y Bravo. V roce 2001 se shromáždilo na stadionu 30 000 lidí. Byla přítomna i vatikánská delegace a prezident Alemán.

Rusko

Pravoslavná církev v Rusku přerušila styky s Americkou episkopální církví (ECUSA) kvůli vysvěcení aktivně homosexuálního biskupa. Pravoslavní považují homosexuální styky za těžký hřích a nechtějí, aby ani stín souhlasu na ně nepadl kvůli těm, kteří jsou nekřešťanští a rouhaví.

Řím

Vztahy mezi katolíky a anglikány utrpěly ránu vysvěcením na biskupa aktivního homosexuála v USA. Vatikán odvolal setkání, které mělo jednat o společném vyznání víry, tak to řekl kardinál W. Kasper. Anglikáni dostali varování předem (setkání arcibiskupa z Canterbury, Dr. R. Williamse s papežem). Bude vytvořena nová komise, která by vedla jednání, ale s přihlédnutím k uvedenému vysvěcení biskupa Robinsona.

Ukrajina

Hlava řeckokatolické církve, kardinál Husar, požádal papeže o vytvoření ukrajinského katolického patriarchátu navzdory hrozbám ze strany pravoslavných. Sedmdesátiletý kardinál řekl, že je připraven přestěhovat své sídlo ze Lvova do Kyjeva (který je většinou pravoslavný).

Irák

Chaldejská katolická církev má novou hlavu arcibiskup Emmanuel – Kazim Delly (76-letý světící biskup v Bagdádu byl zvolen patriarchou Babylonu a přijal jméno Emmanuel III.). Tato církev má 800 000 věřících,

z toho větší polovina žije v Iráku. Volba byla kompromisem a Vatikán ji podpořil. Dva kandidáti stáli při volbě proti sobě (biskup Louis Sako z Kirkuku spolupracuje s okupačními jednotkami, zatímco biskup Shlimon Warduni odmítá zásah USA v Iráku).

Kořeny chaldejské církve jdou k roku 431, kdy se po koncilu v Efesu oddělila. Církev se sjednotila s Římem roku 1830.

Nový patriarcha si je vědom obtížného postavení chaldejských v Iráku. Ale říká: „Mluvíme k našim lidem: „Důvěřujte v Boha a On vás nenechá padnout." Církev plní úkol při zprostředkování humanitární pomoci.

V Bagdádu je také arcibiskup latinského ritu, Jean B. Sleiman. Ten říká, že se do země dostali američtí evangelíci, kteří mají úmysl obracet muslimy. Arcibiskup řekl, že to znamená provokaci mohamedánů.

USA

Dvě ženy, které figurovaly v roce 1973 v soudních případech „Roe" a „Doe", které znamenaly povolení interrupcí v celé zemi, se obrátily. Canová a Mc Corveyová říkají, že byly tehdy mladé a hledaly pomoc v interrupci. Obě ženy se teď obrátily na Nejvyšší soud jako zástupkyně žen, které byly zneužity a zraněny interrupčnickým průmyslem. Celkem je podporuje 1 000 žen, které trpí depresemi v důsledku interrupcí.

* * *

Kardinál Ratzinger poskytnul interview katolické televizní stanici EWTN. Podle něj krize Církve (zvlášť v USA) je způsobena slabostí víry a nejasným morálním učením. Ptali se ho, co je kořenem případů zneužívání mladistvých kněžími. Řekl: „Obecným prvkem je slabost lidských bytostí, dokonce i kněží. Pokoušeni jsou i kněží. Myslím, že základním bodem je slabost víry." Považuje za základní dva body k nápravě: Obrácení k hluboké víře s životem modlitby a svátostí a jasné morální učení. Ptali se ho, na roli US biskupské konference při řešení problému. Kardinál Ratzinger odpověděl: „Koordinace mezi biskupy je jistě nutná, protože Spojené státy jsou velkým kontinentem. Od začátku je jasné, že osobní zodpovědnost biskupa je zásadní pro Církev a snad anonymita biskupských konferencí může být nebezpečím pro Církev.

Nikdo není osobně a hned zodpovědný. Vždycky se mluví o konferenci – ale nevíte, kde a kdo je konference."

* *

Stále větší počet z 63 milionů katolíků obrací záda k velkým katolickým univerzitám (Notre Dame, Georgetown). Spíše se zaměřují k malým katolickým univerzitám, které vznikly nedávno. (Za posledních pět let jich vzniklo pět.) Jsou konzervativní a neholduje se tam studentským večírkům, sexu a fotbalovým zápasům.

Georgetown University (založená jezuity) je kritizována. Když zde hovořil kardinál Arinze z Vatikánu a kritizoval homosexualitu, sedmdesát členů fakulty protestovalo. Také jezuity založená Boston College má homosexuální klub.

Naproti tomu Thomas Aquinas College v Kalifornii si libuje v tradičních věcech: dodržování postu a denních mších. Studentský život zde zahrnuje tři mše denně, noční recitování růžence a modlitby před jídlem a vyučováním. V prvním ročníku je 102 studentů, tolik dříve nikdy nebylo. Dvanáct procent absolventů se stává kněžími nebo řeholníky.

V USA je 222 katolických universit. Většinou vznikaly v 19. století a byly pro chudé emigranty. V padesátých letech 20. století zde bylo typické: vlastní kaple, modlitby před vyučováním, kříže v učebnách, výuka tomistické filozofie, pátky bez masa, sobotní zpovědi, eucharistické adorace – většina vyučujících byli kněží nebo řeholnice.

V roce 1967 prezidenti katolických univerzit přijali na popud patera Hesburgha (z Notre Dame) vyhlášení nezávislosti na církevní kontrole. Poté se stalo zvykem přijímat na školy stále více nekatolíků. Papež vydal roku 1990 dokument Ex Corde Ecclesiae požadující zdravé učení na katolických školách. Profesoři teologie musí mít povolení od místního biskupa potvrzující jejich věroučnou správnost. Ex Corde také požadovalo, aby nejméně polovina vyučujících na univerzitách byla praktikujícími katolíky. Christendom College ve Front Royalu (100 km od Washingtonu) si vede dobře. Všech padesát profesorů složilo přísahu loajálnosti katolickému učení a všech 370 studentů jsou katolíci. Je zde příkaz nosit slušné šaty, oddělené ubytování žen a mužů a zákaz veřejného projevování něžností. Zakladatel univerzity klade důraz

na výuku dějin, protože současná generace trpí neznalostí dějin. Deset procent absolventů se stává kněžími nebo řeholnicemi.

Většina katolických univerzit v USA však ztratila svou katolicitu.

* * *

Biskupové navázali na vatikánský dokument o účasti katolíků na veřejném životě. Dopis některým politikům rozeslal Raymond Burke, nový arcibiskup ve St Louis. Arcibiskup připomenul, že katoličtí politici nemají brát ohled pouze na státní zákony, ale také na morální zákon. Ten, kdo podporuje interrupce a výzkumy embryí, nesmí přistupovat k Eucharistii. Týká se to také senátorky Lassové, která tvrdí, že dopis arcibiskupa vezme do úvahy, ale také musí plnit přání svých voličů.

Arcibiskup Burke (55 let) je energický konzervativec, studoval v Římě na Gregorianě a má silnou podporu Vatikánu. Jezuitský týdeník America tvrdí, že se arcibiskup stane neformálním mluvčím amerických biskupů.

* * *

Arcibiskup Sean Patrick O' Malley (kapucín) v Bostonu chce prodat arcibiskupský palác včetně přilehlých pozemků. Jeho diecéze musí zaplatit 85 milionů dolarů jako odškodnění zneužitým. Jde o poklesky některých kněží. Arcibiskup už nežije v paláci ale na faře.

Velká Británie

Nově jmenovaný kardinál Keith O' Brien (arcidiecéze St Andrews a Edinburgh) při instalování kanovníka Johna Agnewa v katedrále St Mary's slavnostně vyhlásil svou víru a víru Církve (zvlášť pokud jde o celibát kněží, homosexualitu a antikoncepci). Tento krok je velmi neobvyklý, kardinál prohlásil, že to činí svobodně, a ne na nátlak Vatikánu. Dřív byl znám liberálním postojem k celibátu kněží. Ještě den po svém jmenování kardinálem při mši žádal diskusi o antikoncepci, homosexualitě a celibátu kněží.

* * *

Celkem 350 farností v zemi odmítne sloužení mše anglikánskému arcibiskupovi z Canterbury – R. Williamsovi kvůli jeho podpoře kněžek. Devět těchto farností je na území diecéze Canterbury (je v ní také kostel sousedící s palácem arcibiskupa). To znamená, že tyto farnosti odmítají kněžky i biskupy světící kněžky.

* * *

Papež přijal v Římě 35 biskupů Anglie a Walesu při návštěvě ad limina. Řekl jim, že jejich země jsou ohroženy mocným proudem sekularizace. Ježíš Kristus je zdrojem naděje. Zvlášť hovořil o nutnosti držet tradiční manželství. Nemělo by být nahraženo pouhým spolužitím, které zatemňuje posvátnost manželství. Kořenem nedobré situace je pokles povolání ke kněžství a řeholnímu životu a vážné potíže pociťované rodiči při jejich pokusech katechizovat vlastní děti. Tato situace naznačuje nutnost pro biskupy obejmout jejich základní misi být autentickými a autoritativními hlasateli Slova. Musí učit pravdu a hlídat jednotu víry. Nové milenium vyžaduje nový impulz v křesťanském životě a evangelizaci kultury. Ústřední roli má kněžská služba. Požadavek je pro pokorné a svaté kněze, jejichž denní cesta obrácení bude inspirovat celý Boží lid ke svatosti, ke které je povolán, a jsou nutní učitelé s jasným a přesným porozuměním specifické přirozenosti a role katolické výchovy. Zvlášť je třeba klást důraz na modlitbu, katechezi o významu liturgie a důležitosti Eucharistie a časté zpovědi. Papež zakončil: „Spojeni v naší lásce k Pánu a inspirováni nově blahosavenou Matkou Terezou z Kalkaty jděme kupředu v naději."

* * *

Editor „katolického" (liberálního) týdeníku The Tablet, pan John Wilkins, obdržel papežský rytířský řád od apoštolského nuncia Pabla Puenteho. Při rituálu byl přítomen kardinál C. Murphy O' Connor. To se tedy nestačíme divit!

* * *

Vláda doporučila, aby všechny těhotné ženy prošly testy, zda jejich dítě nebude mít Downův syndrom. V kladném případě bude doporučena interrupce. To znamená, že některý život by neměl hodnotu, druhý ano. Patrick Cusworth (mluvčí organizace pro život Life) řekl, že testy jsou chybné v 5 %.

* * *

Angličtí biskupové si ztěžovali na BBC, že zařadila dva televizní programy proti katolíkům (a to v týdnu, kdy papež slavil své stříbrné jubileum). Program Kenyon confronts se zase přehraboval v případech údajného zneužití mladistvých kněžími v Birminghamu. Angličtí biskupové sice ocenili dobré pořady BBC z oslav 25. jubilea papeže a blahořečení Matky Terezy, ale jinak BBC není objektivní a je zaměřena proti Církvi.

* * *

Arcibiskup z Glasgowa – Mario Conti odsoudil opět interrupce. Také zavrhl rozdávání antikoncepce mladistvým, což je vládní linie ve Skotsku. To podle něj povede k prohloubení promiskuity a k nechtěným těhotenstvím. Podle něj nastal čas pro „dlouhý a tvrdý pohled na antikoncepci a s ní spřízněné problémy, otupění svědomí, malou cenu života a degradaci krásy sexu."

* * *

Anglikánská kněžka Joanne Jepsonová, kaplanka u sv. Michaela v Chesteru, obžalovala oddělení policie, protože nevyšetřilo interrupci plodu staršího 24 týdnů, protože dítě mělo rozštěp patra. Jepsonová objevila tento případ, když prohlížela národní statistiky. Stalo se to v Herefordu roku 2001. Ohlásila případ místní policii. Policie se případem nezabývala, proto se obrátila na soud. Soud odmítl přelíčení, proto se odvolala. Nové přelíčení dopadlo dobře, přesto případ bude projednávat Vyšší soud. Zákon z roku 1967 říká, že interrupce po 24 týdnech těhotenství se mohou provádět, jen když je závažné riziko, že se dítě narodí s takovými fyzickými nebo mentálními abnormalitami, že by bylo těžce handicapováno. Lékaři a matka mohou

rozhodnout, co je takovým handicapem. Jepsonová řekla, že chce, aby se zákon vyjasnil, aby se interrupce neděly z malicherných důvodů a aby se nediskriminovali postižení lidé. „Musíme být proti víře, že cena lidského života spočívá ve fyzické dokonalosti." Jepsonová, které je 27 let, dodala, že je zvláště poděšena případem, protože sama se narodila s vadou čelisti, která byla odstraněna operacemi před několika lety.

Anglikánský arcibiskup Peter Smith z Cardiffu řekl: „Absolutně se nedá rozumně říci, že rozštěp patra je vážným handicapem." Je rád, že Jepsonová zveřejnila případ. Dodal, že věří, že všechny interrupce jsou špatné. Tento případ povzbudí lidi, aby přemýšleli o interrupcích, které jsou skutečně zabíjením nevinného lidského života. Kampaň Jepsonové podporují organizace pro život. Nuala Scarisbricková z organizace Life řekla, že toto dítě mohlo být zabito jenom kvůli stavu, který může být úplně odstraněn moderní chirurgií. Ukazuje to, jak se stáváme otrlými a jak je nemilosrdný interrupčnický průmysl.

Indie

Dne 21.10.2003 byl jmenován kardinálem biskup Telesphore Toppo z Banchi. Je to první kardinál pocházející z původního obyvatelstva zvaného „domorodci" Když se vrátil z Říma, přivítalo ho 100 000 lidí v hlavním městě státu Sharkhandu. Mimo něj má Indie ještě dva kardinály: Ivana Diase v Bombaji a hlavu Syromalabarské katolické církve Varkeye Vithayathila (tato církev má 3,3 miliony členů žijících převážně na jihu Indie). Nový stát v Indii – Jharkhand vznikl v roce 1999. Je zde 26 milionů obyvatel. Z toho 3 miliony křesťanů, takřka všichni jsou ze skupiny „domorodců" „Domorodců" je ve státě 27 %. Stát ovládají hinduisté, kteří křesťany pomlouvají jako „cizáky". Prvními evangelizátory byli zde jezuité – A. Stockman (z Belgie). V roce 1885 přišel Otec Lievens, který pokřtil 100 000 „domorodců" Dnes je Jharkhand rozdělen na osm diecézí s velkým množstvím katolických kostelů, škol a nemocnic.

Belgie

Kardinál G. Danneels řekl římským novinám „30 Giorni", že by měla být

omezena moc papeže a osobnost papeže by neměla být tolik ve středu zájmu. V tomto tisíciletí by Vatikán neměl tolik kontrolovat. Kardinál, jehož považují za vedoucího „liberální reformní strany" pro budoucí konkláve, popsal papeže jako opravdu charismatickou osobnost, která poutá pozornost. Ale spojení mezi papežovou úlohou a osobností není dobré. Říká, že odstoupení nemocného papeže by mnohému pomohlo. Nicméně kardinál tvrdí, že nechce oslabovat papežství. Také říká, že biskupské synody by neměly být tak formální a měly by být otevřené a měl by se zastavit proud papíru z vatikánské kurie.

Jak k mrtvým, tak k živým

Pod záštitou hlavního města Prahy proběhl v kostele sv. Michaela Archanděla na Starém Městě pražském ve dnech 15.-21. prosince týden koncertů, přednášek a výstav, věnovaných tomuto chrámu a kulturnímu dědictví s ním spojenému. Jistě chvályhodná akce, jenže jak dlouho ještě? Jedná se totiž o kostel, který v současné době neslouží svému původnímu účelu. Jeho správcem je Národní knihovna ČR, která již dříve objekt pronajala společnosti Michal Praha. Ta se netají svojí snahou o budoucí využití chrámu nikoli k vážné hudbě a hlubší kultuře, ale ke komerčním účelům včetně provozu kasina, multiplexkina apod. Za tím účelem bude však nutno provést stavební úpravy, které se dotknou tělesných pozůstatků těch, jež jsou zde pohřbeni a už před staletími si za toto místo zaplatili.

Problém kostela sv. Michala není ojedinělý a týká se stále většího počtu nevyužitých sakrálních budov. V současné době, kdy Církev ani stát nemají peníze na údržbu těchto objektů, vyvstává závažný problém, co s nimi. Prodat je komukoliv bez ohledu na využití? Církvi v tom brání její starodávné a provždy platné předpisy. A pokud by je převzal stát? Při současné úrovni naší politické reprezentace si nedělejme iluze. Jenže pozor! Téměř všechny tyto církevní stavby mají buď hrobku nebo se kdysi kolem vyskytoval hřbitov. Nedávno zástupci Židovské obce protestovali, když se mělo stavět na místě, kde se nacházelo jejich bývalé pohřebiště. Mají úctu ke svým mrtvým předkům. A my? Jestliže polovina kremací probíhá bez obřadu a popel se rozsype na loučce, jaký signál tím vysíláme? Lze potom očekávat v případě odprodeje kostelů pietu k zesnulým nebo spíše rezignaci na ni ve prospěch

pochybného kšeftu? Jenže jakou budoucnost může mít národ, který si neváží svých mrtvých, to jest své minulosti? Bez těchto kořenů má nulovou šanci přežít v multikulturní společnosti. Proto je na místě adresovat těm, kteří si ještě tyto souvislosti nějak uvědomují, ať už jde o církevní hodnostáře nebo aspoň trochu zodpovědné státní funkcionáře, následující otázku: Není lepší, aby se nevyužívaný kostel, na jehož údržbu nejsou peníze, nechal raději zchátrat, než aby se skvěl novotou, ale nikoli jako chrám, nýbrž jako tržiště, hospoda nebo ještě něco horšího? Třeba se v příštích generacích najde někdo, kdo si poradí s jeho rekonstrukcí tak, jako si poradil sv. František z Assisi, když mu ve vidění Kristus řekl, ať opraví zříceninu kostela sv. Damiána.

PhDr. Radomír Malý

Karel Habsburský bude blahoslaveným

Jak bylo ve Vatikánu oficiálně oznámeno, poslední rakousko-uherský císař Karel I. Habsbursko - Lotrinský bude prohlášen za blahoslaveného. Komise pro svatořečení uznala za autentický zázrak mimořádného uzdravení jedné osoby v Brazílii, která se modlila za Karlovu beatifikaci.

Tato skutečnost vyvolá nepochybně zejména v České republice, jakož i ve všech zemích, jež kdysi patřily Rakousko-Uhersku, vlnu diskuzí pro i proti. Ještě než vůbec došlo k oznámení oficiálního výsledku procesu Karlova blahořečení, reagovali v ústním rozhovoru se mnou někteří čeští občané rozhořčeně: Císař Karel prý dal souhlas k vedení ponorkové války, zbaběle kapituloval před německým císařem Vilémem a po prohrané válce obelhal vládu Švýcarska, kde pobýval v exilu, když se pokusil znovu převzít moc v Maďarsku.

Tyto námitky jsou jistě závažné, jen je otázka, jestli pravdivé. Pokusme se s nimi vypořádat. Pramenem, z něhož odpůrci blahořečení čerpají, je kniha historika Jana Galandauera „Osudy trůnu Habsburského“, vydaná v 80. letech minulého století. Nicméně tentýž dějepisec vydal roku 1998 novou, velmi precizní publikaci nazvanou „Karel I., poslední český král“, která představuje císaře Karla podstatně pozitivněji než ta předchozí. Není třeba dlouho hádat, proč. „Osudy... byly vydány ještě za komunismu, Galandauer si proto nemohl dovolit publikovat něco, co by ukázalo císaře Karla v převážně kladných barvách.

Karel, narozený roku 1887, byl prasynovcem císaře Františka Josefa I., synem arcivévody Otty, bratra Františka Ferdinanda d' Este, zavražděného v Sarajevu. S následnictvím trůnu nemohl počítat, následníkem byl přece jeho strýc František Ferdinand. Mladý arcivévoda Karel podle dvorské etikety musel nejprve udělat vojenskou kariéru a oženit se. Jeho manželka Zita pocházela z bývalého francouzského královského rodu Bourbon-Parma, usazeného v Itálii. Karel se od prvopočátku vyznačoval mimořádnou zbožností, mírností povahy a vřelou láskou ke své manželce Zitě. Spolu s ní vyvíjel velikou iniciativu v oblasti charity, měl citlivé srdce pro utrpení a starosti druhých, proto zejména prostí lidé jej milovali.

Po zavraždění jeho strýce v Sarajevu v červnu roku 1914 připadlo následnictví trůnu jemu. Po smrti stařičkého mocnáře Františka Josefa roku 1916 se ujímá vlády uprostřed první světové války, na jejímž rozpoutání neměl nejmenší podíl. Galandauer v uvedené knize cituje řadu jeho dopisů, které dokazují, jak hluboce císaři Karlovi záleželo na míru a jak těžce nesl utrpení, které válka přinášela zvláště prostým lidem. Když nebylo v jeho silách válečné běsnění okamžitě zastavit, neboť nemohl a také nechtěl dopustit rozpad monarchie, usiloval alespoň o humánní způsoby vedení válečných operací. Dejme slovo Galandauerovi (str. 95), který cituje jeho rozkaz udělený jednotce, jež prováděla tzv. trestnou operaci v severní Itálii: „Ukládám každému veliteli jako svatou povinnost, aby vynaložil veškeré úsilí na to, aby ranění byli co nejlépe ošetřeni a aby bylo o jednotky co nejlépe postaráno. Zakazuji rozkaz: ‚Nebrat žádné zajatce' (Pozn. autora: To znamená každého zajatého zastřelit). Pro dobrého vojáka je potupné a bude těžce trestáno, jestliže někdo skolí bezbranného nepřítele, který se již vzdal....Nejpřísněji zakazuji krádeže, plenění a zbytečné ničení." Historie zná velmi málo vojenských velitelů, kteří uprostřed válečné vřavy dokážou vydat takové rozkazy. U Karla to bylo spojeno téměř s hrdinstvím, neboť rakousko-uherská generalita, podřizující se německé, měla o vedení války zcela jiné představy. Nechme opět mluvit Galandauera (str. 96): „Karlovy humanistické rozkazy a odpor, jejž vyvolaly....je možné pokládat za střetnutí dvou etik, či dokonce dvou světových názorů, za střetnutí křesťansky motivovaného humanismu a sociálního darwinismu. Takováto interpretace není jen dodatečnou konstrukcí prozaické skutečnosti, tak to bylo chápáno i v dobovém reálu. Conrad von Hoetzendorf, hlavní etický a filozofický odpůrce Karla v habsburské

monarchii, psal o Karlově vedení války a říše následovně: „Toto blouznění o lásce k bližnímu, soucitu, rovnosti lidí, štěstí míru a jak se všechna tato učení, jež zahrnovala i náboženský moment, jmenovala, se stávala zločinem v říši, která vedla těžký boj o svou existenci, našlo ve mně nejostřejšího protivníka, který požadoval nejbezohlednější potírání defétismu."

Tyto Karlovy požadavky na vedení války vyplývají z teorií církevních Otců, zejména sv. Augustina, sv. Tomáše Akvinského a Franciska Suaréze o povinnosti co nejúčinněji minimalizovat utrpení, které válka jakožto zlo s sebou přináší. Nejdůležitější je však snaha dosáhnout co nejrychleji spravedlivého a čestného míru. O ten šlo Karlovi na prvém místě, jak svědčí četné mírové iniciativy, jež vyvíjeli na jeho popud bratři císařovny Zity, Xaviér a Sixtus, bojující na druhé straně barikády v belgické armádě proti Německu.

Když německá generalita sdělila rakouským spojencům svůj úmysl zahájit roku 1917 ponorkovou válku, což znamenalo mimo jiné též útoky proti civilním lodím a dalo se předpokládat, že USA v důsledku toho vstoupí do války na straně dohodových velmocí, Karel a Zita se postavili kategoricky proti, jak líčí celou kauzu opět Galandauer (str. 148–155), jenž mimo jiné cituje Karlova slova: „Nebudeme se podílet na nesmyslu neomezené ponorkové války. Prorážení dna bezbranných lodí s cestujícími, tisíce lidí, kteří utonou jako krysy, to je ohavnost, na které bych se nechtěl podílet..." Němečtí maršálové Luddendorf a Hindenburg však Karlova odporu nedbali a suše mu oznámili, že již vydali rozkazy k zahájení ponorkové války. Karel spoluúčast Rakousko-Uherska na ní výslovně odmítl, avšak rakouská generalita se připojila i přes jeho zákaz. Karel odjel do hlavního stanu německé armády, kde prohlásil, že s tímto nesouhlasí, protože však rakouští velitelé nerespektovali jeho stanovisko, nezbývá mu, než to vzít na vědomí. Toto je důležité pro posouzení celé kauzy. Karel nikdy příkaz k ponorkové válce nevydal, jeho podpis pod ničím takovým nefiguruje, pouze vzal tuto realitu, s níž nesouhlasil, na vědomí, když jeho záporného vyjádření nebylo dbáno. Dá se jistě právem diskutovat, jestli toto Karlovo jednání nebylo příliš oportunistické. On mohl, když viděl neposlušnost své generality, buďto se obrátit veřejným prohlášením k národům monarchie nebo na protest proti tomu raději abdikovat než být pouhou figurkou bez možnosti cokoliv ovlivnit, ale těžko toto posuzovat, když do hry vstupovalo tolik jiných faktorů! Eventualita

radikálního jednání, popsaného v předchozí větě, by rozhodně vyvolala revoluci rakouských a českých Němců, jakož i Maďarů, ve své většině plně podporujících válečné operace, což by se neobešlo bez střetů se slovanskými národy monarchie, výsledkem by bylo obrovské krveprolití a rozpad Rakousko-Uherska. Ani jedno, ani druhé si Karel nepřál, proto volil konečnou pasivitu ve věci ponorkové války jako menší zlo.

Tím více v průběhu roku 1917 se snažil spolu se Zitou o dosažení míru, vyjednával prostřednictvím obou švagrů i za zády svého německého spojence s francouzskými politiky, nevylučoval přitom ani uzavření separátního míru s Francií bez účasti Německa. Francouzi jej však podvedli, především nedodrželi diplomatickou diskrétnost, kterou slíbili. Premiér Ribot seznámil s Karlovým dopisem, oznamujícím podmínky separátního míru, italského ministra zahraničí Sonina, Ribotův nástupce, prominentní svobodný zednář Clémenceau, oficiálně sdělil na základě nešťastného výpadu rakouského ministra zahraničí Czernina, že Karel psal dopis s mírovými návrhy francouzským politikům, s nimiž udržoval kontakty prostřednictvím svého švagra Sixta. Karel, nechtěl-li riskovat vojenskou intervenci Německa (maršál Luddendorf ji přímo požadoval) a tím další krveprolití, se musel od těchto svých tajných aktivit veřejně distancovat. Celou záležitost popisuje opět Galandauer (str. 215n). Za tímto podlým jednáním francouzské vlády, která takto zmařila možnost dosažení separátního míru, je možno spatřovat mimo jiné i proticírkevní politiku III. Francouzské republiky, která vyhlásila roku 1905 odluku Církve od státu, vytlačovala katolíky z veřejného života a vedla tvrdou protikatolickou kampaň. Císaře Karla, hluboce zbožného a katolicismu oddaného, nepovažovala z tohoto důvodu za rovnocenného partnera.

Karlovo silné katolické přesvědčení bylo příčinou ostré mediální kampaně proti němu i v Německu. Galandauer (str. 225) píše: „...u německých generálů a politiků vládla vůči Karlovi a Zitě krajní podezíravost. Karlovy humanistické rozkazy je rozčilovaly a vysvětlovali je vlivem Italky Zity, italských zpovědníků, jezuitů, Vatikánu apod.“ Tyto invektivy proti císařskému páru podporoval v Rakousku polní maršálek Conrad von Hoetzendorf. Císař Karel tak musel čelit hrozbě přímé německé intervence. Odjel za svým německým kolegou Vilémem, kde byl nucen podepsat tzv. branné spojenectví o společném vojenském velení, výzbroji a výměně důstojníků. Jinak Vilém

hrozil, že Rakousko sloučí s Bavorskem, které, jak známo, nebylo samostatným státem, ale součástí Německé říše.

Největší zásluhy Karlovy však spočívají v humanizaci Rakousko-Uherské monarchie, v níž po vypuknutí první světové války byla nastolena tvrdá vojenská diktatura. Vojenské soudy vynášely za údajnou „velezradu" rychlé rozsudky smrti, v zemi panovala tvrdá cenzura, parlament se nescházel, pro odpůrce režimu se zřizovaly koncentrační tábory. Karel toto všechno ihned po svém nástupu na trůn zrušil a vyhlásil všeobecnou amnestii. Jemu vděčí za svůj život i čeští politikové Karel Kramář, Alois Rašín, Josef Zamazal a Václav Červinka, odsouzeni ještě za panování Františka Josefa I. k smrti kvůli svým stykům s Masarykovým odbojovým centrem v Paříži. Opět se začal scházet parlament, mohly se vyslovovat na adresu režimu kritické názory, vojenské soudy ztratily svoji pravomoc nad civilisty, trest smrti za tzv. velezradu byl zrušen, koncentrační tábory pro politické odpůrce zlikvidovány. Tato Karlova humanizační opatření vyvolala nadšený souhlas známého pacifisty profesora Friedricha Foerstera z Německa, velkého kritika německých válečných operací, který písemně zaznamenal svůj rozhovor s Karlem a vyjádřil mu svůj obdiv, uznání a úctu.

Císař Karel cílevědomě usiloval o smíření všech národů Rakousko-Uherska a spravedlnost v jejich vzájemných vztazích. Byl si vědom neoprávněných privilegií Němců a Maďarů, sám to uznal při jednání se zástupci Českého svazu, tehdy ústředního politického orgánu v Českém království. Musel však pracovat pozvolna s jistou dávkou opatrnosti s ohledem na válečnou situaci, neboť Němci a Maďaři představovali nejstátotvornější prvek monarchie a nemohl si dovolit zcela si je znepřátelit, dost bylo na tom, že německé nacionalistické kruhy jej bezohledně napadaly za jeho humanizaci země a mírotvorné snahy. Výsledkem této politiky byl jeho Manifest ze 16. října 1918, který splňoval to, oč dosud marně usilovala česká politika od roku 1867. Rakousko se stalo federativním státem, neněmecké národy včetně národa českého, měly být zrovnoprávněny s Němci. Galandauer říká, že tento Karlův dokument představuje „programovou revoluci" Jeho zásadní chybou bylo jen to, že přišel příliš pozdě, český národ o něj už nestál. Rakousko-Uhersko se rozpadlo, jeho zánik nešlo už zastavit. Karel na tom nenese žádnou vinu, on pouze zdědil nejen korunu, ale také všechny závažné hříchy svých předchůdců v úřadě, které dopadly na jeho nevinnou hlavu.

Když v tomtéž říjnu 1918 jednotlivé části říše vyhlašovaly spontánně samostatnost (včetně Česka), nabízeli se mnozí vojáci i civilisté, že použijí síly k udržení monarchie. Charakter Karlův nejlépe vystihují jeho výroky, zaznamenané Galandauerem (str. 273). Když moravský místodržitel baron Heinold chtěl použít armádu proti občanům Brna, manifestujícím za vyhlášení samostatného českého státu, Karel mu to kategoricky zakázal a prohlásil: „Má po těchto strašlivých jatkách následovat ještě občanská válka? To bych si nemohl zodpovědět před Bohem a svým křesťanským svědomím!" Když došlo k bouřím ve Vídni, kde se občané pod vedením sociálních demokratů dožadovali svržení monarchie a vyhlášení republiky, maršál Boroevic se nabídl, že použije armády. Karel odpověděl: „Jenom žádnou občanskou válku! Za žádných okolností nepřipustím, že by třeba jedno jediné dítě mé země ztratilo kvůli mně svůj drahocenný život. Raději se všeho vzdám!" Právě tato údajná „měkkost" je Karlovi vytýkána některými rakouskými historiky. Galandauer správně píše: „..nepoužití síly může být považováno, podle zvoleného zorného úhlu, za projev slabosti a zbabělosti, nebo moudrosti a křesťanské humanity." Karel nebyl zbabělcem a slabochem, uměl bojovat, ale jako rovný s rovným. Střílet do bezbranného davu bylo neslučitelné s jeho křesťanskými zásadami. Věděl, že toto je v rozporu s pátým přikázáním Božím. 11. listopadu 1918 císař Karel odstoupil.

Zbývá ještě vyrovnat se s poslední vznášenou námitkou – a sice s údajným „obelháním švýcarské vlády" Karel pobýval ve švýcarském exilu. Využil situace, že po potlačení krvavé a hrůzostrašné vlády bolševiků v tzv. Maďarské republice rad se ujal řízení země velkoadmirál Miklós Horthy, jenž Maďarsko prohlásil „vakační" (uprázdněnou) monarchií. Karel toto pochopil tak, že Horthy, bývalý velitel rakousko-uherského loďstva, očekává návrat zákonného monarchy, za něhož se Karel vždy považoval, do země. Tomu poskytly tichou podporu i takové politické osobnosti, jako francouzský premiér Briand. Karel tedy počátkem roku 1921 inkognito přijel do Maďarska, dočkal se ale zklamání. Horthy se bál reakce ostatních států, Briand se nakonec od své podpory Karlovi, která byla ostatně jen ústní, distancoval. Karel se musel vrátit do svého švýcarského exilu za velkého vzrušení celé Evropy, o což se postarala média. Zajímavé je, jak hodnotí eventualitu případného uchopení moci Karlem za situace, kdy admirál Horthy instaloval po rudém teroru tzv.

bílý teror, Galandauer: „Lze si představit, že kdyby se Karel chopil svých panovnických práv, zavládlo by v zemi právo a skončil by bílý teror."

Švýcarská vláda zareagovala na toto Karlovo dobrodružství nepříznivě. Karel se musel zavázat, že pokaždé, když bude odjíždět do jiné země, informuje nejméně 48 hodin předem švýcarské úřady. Nicméně mnozí maďarští důstojníci s ním udržovali kontakty a připravili všechno pro jeho návrat do Budapešti, který měl proběhnout formou puče. S tím byl srozuměn i Horthy, jenž hrál obojakou hru: na jedné straně dával najevo své sympatie k případnému uchopení moci Karlem, na druhé straně však připravoval všechno pro to, aby se tak nestalo. Karel 22. října roku 1921znovu přijel do Maďarska, tentokrát legálně přiletěl letadlem, které přistálo na malém letišti u Šoproně, kde jej očekával konvoj vojska, s nímž táhl salónním vlakem do Budapešti. Na základě ultimata československé vlády, pro niž byla instalace Habsburků v Maďarsku nepřijatelná a která pohrozila vojenskou intervencí, k čemuž se připojily i Rumunsko s Jugoslávií, nařídil Horthy, aby Karlovi a Zitě se vojensky znemožnilo vstoupit do Budapešti. Politikové a vojáci, kteří se angažovali v pokusu o restauraci Habsburků, byli na základě příkazu Horthyho zatčeni.

Švýcaři tento druhý Karlův pokus o převzetí moci v Maďarsku pokládali za porušení slibu, jenž dal, neboť Karel úřady neinformoval, že odjíždí. Excísař ovšem prohlásil, že tento slib platil, jak z kontextu vyplývalo, po dobu pobytu v exilu. Poněvadž byl přesvědčen, že do Maďarska tentokrát přijíždí jako zákonný král a do Švýcar se již nevrátí, že tímto také jeho exil skončil. Nejednalo se tedy o vědomé obelhání švýcarské vlády, pouze o jinou interpretaci závazku.

Další osud Karla a jeho rodiny je znám. Britský křižník je dopravil na ostrov Madeiru, patřící Portugalsku, kde Karel 1. dubna 1922 zemřel na silné nachlazení. Jeho rodina tam žila ve velmi chudých poměrech, jak o tom svědčí dopis jejich komorné, uváděný Galandauerem: „Nemáme zde elektrické světlo, v domě je jen jeden splachovací záchod...Topíme syrovým dřevem...Pere se jen mýdlem ve studené vodě...Dům je velmi vlhký, všechno páchne ztuchlinou. Na dopravní prostředky, auto nebo voly, nemáme peníze."

Karel a Zita na Madeiře pilně navštěvovali kostely a jak svědčí Karlova korespondence, hodně tam rozjímal a modlil se.

Závěrem lze říci: Jistěže Karel měl své slabé lidské stránky, kterých ani světec není ušetřen. Jako politik byl tragickou postavou. Nepochopil, že éra Habsburků definitivně skončila, nedokázal porozumět tomu, že zánik monarchie je trestem za hříchy a následkem katastrofální politiky jeho předchůdců na trůně. Až do konce svého krátkého života se oddával nereálné fikci, že Rakousko-Uhersko bude trvat navěky a jeho zánik roku 1918 je pouze přechodnou fází, odtud pramenilo Karlovo donkichotské maďarské dobrodružství z roku 1921. Kvůli tomu však blahořečen není. Jeho povýšení k poctě oltáře vyplývá z toho, že dokázal i uprostřed válečné vřavy realizovat principy křesťanské morálky, zásady milosrdenství, ohleduplnosti, lásky k trpícímu člověku a spravedlnosti, a to dokonce proti přesile domácí i německé soldatesky. V tom je možno spatřovat hrdinské ctnosti tohoto vladaře, jehož lze s klidným svědomím postavit jako vzor mnoha současným politikům. Příkladný byl taktéž Karlův manželský a rodinný život, jakož i nesčetné projevy štědrosti a soucitné laskavosti vůči trpícím bližním. Blahoslavený Karle Habsburský, oroduj za nás!

PhDr. Radomír Malý

Omluva Dr. Vítu Lepilovi

Hluboce se omlouváme za omyl v článku z minulého čísla o Augustinu Navrátilovi, kde jsme technickým nedopatřením z pana dr. Víta Lepila, na jehož nedávné sedmdesátiny jsme upozornili, „udělali“ dr. Víta Lepiče s věkem osmdesáti let. Zároveň panu doktoru k tomuto jubileu blahopřejeme a vzdáváme dík za jeho svědectví obětavého křesťanského pedagoga.

PhDr. Radomír Malý

Za koho mne pokládáte vy?

Kdyby tuto otázku položil Pán Ježíš mnoha dnešním teologům, asi by se velice ošívali a váhali s odpovědí. Zvláště někteří biblisté, kteří popírají Kristovy zázraky, jisté události z Jeho života a autenticitu celé řady Spasitelových výroků. Velkou autoritou i mezi katolickými teology je například prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc., vedoucí katedry biblistiky na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Evangelický

časopis Setkání 9/2003 přetiskl z Reflexu 29/03 rozhovor s ním na téma „Víra vědu potřebuje, jinak zdegeneruje v pověru“

Námět se týká především života Ježíše Krista. Prof. Pokorný se zde přiznává, že je hlavním řešitelem grantu nazvaného „Historický Ježíš“ Některá jeho tvrzení jsou přímo rouháním a není divu, že vyvolaly, jak sděluje následující číslo Setkání (10/2003), ostře nesouhlasnou reakci řady evangelických duchovních a věřících. Co říci například tomuto: „Ústně tradované drobné celky, formálně Ježíšovy výroky a krátké příběhy, byly zpočátku spojovány naprosto primitivně. Zpočátku vystačila slova „a potom“ nebo „druhý den“ Nebo se jednotlivé části spojovaly geograficky. Když šlo o tradici z různých míst, bylo nutno tam Ježíše dopravit. Odtud spojovací věty „a potom šel do Kafarnaa a tam se stalo...“ Všechno, co se osvědčilo, přiřklo se do úst Ježíšovi, protože to nabylo rychlé autority. Od Marka, evangelisty, který se jako první rozhodl, že celou věc podá jako existenciální příběh a zasadil Ježíšova slova pevně do jeho života, to bylo velmi revoluční řešení.“ Tedy jinými slovy: Evangelia nejsou věrohodná, evangelisté, konkrétně Marek, byli lháři, kteří si vymýšleli, jak se jim to hodilo. Jako bychom slyšeli ateistickou propagandu za komunismu, která také tímto způsobem argumentovala. Bolševici pravděpodobně viděli v panu profesorovi Pokorném, evangelickém duchovním, spřízněnou duši a dokázali jeho zásluhy ocenit: Je přece nositelem vědecké hodnosti DrSc., kterou minulý režim ve sféře humanitních věd uděloval jenom spolehlivým a vysoce angažovaným soudruhům.

Prof. Pokorný tvrdí i další „perly“: „Mezinárodní delegace mudrců a dary je ryze literární a teologický motiv.....Pokud jde o Ježíšovo narození, je téměř jisté, že k němu nedošlo v Betlémě, nýbrž v galilejském Nazaretu.“ Podle dochovaných pramenů to mimo jiné tvrdí i Ježíšovi odpůrci. Cožpak se nemá Mesiáš narodit v Betlémě, městě Davidově? A Ježíš je z Galileje! Na což jim Ježíš odpovídá ve stylu „Kdybyste věřili Otci, uděláte líp, ale ani on sám tu Galileu nevyvrací.“ Pan profesor patrně spoléhá na nedostatečnou znalost Písma sv. u čtenářů, proto se ani nenamáhá uvést patřičné odkazy na ně. Jeho slova jsou manipulací se slovy evangelia, konkrétně sv. Jana 7, 40-44: „Jiní pravili: ‚To je Mesiáš!‘ Někteří však řekli: ‚Což z Galileje přijde Mesiáš? Nepraví Písmo, že Mesiáš přijde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, kde žil David?‘ A tak povstala v zástupu kvůli němu různost mínění.“ Nikde

zde Pán Ježíš neříká „Kdybyste věřili Otci....“, není tedy pravdou, že „tu Galileu nevyvrací“ On zkrátka, jak jasně ukazuje zmíněný citát z Janova evangelia, není s variantami „Betlém kontra Galilea“ přímo osobně konfrontován, pouze jeho posluchači ze zástupu se o tom dohadují, což jde jaksi „mimo Ježíše“, bylo by proto nepřirozené, kdyby na tyto spory reagoval. Dále Pokorný říká: „Ježíš byl zřejmě žákem Jana Křtitele. Ten ho také pokřtil, za což se křesťané tak trochu styděli. A evangelisté se snažili jejich životy co nejvíc oddělit. Aby Jan Křtitel přestal učit, když Ježíš začal. Ve skutečnosti asi působili nějakou dobu současně a teprve později se z Jana Křtitele stal Ježíšův předchůdce.“

Toto bylo patrně příliš i na ateistického redaktora Reflexu, který prof. Pokornému položil otázku: „Jsou vůbec autoři evangelií věrohodní, když si tak vymýšlejí?“ Na to odpovídá nejznámější český biblista slovy: „Tehdy ty texty fungovaly jinak. Tradiční byla řecká historiografie, kdy se narativním způsobem vyprávění vyjadřovaly i významy. Platila zásada, že dobrý historik si může vymyslet i bitvu, která se nikdy neodehrála, jen aby na ní charakterizoval povahu vybraného vojevůdce.“ Je jisté, že antičtí letopisci, pokud sloužili některému vládci, často účelově lhali, aby zveličili „slavné činy“ svého chlebodárce nebo jeho rodu, což se ale dělo v každé dějinné epoše a děje se i dnes – a dotyční letopisci velmi dobře věděli, že lžou - nicméně prezentovat celou starověkou literaturu tak, že tehdejší spisovatelé nedokázali rozlišovat mezi pravdou a lží, že jejich kritéria byla v tomto ohledu „jiná“, protože rozhodující byly jakési „významy“, znamená dělat z nich dementní hlupáky. Rozdíl mezi pravdou a lží s jasným stanovením, že to první je mravné a to druhé nemravné, byl něčím naprosto srozumitelným v každé civilizaci, neboť člověk je svým Stvořitelem od prvopočátku nadán lidským rozumem a přirozeným mravním zákonem, aby toto dokázal rozlišit. Pokoušet se tvrdit, že naši předkové včetně evangelistů tento rozdíl „chápali jinak“, a proto nepovažovali například za lež vymyslet si zázrak Ježíšova zmrtvýchvstání, jak jsem nedávno osobně slyšel z úst jednoho katolického kněze, alias taktéž „odborníka na biblistiku“, je nejen naprosto neprůkazné a nesmyslné, ale též hrubou urážkou celé prvotní církve včetně apoštolů, z nichž se stávají primitivní lháři, kteří hlásali takového Ježíše, jaký nikdy neexistoval.

Samozřejmě nepopíráme, že ve starověké literatuře hrál svou úlohu také mýtus, jehož některé prvky se objevují i ve Starém zákoně, kde plní funkci

nikoliv informativní, nýbrž alegorickou pro vyjádření některé náboženské nebo morální pravdy. Vždycky bylo a je věcí Učitelského úřadu Církve, aby stanovil, co ze Starého zákona nutno brát doslova a co jako alegorii, nicméně jedno nelze oddiskutovat: Zatímco starozákonní pisatelé v mnoha případech líčí události staré stovky let, novozákonní autoři popisují to, co se odehrálo před pár desítkami roků a prakticky celý Nový zákon má ráz osobního svědectví o Ježíši Kristu, který je pravým Mesiášem proto, poněvadž „vám hlásáme to, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, co jsme prohlédli a čeho se naše ruce dotkly.....Svědčíme a zvěstujeme vám Život věčný, jenž byl u Otce a zjevil se nám..." (1. Jan 1,1-3). Novozákonní pisatelé byli buď přímými očitými svědky Kristova života (Matouš, Jan, Petr, Juda) nebo psali na základě očitého svědectví druhých (Marek, Lukáš, Pavel). Tato první generace vyznavačů Kristových končila na popravištích ne pouze za víru, že tento Ježíš Nazaretský je Boží Syn, ale za svědectví o tom, co s Ním za Jeho pozemského působení zažila, co všechno u Něj viděla a od Něho slyšela. Jde snad někdo pod meč, na kříž nebo do arény s dravou zvěří kvůli vědomé nepravdě, například, že Ježíš se narodil v Betlémě a nikoli v Nazaretě nebo že k Jeho kolébce přišli mudrci z východu, ačkoliv nepřišli nebo že Ježíš nebyl žákem Jana Křtitele, ač ve skutečnosti byl atd.? Neexistuje také jediný doklad o tom, že by se odpůrci křesťanství v prvních staletích snažili zpochybnit biografická fakta o Ježíši Kristu, zaznamenaná v Novém zákoně. To všechno by měl pan profesor Pokorný vysvětlit.

Vzniká ovšem otázka, nakolik je možno pokládat ho ještě za křesťana. S jemnou dávkou ironie se lze také ptát, co by na tyto jeho výroky řekli zakladatelé tzv. české reformace, tj. Chelčický, Blahoslav a Komenský, na něž se Českobratrská církev evangelická stále odvolává. Nepochybně by se zděsili a okamžitě by ho vyloučili ze své náboženské obce jako pohana, neboť pravdivost evangelií byla pro ně tabu. Současní evangelíci jsou ovšem jiní: jmenovali ho vedoucím katedry biblistiky na fakultě, jež formuje jejich duchovenstvo.

Má to svoji logiku? Samozřejmě, že ano. Protestantismus postavil svůj základ na Lutherově tezi, že bibli si může každý sám vykládat, nepotřebuje k tomu autoritu Magisteria. Pak ovšem je možno vysvětlovat ji i racionalisticky, to znamená zpochybňovat všechno nadpřirozené. K tomu se uchýlila – zcela ve shodě s tímto Lutherovým postulátem – značná část

protestantských biblistů už v 19. století bez ohledu na to, že obyčejný evangelický věřící tím byl – a mnohdy ještě je – pobouřen. Pokorný není nijak originální, to, co tvrdí, lze s obměnou najít už u Harnacka, Tillicha nebo Bultmanna.

Daleko větší je ale v tomto ohledu vina některých katolíků, pro něž se stala novozákonní nauka prof. Pokorného neomylnější než výroky papeže sv. Pia X. v encyklice „Pascendi" a v dekretu „Lamentabili", které mimo jiné ostře odsuzují i přesně to, co dělá Pokorný, to jest popírání historické pravdivosti a správnosti evangelií. I dogmatická konstituce Druhého vatikánského koncilu Dei Verbum v hlavě 14 a 15 sděluje mimo jiné, že „Církev pevně trvá na tom, že čtyři evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn Ježíš v době svého života mezi lidmi pro jejich spásu skutečně konal a učil až do dne, kdy vstoupil do nebe." Tím více musí zarážet, když se vyskytují katoličtí duchovní, kteří v katechetických hodinách pro dospělé (informovali mne jejich přímí účastníci) například učí plně v intencích profesora Pokorného, že prý andělský chvalozpěv při narození Páně je legendou nebo že některá podobenství Ježíš vůbec neřekl či některá zázračná uzdravení se nekonala. Totéž jsem už před léty četl v jednom rakouském katechismu, jenž byl vydán s církevním schválením.

Pokud přijmeme tuto optiku, co nám z Nového zákona vlastně zbude? Co zbude ze života Kristova a Jeho spásné nauky? Kdo s jistotou dokáže, co jsou Jeho autentická slova a co výmysl evangelistů, co se doopravdy stalo a co je fikcí? Takovou metodou dojdeme pouze k závěru, že jediným autentickým slovem historického Ježíše bylo „Amen", protože toto řekl každý Žid na konci své modlitby. Potom však to, co je v Novém zákoně napsáno, ztrácí jakoukoliv závaznost a platnost a stává se pouhým mrtvým dokumentem o náboženském myšlení starověkého Izraele a antiky, jenž nemá současnému člověku co říci. Tak vypadala „víra" osvícenských bezbožců, k tomu směřuje též „víra" současných zednářských synkretistů a protagonistů hnutí New Age, pro něž je Ježíš Kristus pouhým ctihodným náboženským mudrcem a filozofem, který se v ničem neliší od Sokrata, Buddhy, Vivekanandy, Maniho, Zaratustry atd. Proto musí být zbaven všeho nadpřirozeného, co dokazuje jeho Božství a tím i jedinečnost a neomylnost. Tomu slouží různé nesmyslné bláboly různých teologů, bohužel i těch rádoby katolických, kteří chtějí křesťany zevnitř oloupit o to nejcennější: o jejich víru v Ježíše Krista jako jediného Spasitele

světa v zájmu vytvoření jednotného celosvětového náboženství. Podlehneme jim a necháme si to vzít nebo vyvineme maximální odpor, byť by musel směřovat i proti legitimní církevní autoritě, jež zastává takové postoje? Odpověď záleží jen na nás, katolických biskupech, kněžích a věřících.

PhDr. Radomír Malý

Životy některých svatých žen: Svatá Terezie

Spojená vojska Kastílie, Leonu a Aragonie r. 1492 obsadila poslední maurskou baštu Granadu. Sjednocení země bylo dosaženo. Nastala zlatá éra této země, poznamenaná vládou Ferdinanda Aragonského a Isabely Kastilské, posléze Karla V a Filipa II. Je to doba nových zámořských objevů a kolonizace Ameriky, čas, kdy se díky zámořskému obchodu Španělsko, země rytíře Cida, náhle vynoří jako přední evropská velmoc.

Za tohoto statu quo dochází ke konverzi mnoha Židů v této iberské zemi. Mezi nimi je i mladý šlechtic de Cepedés, žijící ve své tvrzi v Avile, otec velmi nadané dcery Terezie, jež se narodila roku 1515. Matka byla Španělka, původem z nižší šlechty. Již od dětství projevovala Terezie zájem o čtení. Cítila neustálou potřebu vzdělávat se. Rodiče ji dali do farní školy, kde se naučila číst a psát. Idylický život na avilské tvrzi však brzy skončil. Terezii ve věku čtrnácti let zemřela matka. Otec ji dal na další vychování k sestrám augustiniánkám s úmyslem, že ji po několika málo letech odtud vezme a provdá.

Jenže se přepočítal. Terezie se stala vysoce vzdělanou a kultivovanou mladou dámou, o niž by byl nepochybně mezi muži obrovský zájem. Ona však odmítla a oznámila roku 1536 svůj vstup ke karmelitkám. Otec se s tím těžko smiřoval jako každý táta, jenž má o životní dráze svých dětí jinou představu a těžko chápe, že děti si ji musí zvolit samy bez ohledu na to, jestli se mu to líbí či nikoliv. Terezie prosadila svůj záměr i přes „jeho slzy“

V té době vrcholilo v Německu vystoupení Martina Luthera a ve Švýcarsku Jana Kalvína. Terezie byla o tom informovaná právě tak jako o situaci domorodců na americkém kontinentě. S hrůzou se dozvídala o krvavých lidských obětech, které Aztékové přinášejí svým bohům. Osud oněch lidských bytostí, zvláště dětí brutálně zabitých a obětovaných aztéckému bohu nazývanému „Opeřený had“, pohnul její srdce takovou měrou, že se rozhodla

nezůstat lhostejná a něco pro ně udělat. Nemohla fyzicky odjet na území dnešního Mexika, kde by stejně nic nezměnila. Věděla ale, že je schopna podniknout to, co považovala za mnohem důležitější: ustavičně se za ně modlit, jakož i za všechny Indiány, aby se obrátili a dali se pokřtít. K tomu připojila ještě vroucí přání, aby se protestanté navrátili do lůna Katolické církve. Tato motivace hrála podstatnou roli při jejím rozhodnutí vstoupit do karmelitánského řádu.

Proč právě tam? Karmelitáni nejvíce ze všech rozjímavých řeholí zdůrazňovali modlitbu, půst a oběť. Byl to poustevnický řád, založený počátkem 13. století bývalým křižákem Bertholdem a jeruzalémským latinským patriarchou Albertem v pohoří Karmel v Palestině, v místech spjatých s působením starozákonního proroka Eliáše. Terezie se domnívala, že právě tady nalezne ducha opravdové vroucí modlitby, oběti a postu. Zklamala se. Renesanční úpadek kněžského a řeholního života zasáhl i Španělsko, i když situace v tomto ohledu tam byla přece jen lepší než kupříkladu v Itálii, v Německu nebo ve Francii. Ve Španělsku takové jevy jako pohlavní soužití mužů a žen zasvěcených řeholnímu životu byly zde v klášterech téměř neznámým jevem. Karmelitky však se věnovaly spíše ryze praktickým záležitostem, jako např. společenským kontaktům se záměrem získat jejich pomocí příspěvky pro svůj dům a řád, snahám dostat za každou cenu peníze pro nové budovy a čelné postavení mezi ostatními ženskými řeholemi. Navzdory přísné klauzuře se v karmelitánských klášterech vedl čilý společenský život včetně zábav a večírků. To bylo Terezii naprosto cizí. V době vážného onemocnění promýšlela znovu a znovu své životní poslání. Její dopisy svědčí o tom, že se octla na samém pokraji zoufalství. Na jedné straně si je vědoma obrovské závažnosti karmelitánské řehole, kterou si přímo vášnivě zamilovala, na druhé straně však není schopna vydržet mezi sestrami, které nemíní žít podle vůle zakladatelů a život si všemožně zpříjemňují a usnadňují. Vroucně se modlí a prosí o osvícení shůry.

To přichází jedné noci roku 1557, probdělé v modlitbě na klekátku. Vnitřní hlas ji vyzývá, aby vyloučila ze svého života všechno, co by ji odvádělo od Boha a začala žít životem hluboké interní modlitby. Terezie má mystické zážitky, kdy do její duše hovoří přímo Pán. Ten ji také vede k tomu, aby hlasitě protestovala proti nedodržování autentické karmelitánské řehole a dožadovala se reformy. Tvrdě narazila, zejména potom, co získala na svoji

stranu některé spolusestry. Její představené ji obviňují z neposlušnosti, Terezie se stává dokonce podezřelou z kacířství kvůli svým mystickým zážitkům. Naštěstí dominikánští inkvizitoři, kteří dostali „její případ", byli vysoce vzdělanými a zbožnými lidmi, smýšlejícími již v reformním duchu tridentského koncilu. Ti se světice zastávají a odmítají všechny žaloby. Terezie si s některými z nich i přátelsky dopisuje. Rozhodně tedy nebyli inkvizitoři hrubými a krutými fanatiky, jak je v literatuře líčeno, alespoň většina určitě ne.

Terezie nakonec dostává právě za pomoci některých inkvizitorů možnost zřídit roku 1562 první karmelitánský klášter, reformovaný podle jejich představ, to znamená v duchu zakladatelů. Následují další a další po celém Španělsku. Roku 1568 se setkává se svatým Janem od Kříže, jemuž dává podnět k založení a rozšíření mužských reformovaných klášterů. Znovu ale upadá do podezření z hereze, neboť svatý Jan od Kříže, s nímž úzce spolupracuje, je uvězněn na popud svých řádových spolubratří, kteří reformu odmítají, a jeho iniciativa byla prohlášena za „kacířské spiknutí" Opět ale zakročuje inkvizice, jež dosahuje Janovo propuštění. Tím také končí i Tereziino pronásledování. Umírá v klášteře v Albě de Tormes roku 1582.

Navzdory své obrovské reformátorské aktivitě a značnému množství hodin strávených v modlitbě byla Terezie neobyčejně plodnou autorkou. Její korespondence by vydala na celou samostatnou knihu, sama potom napsala řadu asketických a mystických knih, z nichž nejznámější je „Hrad nitra" Zde líčí svoji duchovní cestu jako chůzi hradem po jednotlivých komnatách, až se po dlouhé štrapáci dostane do té nejdůležitější, kde se setká s Ježíšem Kristem. Její mystika, poznamenaná intimním bytostným vztahem ke Kristu, silně ovlivnila duchovní vývoj tehdejší doby a měla velký vliv také na myšlení a tvorbu našich barokních katolických spisovatelů v 17. století (Bridel, Šteyer aj.). Roku 1622 byla prohlášena za svatou, roku 1970 ji papež Pavel VI. prohlásil „Učitelkou církve"

Neobyčejná energie, tvrdohlavost v nejlepším slova smyslu a houževnatost byly charakteristickými rysy její nevšední osobnosti. Tyto vlastnosti by spíše odpovídaly muži než ženě. Přesto však ani Terezii při všem reformním zápalu nechyběla typicky ženská něha, spojená s humorem a radostí. Je paradoxní skutečností církevních dějin, že právě ty nejasketičtější duše nejvíce překypovaly přirozenou veselostí. „Bojím se jedné smutné sestry více než regimentu zlých duchů...", napsala svatá Terezie v jednom dopise. V klášteře

pod jejím vedením panovala radostná atmosféra, žádná zasmušilost a ponurá vážnost. Terezie také píše, že se zdráhá přijmout do svého noviciátu ty sestry, které se nedokážou radovat z kvetoucí klášterní zahrady, z keřů a lístečků. V tom nezapře svoji ženskost ani při nezbytné tvrdosti, kterou si vyžaduje oprávněné a správné úsilí o reformu. Tím získalo celé Tereziino dílo své neobyčejné kouzlo – a to jak po stránce teoretické, tak i praktické.

PhDr. Radomír Malý

Hitler chtěl Vatikán srovnat se zemí

Italský spisovatel a historik Andrea Tornielli odhaluje ve své nové knize „Pius XII., papež Židů", že Adolf Hitler měl v úmyslu „srovnat Vatikán se zemí" a papeže Pia XII. zajmout a odvléci jako rukojmí do Lichtenštejnska. Měla to být pomsta za papežovu pomoc Židům během německé okupace Říma roku 1943 a za podporu katolické opozice proti nacistickému režimu. Nedošlo k tomu jen proto, poněvadž velitel SS v Itálii generál Karl Wolf se tomu vzepřel. Hitler vždycky choval nenávist vůči tomuto papeži, ta však ještě vzrostla po obsazení Říma německými oddíly. Nacisté Piovi XII. nikdy nezapomněli, že z jeho popudu se z 10 tisíc římských Židů 7 tisíc zachránilo v klášterech a jiných církevních objektech, případně v katolických rodinách, někteří dokonce přímo na území Státu Vatikán.

SS zřídila na via Tasso v Římě své centrum, kde soustřeďovala zatčené z řad Židů i z řad italských odpůrců nacismu. Odtud vedla cesta buď do koncentračního tábora nebo ke zdi před popravčí četu. Pius XII. neustále požadoval propuštění zajatých. Využil zejména cenných služeb generálního představeného salvatoriánů, německého kněze Pankratia Pfeiffera, který díky své národnosti měl jakousi autoritu u okupantů a chodil intervenovat za zatčené. Pozdější italský ministr spravedlnosti a aktivista křesťanskodemokratické strany Giuliano Vassali vzpomíná, jak byl ze svého vězení náhle předveden před velitele SS Kapplera. Vedle něho seděl P. Pfeiffer. Kappler na Vassaliho zařval: „Poděkujte vašemu papeži, že jsem vás nepostavil ke zdi, což byste si bohatě zasloužil... Vůči teroru hitlerovců v Římě papež Pius XII. protestoval jako jediná osobnost veřejného života.

V bývalém vězení SS je teď muzeum, kde se návštěvníci mohou dozvědět konkrétní fakta o pomoci Pia XII. Židům a politickým odpůrcům Hitlerova

režimu. Jsou zde vystaveny například fotografie stovky církevních domů, v nichž se ukrývali Židé, desetitisíce lidí, Židů i Nežidů, nalezlo útočiště dokonce přímo v papežově letní rezidenci Castelgandolfo. V muzeu jsou k dispozici i stovky vroucích dopisů a pamětních tabulí, v nichž Židé, jednotlivci i skupiny, děkují Piu XII. za jeho pomoc a svoji záchranu.

PhDr. Radomír Malý

Teror proti křesťanům v Iráku

V současné době se množí zejména v severním Iráku pumové útoky proto křesťanským školám, neznámí pachatelé též ostřelovali syrsko-katolický ordinariát v Mossulu. Tyto zločiny jsou dílem muslimských fundamentalistů, tak zvaných vahabitů, financovaných ze Saudské Arábie. Řekl to vatikánské misijní tiskové službě „Fides" irácký syrsko-katolický kněz Nizar Semaan.

Glaube und Kirche 12/2003

UNESCO požaduje potraty

V čerstvém dokumentu Organizace pro výchovu, vědu a kulturu OSN (UNESCO) pod názvem „Nechtěné těhotenství a riskantní potrat" se požaduje organizovaná celosvětová reforma zákonodárství, která by umožnila všem ženám potrat v jakémkoliv měsíci těhotenství bez omezení. UNESCO doporučuje vládám, aby potrat byl „legální, bezpečný a rychlý". Zákonodárci by měli hlavně umožnit neomezenou dostupnost potratu pro mladistvé, a to s právem utajení před rodiči. Zároveň tento dokument navrhuje, aby tam, kde nelze pro odpor lidu potrat uzákonit, se užívalo formulace „úprava menstruace" Toho už bylo dosaženo v Bangladéši, kde je sice potrat zakázán, nicméně „úprava menstruace" povolena. Současně UNESCO žádá vyvíjet nátlak na ty země, které mají přísné potratové zákonodárství a stěžovat si na každé omezování žen v tomto směru Úřadu vysokého komisaře pro lidská práva a Výboru pro odstranění každé formy diskriminace žen.

Glaube und Kirche 12/2003

Naše poznámka: Z toho vyplývá, že celosvětové vyhlášení práva na potrat jako jednoho ze základních lidských práv není žádnou fantasmagorií, nýbrž

reálnou hrozbou. Braňme se, dokud je čas, modleme se a demonstrujme před klinikami, jako například v Brně, kde každou druhou sobotu v měsíci je sloužena v klášterním kostele Sv. rodiny na Grohově ulici v 9,30 hod. mše svatá na úmysl obrany nenarozeného života, po níž následuje pochod před gynekologickou kliniku na Obilném trhu, kde se provádí nejvíc potratů na území města Brna. Denně od 10 do 12 hodin se pravoslavný kněz dr. Libor Halík modlí před tímto zdravotnickým zařízením žalmy a diskutuje s těmi, kdož jdou dovnitř nebo zevnitř o tom, že interrupce je vraždou. Již se k němu připojila řada katolických přátel, kněží i laiků. Připojte se, kdo můžete, stačí alespoň jednou za čas postát před touto porodnicí a pomodlit se.

PhDr.Radomír Malý

Mexiko odstraňuje antiklerikální zákony

Poprvé od krvavé antiklerikální revoluce z první poloviny 20. stol. se mohou podle nového zákona státní úředníci účastnit katolických bohoslužeb, smějí to však činit pouze jako „soukromé osoby". Účast na mši z titulu reprezentanta státu nadále podléhá trestním sankcím. Katolická církev v Mexiku byla teprve roku 1992 opět státem uznána. Laicistická buržoazie ji po revoluci roku 1917 zbavila všech práv. Ke krvavé perzekuci, na některých místech i genocidě katolíků došlo zejména za diktatury svobodného zednáře generála Plutarka Callese.

Glaube und Kirche 12/2003

Kámen úrazu

Nejvyšší soudce státu Alabama v USA Roy Moore byl ze svého úřadu sesazen. Rozhodl o tom disciplinární soud v Montgomery. „Vina" Moorova spočívá v tom, že dal umístit ve vstupní hale soudní budovy velkou kamennou desku s Desaterem Božích přikázání.

Glaube und Kirche 12/2003

Starosti Církve v Belgii

Papež Jan Pavel II. vyjádřil obavy o budoucnost Církve v této malé zemi. Napomenul její biskupy, že neprotestovali proti novým zákonům o rodině, které kladou mimomanželské soužití na stejnou úroveň s manželstvím, umožňují homosexuální partnerství, euthanasii a sexuální výchovu ve školách. Současně vyslovil své znepokojení nad neustálým poklesem účasti na nedělní liturgii. Důsledkem toho je, že kostely se vyprazdňují a biskupství je potom prodávají k profánnímu využití. Od počátku 90. let se prodává v průměru 40 kostelů ročně. Jsou obavy, že při tomto trendu do roku 2010 ze stávajících 1800 chrámů jich čtvrtina přestane sloužit svému sakrálnímu účelu.

Glaube und Kirche 12/2003

Kardinál Meisner žalován homosexuály

Již sedm trestních oznámení podali homosexuálové na kolínského kardinála Joachima Meisnera kvůli jeho výrokům. Pocházejí od dvou homosexuálních spolků, ale bohužel také od jednoho řeholního kněze z řádu mariavitů. Hlavním předmětem žaloby je nedávný výrok kardinála v Budapešti, v němž označil za největší „jedy" současné společnosti homosexualitu, sexuální revoluci 60. let, slepou víru ve vědecký pokrok, obchod s drogami a terorismus.

Glaube und Kirche 12/2003

Život z víry

Pod tímto titulem vydal rakouský Vogelsangův institut knihu, jež pojednává o jednom z prvních mučedníků nacistické éry v Rakousku. Byl to profesor práva Hans Karl Zessner-Spitzenberg, zbožný, praktikující katolík a velký stoupenec nacisty zavražděného kancléře Dollfusse. Byl zatčen hned po „anšlusu" Rakouska v březnu 1938, zemřel v srpnu téhož roku v koncentračním táboře Dachau na následky krutého týrání gestapem a SS. Byl v pořadí druhým mužem, jenž v koncentráku Dachau zemřel. Prvním byl Dollfussův poradce Robert Hech. Nacistická vraždící mašinérie pokládala za nepřítele číslo jedna stoupence katolického kancléře Dollfusse a jeho nástupce

Schuschnigga, kteří se programově hlásili ke katolicismu. Právě oni přinesli více obětí na životech než kterákoliv jiná politická či světonázorová skupina.

Glaube und Kirche 12/2003

Potrat nese s sebou nejvyšší církevní trest

Lichtenštejnský arcibiskup Wolfgang Haas oznámil v místním listu v rámci diskuse o potratech, jejichž legalizace v této maličké alpské zemi se domáhají některé skupiny, že potrat zatěžuje toho, kdo se jej dopouští, ať už ženu nebo lékaře nebo toho, kdo k němu navádí nebo i toho, kdo pro jeho legalizaci hlasuje, nejtvrdším církevním trestem, tj. exkomunikací. Ten je možno sejmout pouze na základě lítosti a pokání. Dokud toto nenastoupí, nesmí postižený přijímat svátosti.

Glaube und Kirche 12/2003

Na obranu švýcarského „lovce porna“

Švýcarský protestant, povoláním taxikář Egon Thomen následuje příklad svého rakouského kolegy, katolíka Martina Humera a upozorňuje neustále úřady na výskyt pornografie v literatuře, galeriích, ve filmu apod. s odvoláním na zákon, který to pořád ještě zakazuje. Nedávno se mu podařilo v kantonu Schaffhausen zničit videokazety, které ukazují kněze a řeholnice v sexuálně perverzních scénách. Za to se má zodpovídat před soudem. v zemi probíhá masivní podpisová kampaň na jeho podporu.

Glaube und Kirche 12/2003

Biskup Grab byl Vatikánem napomenut

Biskup ve švýcarském Churu Amédée Grab se stal terčem kritiky vatikánské Kongregace pro liturgii, poněvadž povoluje v kostelích své diecéze kázat laikům, což se neslučuje ani s liturgickými předpisy ani s kanonickým právem.

Glaube und Kirche 12/2003

„Církevní parlament“ proti papeži

Ve švýcarském kantonu Lucern se sešel místní tzv. „Církevní parlament“, složený z kontestujících kněží a laiků, aby protestoval proti prý „centralistické“ vládě papeže v Církvi. „Usnesl se“ na zrušení kněžského celibátu a na zavedení kněžského svěcení pro ženy. Zároveň vyzval švýcarské biskupy, že jsou „povinni“ respektovat toto usnesení. Ti se zatím nevyjádřili, mlčí i Vatikán.

Glaube und Kirche 12/2003

Naše poznámka: Až tak daleko jde tedy neomodernistická troufalost! Kdo chce tady něco namlouvat, že Církev na Západě se nenachází v těžké krizi?

Švejkovina v dolnorakouském Zemském sněmu

Signifikantní událost se odehrála v rakouském St. Poeltenu. Tamní katolický biskup Kurt Krenn daroval dolnorakouskému Zemskému sněmu, sídlícímu tamtéž, velký kříž s korpusem s přáním, aby visel v jednacím sále. I když většina poslanců je alespoň formálně katolického vyznání, nastala dlouhá diskuze, jak to udělat, aby prý „neurazit biskupa“ a zároveň „neurazit city nevěřících poslanců“ Nakonec se rozhodli pro „šalamounské“ řešení: kříž od biskupa Krenna tam neumístili, ale dali tam jiný kříž bez korpusu, neboť ten prý není jednoznačným „symbolem katolicismu“ Je vidět, že Rakušané v důsledku staletého soužití s Čechy v jednom státě leccos od nich odkoukali včetně pověstné švejkoviny. Až tak daleko jde úzkostlivá pštrosí politika „dialogu“ ve strachu, abychom nikoho „nepohoršili“

Glaube und Kirche 12/2003

Husarský kousek rakouského „lovce porna“

Známý rakouský „lovec porna“ Martin Humer zjistil, že v salcburském obchodním domě s dámským prádlem prodávají dráždivé a průsvitné „sexy kalhotky“ s vyobrazením Panny Marie Guadalupské. Nelenil tedy, vzal si na pomoc spřáteleného redaktora a hrál v obchodě roli staršího pána, hledajícího nějaké prádlo pro svoji mladou manželku. Když si vybral nejerotičtější a zároveň nejrouhavější kus, vytáhl nůžky a rychle kalhotky

rozstřihl. Potom se představil plným jménem. Prodavačka se zděsila, neboť Humerovo jméno všem, kdo se zabývají tímto druhem „prodeje“, nahání hrůzu. Zamkla a zavolala policii. Přivolaný policejní šéf však dal Martinu Humerovi za pravdu, neboť prodej takového prádla je podle rakouských zákonů protizákonný, zvláště když uráží náboženské city věřících, krom toho Humer si zakoupené kalhotky zaplatil, chce je použít jako doličný předmět pro žalobu.

Glaube und Kirche 12/2003

Až čtvrtina Ukrajinců zemřela hladem

Ve vídeňském kostele sv. Barbory byla sloužena řeckokatolická liturgie v intenci obětí umělého hladomoru, který zinscenoval Stalin na Ukrajině počátkem 30. let, aby potrestal tamní rolníky za jejich odmítnutí vstoupit do kolchozu. Podle propočtu historiků zemřela tehdy hladem až čtvrtina ukrajinského obyvatelstva.

Glaube und Kirche 12/2003

Odpůrce potratů obžalován kvůli „porušování lidských práv“

Rakouští žurnalisté podali žalobu na poslance za stranu Svobodných Johna Gudenuse pro jeho výrok, že „dnešní legální babycaust připravil o život desetkrát více lidí než dříve Hitlerův ilegální holocaust“ Takové srovnání prý je „útokem na lidská práva“, proto se několik novinářů obrátilo k Evropskému soudu pro lidská práva do Štrasburku, kde podali na Gudenuse žalobu. Ten se ale hájí tím, že nedávno v Německu Spolkový soud v Karlsruhe neshledal v přirovnání „včera holocaust, dnes babycaust“ nic protizákonného.

Glaube und Kirche 12/2003

Krize kněžských povolání ve Francii

Nedostatek kněžských povolání v této zemi nabral dramatických rozměrů. Řekl to sám Svatý Otec při nedávné audienci pro francouzské biskupy. Počet katolických duchovních klesl v letech 1996-2001 o 13 procent. Příčinu papež

vidí jednak v krizi rodiny, neboť v rozvrácených a neúplných rodinách se kněžským povoláním nedaří, jednak v tom, že v rozporu s předpisy řadu pastoračních úkolů přebírají laici.

Gość niedzielny 52/2003

Církev není proti prenatálnímu vyšetření

Polský morální teolog Grzegorz Stephan uvádí na pravou míru názory některých katolíků, že Katolická církev odmítá prenatální vyšetření plodu. Není tomu tak, pokud rodiče nemají úmysl v případě zjištění poškozeného plodu jít na potrat. Jestliže je zde záměr podstoupit takové vyšetření s úmyslem postarat se o léčení dítěte a poskytnout mu ještě během těhotenství maximální péči, pak nelze mít námitky. Zároveň ale pater Stephan radí, aby matky taková vyšetření podstupovaly opravdu jen v nejnutnějších případech, protože tyto procedury, jak dokazují nejnovější medicínské výzkumy, nejsou zdraví neškodné.

Gość niedzielny 52/2003

Revolta neomodernistických kněží

110 duchovních německé katolické diecéze Rottenburg-Stuttgart se obrátilo otevřeným dopisem na svého biskupa Gebharda Fuersta, kde požadují, aby nekatolíci mohli bez jakýchkoliv podmínek přistupovat v katolických chrámech ke svatému přijímání. Argumentují tím, že prý existuje spousta nábožensky smíšených rodin, to, že jeden z partnerů nemůže přijímat svátosti, údajně trhá jednotu. Je až s podivem, že dogma, tradiční nauka Církve a nutnost víry v reálnou přítomnost Kristovu v Eucharistii tyto kněze vůbec nezajímají.

Tag des Herrn 52/2003

U „lva z Vestfálska“ se čeká jen na zázrak

Kongregace pro svatořečení ve Vatikánu oznámila, že odvážný muensterský biskup v období druhé světové války a pozdější kardinál Clemens

von Galen, známý i za hranicemi Německa svými kázáními proti euthanasii, praktikované nacistickým režimem, nazývaný „lev z Vestfálska“, projevil svou angažovaností proti nelidskému hitlerismu vysoký stupeň „heroické ctnosti“ Proces jeho blahořečení je v podstatě hotov, čeká se jen na zázrak na jeho přímluvu.

Tag des Herrn 52/2003

Důsledky sexuální výchovy:Zoufalý stav rodiny a mládeže v Evropě

Od 70. let minulého století, kdy se postupně zaváděla v evropských školách tzv. sexuální výchova, je možno pozorovat systematický rozpad rodiny. Statistiky jsou žalostné. Zatímco ještě v roce 1980 bylo v 15 zemích Evropské unie uzavřeno úhrnem 2 247 900 manželství, v roce 2001 klesl tento počet na 1 926 700. Současně s tím stoupl počet rozvodů z 503 000 v roce 1980 na 705 600 v roce 2001. Nejvyšší počet rozvodů zaznamenává Velká Británie. Téměř dvě třetiny žen v těchto evropských zemích (70 procent) používají antikoncepci. Ve Velké Británii proběhlo v roce 1971 95 000 legálních potratů a 783 000 porodů, roku 1986 stoupl počet potratů na 148 000 a počet porodů klesl na 661 000. Od roku 2000 v 15 státech EU počet obyvatelstva neustále klesá. Jestli se nepodaří tento trend zastavit, sníží se do roku 2100 počet obyvatel o 88 milionů.

Information FMG 81/2003

„Na vašem indickém kontinentě stojí křesťanství proti bohatým náboženským a kulturním tradicím. V tomto kontextu poznáváme, jak důležité je hlásání Ježíše Krista jako Božího Syna. S tímto vědomím o jedinečnosti Krista jako druhé Božské Osoby Nejsvětější Trojice – pravého Boha a pravého Člověka – musí být naše víra hlásána a přijímána.....proto nelze nikdy připustit, aby mezináboženský dialog sklouzl na jakoukoliv formu náboženského indiferentismu.“

Jan Pavel II. k indickým biskupům 26.6.2003, cituje

Information FMG 81/2003

Biskup Vollmar obhajuje kondomy

Světící biskup diecéze Chur a zároveň generální vikář pro kanton Curych Paul Vollmar způsobil velké pobouření mezi pravověrnými švýcarskými katolíky svým nedávným výrokem, že kondom by měl být Katolickou církví uznán jako legální ochrana před AIDS. Současně tento biskup požadoval svěcení ženatých mužů na kněze a zpochybnil nedávné vatikánské záporné stanovisko ke svěcení žen. Vatikán se k těmto výrokům dosud nevyjádřil.

Information FMG 81/2003

Biskup Laun poukazuje na moderní hereze

Světící biskup salcburské diecéze Andreas Laun zaujal otevřené stanovisko k tezím, hlásaným na mnoha teologických fakultách, pocházejícím od profesora Schmidta-Leukela, že prý katolické misie mezi nekřesťany jsou nežádoucí, neboť prý „i mimokřesťanská náboženství vedou ke spáse" Laun toto prohlásil za „jasnou moderní herezi"

Information FMG 81/2003

Kardinál Ratzinger uznává, že v Církvi je rozkol

„Vnitřní rozkol v Církvi je nejnaléhavějším problémem naší doby", řekl kardinál Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, v rozhovoru pro list „Tagespost" „Doposud jsme nevzali vážně skutečnost, že Církev se ve svém nitru rozpoltila, což zasáhlo i farnosti a rodiny" Doposud nikdo z církevních hodnostářů tak otevřeně nehovořil. Kardinál Ratzinger upozornil, že hlavním problémem v současné církvi je vytvoření dvou táborů – tradicionalistů a progresistů. Osobně nevidí žádnou možnost smíru, jedinou cestu k nápravě představuje podle něj návrat k tradiční katolické nauce, k tomu, co Církev učila odedávna a ke zpytování svědomí. Kritizoval biskupy, že před tímto problémem zavírají oči a neustále mluví jen o potřebě smíru obou táborů, který je ve skutečnosti nemožný.

Information FMG 81/2003

Konzum namísto slavení?

Vánoce už jsou dávno za námi, nicméně nadcházejí opět Velikonoce. Tak jako před Vánocemi, i před Velikonocemi se znovu objeví na náměstích našich velkoměst prodejní stánky s nejrůznějším zbožím. Tak jako advent, i půst se stává místo období přípravy na Ježíše Krista časem konzumu, čisté spotřeby. Tím jsme se dostali ještě dále než bolševici, kteří chtěli nahradit církevní svátky jinými, občanskými (svátky jara, mezinárodní den žen, slavnost dědy mráze atd.). Liberální svět sice církevní svátky přímo nepotírá, nehledá za ně adekvátní náhražku, před Vánocemi zazní leckde i koledy, ale eroduje jejich obsah zevnitř, duchovní orientace zde ustupuje ryze materiální, křiklavé reklamy nabízející nejrůznější zboží přehlušují veškerou připomínku Ježíše Krista a Jeho díla spásy. Tím aktuálnější je tedy výzva pro nás, katolické křesťany: Nenechme se tímto vřískotem konzumu ohlušit, nedejme si vzít Ježíše Krista! Věnujme i nynější čas postu ne zbytečným nákupům, k nimž nás zve reklama, ale modlitbě a úvahám o tom, co pro mne osobně udělal Spasitel Ježíš Kristus. Jen takto si uchováme klid a pevné nervy uprostřed předsvátečního shonu.

PhDr. Radomír Malý

S čím souvisí 11. září?

K výročí 11. září se opět objevují úvahy na téma hrůzného atentátu na americká města. Média se znovu ptají, zda a proč musely zahynout tisíce civilistů na newyorském Manhattanu. Možná, že letos poprvé si někdo uvědomí souvislost tohoto zločinu se smrtí milionů počatých dětí – samozřejmě nejen v USA. Shodou okolností byl právě letos 3. září na Floridě popraven 49letý bývalý presbyteriánský pastor Paul Hill, který za tyto děti bojoval. Boj vedl do úplné krajnosti – v roce 1994 zastřelil v Pensacole potratového lékaře J. Brittona a jeho bodyguarda J. Barretta.

Jak souvisí tato devět let stará vražda s hrůzným zločinem leteckých teroristů? Proč vraždil křesťanský kazatel Paul Hill – otec několika dětí – a proč islámští sebevrazi? Společným jmenovatelem obou zločinů patrně byl odpor k zdevastované podobě současné americké civilizace. Zatímco zahraniční teroristé přijeli do USA s vražedným plánem, aby se mstili především za americkou politickou podporu Izraele, P. Hill se rozhodl vzít

spravedlnost do svých rukou, aby zachránil před smrtí další stovky nenarozených dětí. Po svém zoufalém činu složil zbraň, vydal se policii a řekl: „Jedno vím, žádné nevinné dítě už dnes nebude na této klinice zabito.“ Den před popravou uvedl, že doufá že mu bude odpuštěno, protože zabil, aby bránil zabíjení bezbranných dětí. „Ať vám Bůh pomůže chránit nenarozené děti tak, jak chcete být chráněni vy sami“, byla jeho poslední slova, když ležel připoután v popravčí komoře.

Drastický způsob, který na obranu dobré věci zvolil P. Hill, je jistě nepřijatelný. Avšak zákeřný letecký masakr, spáchaný bez jakéhokoliv dobrého důvodu, bez slitování s ženami a dětmi, byl skutečnou brutalitou. Pojítkem mezi oběma činy bylo povýšení osobní spravedlnosti nad platné vnitřní a mezinárodní právo. Americká i evropská civilizace dosáhly svého vrcholu v období mezi dvěma světovými válkami, kdy platné právo násilné potraty nepovolovalo. Zatímco západní civilizace v posledních desetiletích pod svobodozednářským tlakem zabíjení počatých dětí postupně legalizovala, islámská kultura i dnes potraty odmítá. Jistě však legalizace potratů v západním světě nebyla hlavním důvodem teroristického útoku na USA. Reverend P. Hill by také nebyl bojovníkem za právo dětí na život a nebyl by dohnán k vraždě, kdyby zákon na ochranu před násilným potratem v USA zůstal zachován.

Jak chápat to, že se civilizovaná společnost vzdala ochrany své nejzranitelnější složky – počatých dětí? Nepřipomíná to vzdání se německé kultury Hitlerovu barbarství? Není v odstraňování bezbranných počatých dětí stejná zločinná podstata jako v rasovém zákonodárství nebo v sociálním inženýrství totalitních režimů? Jak má reagovat člověk, který cítí lidsky s každým počatým životem, jestliže státní moc přestane považovat tyto děti za lidi? A dochází-li k masovému usmrcování nenarozených, nejde o podobnou genocidu jako v případě Židů nebo Arménů? Není lékař, jenž chladnokrevně a zištně provádí opravy nenarozených, z hlediska lidskosti podobným masovým vrahem, jako byli nacističtí zločinci Mengele a Eichmann? A byl-li popraven Josef Eichmann, který konal podle tehdejších zločinných zákonů, proč nemá být popraven ten, který koná stejně odporné dílo podle špatných zákonů dnešní Ameriky a Evropy?

Americká společnost není za špatný stav svého právního systému neodpovědná. Rozhoduje v demokratických volbách o svých prezidentech,

zákonodárcích a soudcích. Prezident jmenuje doživotně soudce a má tedy vliv na Spojené státy ještě dlouho poté, co opustí úřad. A umělé potraty zde nebyly legalizovány zákonem, ale rozhodnutím Nejvyššího soudu v kauze Roe versus Wade. Prvotní je ovšem vůle voliče, který vyznává určité hodnoty či pahodnoty a podle toho rozhoduje o lidech, jimž svěřuje moc. Svěřuje-li tuto moc lidem, kteří povolují zabíjení nenarozených, odpovědnost na něj padá s plnou vahou. Vývoj americké společnosti po uzákonění potratů je hrozivý. Největším problémem je rozpad rodiny, provázený vysokou rozvodovostí a rozkladem vztahů mezi rodiči a dětmi. Výsledkem je stále hlubší morální úpadek, růst cynismu a zločinnosti. Jak může jedinec – člověk, jenž neztratil lidskost a bránil se ji ztratit – čelit zlu takové společnosti?

Situace se silně podobají. Německá společnost si demokraticky zvolila Adolfa Hitlera. Ten přivedl svět ke katastrofě a všichni Němci – včetně nevinných – pak nesli trest. Americká společnost si demokraticky zvolila své představitele, kteří proměnili zemi v popraviště nenarozených dětí. Kdo nese vinu? A kdo trest? Trest, jenž stíhá ničení největšího daru, jaký byl dán člověku. Zdánlivě bez souvislosti zahynuli při leteckých atentátech zdánlivě nevinní civilisté. Nešlo i o výstrahu těm, kdo se vydali stejnou cestou?

Ferdinand Peroutka

Český katolíku – zpříma hleď!

Podle různých průzkumů v naší zemi ubývá věřících všech křesťanských církví, zejména pak katolíků. Já sám a mnoho mých přátel takový pocit nemáme – kostely jsou dlouhá léta plné, poloprázdné či téměř prázdné podle lokalit a místních tradic – nicméně: Je to určité vážné varování. Jistě – ateistická propaganda nedávných čtyřiceti let, ale pak zase scestné chápání demokracie, kde má být vše dovoleno, změny v žebříčku hodnot, to vše mohlo drsně zapůsobit. Vždyť ani sdělovací prostředky, ba ani umělecká tvorba nám nejsou nakloněny – nedávno jsem viděl na televizní obrazovce „dílko“, v němž kněz působil jako poloviční blb obklopený „svíčkovými bábami…“

Ale zkusme se poohlédnout i do vlastních řad a hledat cestu sami u sebe.

Dva a tři čtvrtě milionu katolíků jsou v této zemi největší menšinou, zato s téměř nepatrným institucionálním vlivem na společenské dění. Katolíci, ale zřejmě i mnozí vyznavači dalších křesťanských církví jako kdyby ztráceli

hrdost na dar víry, kterého se jim dostalo. A kdo se k té víře hrdě přihlásí, nebude samozřejmě již existenčně či politicky perzekvován, ale často se mu dostane posměchu – ejhle, tmář, vyznavač pověry, příslušník jakési chamtivé, majetkuchtivé církve, odpůrce potratů a kondomů...

Řekněme si upřímně: Současné sociální problémy, negativní jevy, jako je téměř neuvěřitelný růst kriminality a pohlavních chorob, propad demografie, obchod s bílým masem a drogami, to jen tak namátkou – jsou důsledkem odklonu od křesťanství. Tedy od učení, na němž je po staletí i tisíciletí budována společnost i právní řád nejen u nás, ale také v evropském seskupení, do něhož zakrátko vstoupíme. A jakkoliv toto mé tvrzení může vzbudit negativní, možná i zlostné reakce, je třeba to říci nahlas: Pokud se nevrátíme ke křesťanským kořenům – nikoliv proklamativně, ale skutky, životním stylem, osobním příkladem – pak spějeme k neradostným koncům včetně možného zániku civilizace.

Změna je závislá především od nás samých. Odmítněme starou komunistickou propagandu, že náboženství je věc citu nebo dokonce strachu, že je ryze soukromou, ba intimní záležitostí člověka. Nebojme se i nahlas říkat, že víra a poslušnost vůči Božím zákonům není jen úzce religiózní záležitostí, že křesťanství i katolicismus mají silný sociální náboj a další prvky transformující společnost. Vyjděme z ghetta soukromí, do něhož byla a, žel, stále je naše víra zatlačována. Braňme se zesměšňování v médiích. Naopak – vstupujme do nich, zaměřme se na vzdělávání včetně zřizování vlastních katolických škol, podporujme i domácí vzdělávání. Proklamujme větší důraz na ochranu rodiny – tedy i v tom smyslu, aby matky nemusely za každou cenu co nejdříve vydělávat. Uvolní se tak obrovský kapitál vzdělaných matek, které budou naplňovat přirozený a nanejvýš zodpovědný úkol, tj. výchovu příštích generací!

Takže – český katolíku, český křesťane – zpříma hleď! To není sportovní, vojenský či militantní povel, nýbrž morální apel na naše vlastní svědomí a sebevědomí. Propagujme svoji víru skutky – nikoliv jen soukromými modlitbami a návštěvami bohoslužeb, což je pro nás samozřejmostí. Ale nebojme se vystupovat veřejně, na půdě zastupitelstev, v tisku, v rozhlase a televizi, v debatách o věcech veřejných – všude, kde je třeba, aby náš hlas zazněl. Neboť jen tak se zbavíme uměle živené pověsti jakýchsi pověrčivých

individuí směřujících kamsi do středověku, jak by nás mnozí politici, publicisté a jiní rádi viděli a hlavně ochotně předváděli.

Jiří Karas (autor je poslancem Parlamentu České republiky)

I děti mají lidská práva

Kdeže loňské sněhy jsou? A kde je letité ujišťování, že homosexuální páry určitě nebudou chtít dítě jiných rodičů ani do výchovy, ani k osvojení, ani do pěstounské či poručnické péče. Žádné děti do výchovy nepotřebujeme, volali homosexuálové, jen když budeme mít zákon o registrovaném partnerství. Právě proto, že si řady z nich, s nimiž jsem se setkal, jako lidí velmi vážím, připadá mi neuvěřitelné, že by radikální požadavek adopcí podle vzoru Holandska či Dánska byl myšlen vážně.

Po neúspěchu několika návrhů, které se registrované partnerství snažily nelogicky stavět na úroveň manželství, vláda sama připravila návrh, podle něhož by registrovaní homosexuálové získali řadu výhod. Že s vládním návrhem nejsou příliš spokojeni někteří aktivisté, není nic divného, odpovídá to jejich taktice stupňovaných a nových požadavků. Znepokojující ovšem je, že s podaným prstem není spokojena ani Rada vlády pro lidská práva a chňapá hned po celé ruce. V připomínkách k návrhu zákona o registrovaném partnerství velmi překvapivě prosazuje právo homosexuálů adoptovat, vychovávat, poručníkovat či pěstounsky pečovat o cizí děti. A dokonce tvrdí, že vládní zákon je diskriminační, když tyto možnosti homosexuálům nedává.

Takže podle poradního orgánu vlády by diskriminační nebylo, pokud by normální dítě muselo žít ve společnosti homosexuálů. Avšak diskriminační by naopak bylo, když by homosexuálové nemohli uplatňovat svou ideologii odlišné sexuální orientace na normální dítě. Pozoruhodné také je zdůvodnění tohoto názorového veletoče: „Jestliže život v registrovaném partnerství je společensky přijatelnou formou soužití, nemůže skutečnost, že osoba žije v registrovaném partnerství, být absolutní překážkou svěření dítěte do „výchovy“, tvrdí se ve stanovisku Rady.

Obávám se, že rádci z poradního orgánu vlády nemají o výchově dětí ani ponětí. Je třeba jim zřejmě připomenout první pedagogickou zásadu, že hlavním předpokladem vyvážené výchovy dítěte je působení mužského i ženského faktoru. Páni rádci by ani pod tlakem aktivistických skupin neměli

zapomínat, že také dítě má svá práva, že zdravá psychická výchova je dětským lidským právem. A dochází-li ke střetům zájmu jednotlivých skupin, pak by právě oni měli dbát osvědčených pravidel: zásady přirozenosti a zásady většího zastoupení ve společnosti.

Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL

Křesťané nemusí prohrávat

Stále častěji býváme přesvědčováni, že ateismus v Čechách roste a věřících lidí ubývá. Přísně statisticky je to úplná pravda, od posledního sčítání lidu ubylo věřících a příznivců tradičních církví o 12 %. Za komunistické persekuce však byly úbytky mnohem větší a přece to věřící nezlomilo. Naopak, výsledkem dlouhého pronásledování byla hlubší víra těch, kteří vytrvali, což bylo po pádu komunismu neobyčejně nadějné.

Je tedy poněkud překvapivé, že během deseti let, kdy zavedeným církvím oficiálně nic nebránilo v činnosti, počet jejich členů klesl téměř o půl milionu. A i když katolíků je pořád nejvíce – z celkových 3,3 milionu věřících je 2,7 milionu katolíků – jejich vliv tomuto významnému podílu v populaci naprosto neodpovídá.

Nezanedbatelnou příčinou této situace je skutečnost, že staré i nové útoky proti církvím plní stránky tisku a objevují se dokonce i v prohlášeních veřejných činitelů. Znovu jsme přesvědčováni, že lpěním na tradiční víře se křesťané sami odsuzují do ghetta. Každou polopravdu i lež vydavatelé bulvárů nadšeně vítají, jen přispěje-li k špatnému obrazu církve. Zřetelným účelem takových zpráv je pošpinění víry a křesťanské duchovní orientace.

Z tohoto pohledu se dnešní situace nápadně podobá totalitě, ovšem s tím rozdílem, že za svůj obraz si tradiční církve zčásti mohou samy. Nepochybně nevyužily potenciál důvěry, který po pádu komunismu měly. Nevyužily možnost angažovat se v živé společenské problematice a stát se nepostradatelnými etickými autoritami. Projevily nesvornost, která provází svobodu přijatou bez náležité odpovědnosti. Opravdu musel být skutečný vnější nepřítel nahrazen vymyšleným vnitřním?

Ti, kteří přes tato protivenství své církve neopustili, jsou svým způsobem hodni obdivu. Na druhé straně však právě jejich konfesní věrnost vypovídá o nezničitelnosti křesťanské myšlenky. Křesťanství není plutí s proudem ani

pochlebování vládcům, ale ukřižovaná pravda, pravda potlačená a znásilněná, ale živá a osvobozená.

Žádné dočasné (třeba i umělé) krize – a kolik jich už v křesťanských církvích bylo – nemohou křesťanství zničit. Žádná konzumní společnost, sexuální revoluce či zločinná věda nemohou změnit žádnou z tradičních křesťanských hodnot. Ty jsou uloženo hluboko v lidské podstatě a neukládá je tam nikdo jiný, nežli Stvořitel. Jen zápas o jejich probuzení je třeba svést.

Ano, křesťanů v Česku je méně, ale zdaleka ne málo. A i když dočasně ubývají, ještě to neznamená, že přestávají existovat. Tři miliony v desetimilionovém národě nejsou malá síla a zápas o dobro lidské duše není prohraný.

Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL

Identita Evropy

Evropská kultura vyrostla především z křesťanských základů. Za tím účelem se udílí „Cena Karla Velikého" v Cáchách. Sjednocovací proces se nemůže uskutečnit jen na ekonomickém či politickém základě, ale musí mít též duchovní náplň.

Skutečnost je taková, že současná politická síla v EU není příznivě nakloněna křesťanskému poslání Evropy. EU chybí tvůrčí idea jako nosná konstrukce koncepce perspektivy šťastného života Evropana třetího tisíciletí. Též chybí vůdčí osobnosti, které by dokázaly vzbudit v mladé generaci nadšení svým osobním příkladem entusiasmu. Lidé totiž nedávají životy za životní úroveň, ale za strhující ideu, za níž stojí víra v Boha, za čistý morální a mravní kredit politiků. Naše společnost je v tomto ohledu bez výrazných pozitivních osobností na politické scéně, a tudíž dala prostor komunistickým poslancům.

Víru nelze vykřesat z materialistického pohledu na svět, ani z planého humanismu bez Boha, ale jedině z vyššího mravního principu , a tím je řád. Řád je Bůh. Není-li Boha, pak neexistuje Řád a vše je dovoleno proti vůli Boží: Na trůn Všemohoucího usedne člověk, za „velké" francouzské revoluce to byla bohyně rozumu – ve skutečnosti prostitutka, jenž ignoruje vertikálu života – základy přirozených práv člověka. Pak se z Evropy vytratí mír, neboť člověk nebude Božím obrazem a skončíme opět tam, kde jsme byli

donedávna – ve víru nenávisti a závisti národního socialismu a komunismu bolševického typu.

Satan je mocný, pokud člověk koná hříchy, a to vědomě. Je to zlé, jestliže člověk nedovede rozlišit Satanovy záměry a nevidí, odkud přichází milost. Proto stoupenci zlořádu vytrubují: „My jsme dokonalí a nic nepotřebujeme!" Omyl! Potřebují zviklat lidi ve víře, aby odpadli od Krista a Církve. A když to nejde po dobrém, tak používají násilí. Je to základ marxisticko-leninské demagogie, třídní boj.

Duše zbavená opory o Dobro snadno podlehne zlu – dialektickému materialismu – a život se stává peklem na zemi. Proto je zapotřebí apoštolovat, třebas to bude „jen" denní pozdrav (S Pánem Bohem). Každý den má být radostný z dobrého díla ve jménu Božím. Po prvním překonání studu se to vše stane samozřejmostí denního apoštolátu. Že naše mládež je většinou bez vědomostí o existenci Boha, je vizitkou nemocné společnosti. Kde se dozví pravdu? Z televize a tisku sotva zazní slova z Bible. Proto je to naše povinnost vnášet Krista mezi lidi, a není to komunistické dogma „čelem k masám", postaru se žít nedá.

V Granadě, na jihu Španělska, byla v červenci 2003 otevřena velká mešita. Výhled z ní je na pohoří Sierra Nevada a na Alhambru. Jenže islám není záchranou pro Evropu a její sjednocení na podkladě duchovním. Dívejme se na islám, jakým je ve skutečnosti ve světě. Dojdeme k poznání, že je v současnosti dost násilnický a s Kristovým sbratřením v Boží rodinu nemá nic společného. Je proto třeba bojovat za zrušení potratového zákona a záchranu lidského života, aby Evropa patřila křesťanství – vyššímu mravnímu principu místo pohanského humanismu, případně postupující islamizaci jako „páté kolony" v Evropě.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Mučedníci z Valtické kartouzy

Kartouzy byly původně klášterem Kartuziánů, vybudovaným za frýdlantského vévody Albrechta z Valdštejna po Bílé Hoře, k rekatolizaci kraje mnišským řádem Kartuziánů. Za císaře Josefa II. byl řád zrušen a klášter přebudován na kasárna, později na věznici. Přebudování na věznici bylo o to snadnější, že řeholní cely mnichů vyhovovaly tehdejšímu vězenství. Silné

masivní zdi z pískovce působily zimu po celý rok i v době nejparnějších letních dnů. Na celu bylo za komunismu nacpáno až 18 muklů. Malé okno u stropu muselo být stále otevřeno. Přikrývky byly chatrné a ruce musely být v noci za spánku venku na pokrývce, takže spát se muselo stále na zádech. Kdo tak neučinil a bachař ho přistihl, nasadili mu rukavice z ježka s ostny dovnitř. Pracovní normy byly tvrdé a kdo je neplnil, dostal „záchovní dávku" jídla pro udržení při životě. Pracovalo se o sobotách, nedělích a svátcích, plných 365 dní v roce. Pracovní komanda dřela od svítání do soumraku na ústavním poli a zahradě nebo chodila pracovat do kamenolomu (Košťálov) a cihelny (Popovice) bez jídla, to dostali vězni až po návratu do věznice. Kdo se pokusil o útěk a byl chycen, dostal „nakládačku" a potom na nohy okovy se závažím (od 8 kg do 15 kg). Takto se trestaly útěky již po květnu 1945 a za vlády komunistů v padesátých letech. Zakováni do okovů se závažím po několik týdnů chodili s nimi i spát. Bylo to zařízení z doby tereziánské.

V době staliniády zde řádila parta bachařů, kteří mlátili vězně až do bezvědomí a pro toho, kdo nevydržel, našla se vždy lékařská diagnóza, na kterou se napsal úmrtní list. Šéflékařem byl v této době okresní zdravotní rada v Jičíně, MUDr. Otto Roubíček, bydlící v nedalekém městečku Železnice, několik kilometrů za Valdicemi. Uplatnil zde metody z Osvětimi, kde se ocitl z důvodů rasových jako příslušník židovské rasy při konečném řešení nacistů. Tento lékař se nechvalně zapsal do vědomí muklů na začátku války v Koreji (1950), kdy vybíral mladé a zdravé vězně na nucené odběry krve pro potřeby války v Koreji. Odběry se uskutečnily v nemocnici ve Vrchlabí. Nadměrnými a častými odběry byli vězni natolik oslabeni, že byli odesláni na konečnou likvidaci do Opavy, kde umírali po desítkách. Pak byli naházeni do společných hrobů ve třech vrstvách. Takto zemřel například rodák Jan Minář z Trstěnice u Litomyšle. Svědectví o tom podal v roce 1968 jeho syn.

MUDr. Roubíček se stal po návratu z Osvětimi komunistou. Byl to přítel Alexeje Čepičky, zetě Klementa Gottwalda. Jejich přátelství vzniklo v Osvětimi, kde Roubíček spolupracoval na likvidaci židovské rasy se šéflékařem SS Josefem Mengelem zejména na selekci holandských Židů. Svědectví o tom mi poskytl pan Krchov, vězněný v Osvětimi, bydlící v nedaleké obci Veliš u Jičína. Roubíček nenáviděl zejména katolické kněze a jeho jediné dítě, Hana, musela vystoupit z Katolické církve. Znal jsem osobně

MUDr. Roubíčka a jeho rodinu. Z jeho vůle byl Čepička jmenován čestným občanem Železnice. Teprve v roce 1968 byl zbaven čestného občanství.

Severní křídlo valtické věznice komunisti neobsazovali ani vězněnými. Němci sem nacpali hlavně katolické kněze a lidi křesťansky orientované. Kartouzy se po únoru staly vyšetřovacím vězením především katolických kněží. Vyslýchalo se v hlubokých sklepeních. Opati Vít Tajovský a Augustin Machalka byli týráni v noci a poléváni studenou vodou, nuceni dělat dřepy až do úplného vyčerpání fyzických sil a přitom skandovat „To je práce, to je dřina, za to může papež z Říma"

Pater ThDr. Josef Hájek z Hradce Králové měl výslechy již na policii v roce 1946. Ministerstvo vnitra měli v rukách Noskovi komunisti. Brzy po únoru 1948 byl zatčen a uvězněn spolu se svým strýcem Ignácem Hájkem. Pater Hájek byl svědkem toho, jak na Velký pátek 1949 nechal velitel věznice Plaček, bývalý cihlářský dělník z firmy Vejnar v Nové Pace, spálit vnitřní zařízení kostela ve věznici z doby kartuziánů, zasvěceného svatému Brunovi.

Byl zde vězněn děkan z Nového Města nad Metují, pater Petr Štěpánek. Za „vlastizradu" dostal 15 let. Prošel jáchymovským peklem a navrátil se s podlomeným zdravím. Valdicemi prošel katolický spisovatel z Jičínska Václav Prokůpek. Po 14 letech vězení byl propuštěn. Byl zde vězněn určitý čas ThDr. Josef Zvěřina, jenž říkal spoluvězňům, že procházejí ohněm, aby vydali svědectví o existenci Pravdy, neboť je to vysoká škola života, za kterou musíme být vděčni Kristu jako Spasiteli. Mezi vězni byl profesor Karel Procházka. Zemřel s podlomeným zdravím a s následky po zlomené noze, přeražených žebrech a vytlučených zubech v roce 1974 ve věku 66 let. Ale ani po smrti mu komunisti – normalizátoři nedali pokoj. Nelíbilo se jim smuteční parte a volali rodinné příslušníky na STB s dotazy, kdo vymyslel text na smutečním oznámení. O pohřbu byl hřbitov plný estébáků.

V Kartouzích byl vězněn jezuita P. Martin Nosek. Byl zde týrán 6 let a snad nikdo, s výjimkou umučeného patera Josefa Toufara, nedostal tolik ran býkovcem. Když ho surově bili, hlasitě se za kamarády modlil Otčenáš. Tím je přiváděl až k šílené nepříčetnosti, takže ho zmasakrovali k nepoznání. Tento mladý a neohrožený Kristův následovník měl Boží ochranu nad sebou. Jiný by po „baštonádě" zemřel, ale pater Nosek si nakonec celý trest odpykal s trnovou korunou na hlavě a vždy se uzdravil. Veřejně hlásal Pravdu, a Ta ho ochránila před zlem. Služebníci zla přece jenom nezvítězili nad duchem Pravdy.

Bylo zde mučící zařízení ze středověku – deska s pouty pro ruce a nohy. Když vše prasklo a Svobodná Evropa hlásila, že v Československu se ještě mučí lidé středověkými metodami, konkrétně ve Valdicích, a při tom jmenovala tyto bachaře, musel vězeň demontovat zařízení a podepsat, že nic neviděl a neslyšel o tom, co existovalo ve Valdické kartouze. Vězeň Homola říkal, že když demontoval mučící zařízení, byl zde ještě cítit zápach po spáleném masu a po zemi se válely chomáče vlasů. V roce 1968 emigroval do Kanady. Toto zařízení bylo ve vězení přezdívaném „Sing-Sing" Zde byli v přísné izolaci vězněni biskupové Karel Skoupý z Brna, Ján Vojtaššák ze Spiše, Pavel Gojdič z Prešova, Stanislav Zela z Olomouce a olomoucký arcibiskup Karel Macocha. Prožili si muka, o hladu a žízni po šest týdnů, takže vypadali jako živé faraonské mumie. Byli buzeni v noci každou hodinu a museli se hlásit celým jménem a vězeňským číslem. To prováděl Plaček se svým bratrem, původně holičem. Plaček byl poznamenán, měl jednu lopatku vystouplou. Biskup Ján Vojtaššák Vášovi Petříkovi ve vězení řekl, že ve dne museli chodit a nesměli si sednout. Když byli natolik zesláblí, tak jim každý týden hlásili, že půjdou na transport do nebe. Kdo se v temnici nedoznal jako pater Josef Toufar estébákovi Máchovi, zaplatil to životem. KSČ vyhlásila nesmiřitelný boj proti křesťanství, především proti katolickému náboženství. Kdo neprožil, jak zlý je sám o sobě komunismus s marxismem, nepochopí utrpení, kterým prošli muklové ve Valdické kartouze se svými sadistickými bachaři: Kleinem, jednookým Václavem, Brukem, Pošvářem, Ptáčníkem. Znal jsem tyto lidi. Dokonce Ptáčník v osmdesátých letech přišel do mé lékařské ordinace. Měl jsem pocit, jakoby na mě sáhla smrt. Jeho pokožka byla studená, ačkoliv bylo teplé počasí.

Výčet vězněných katolických kněží by nebyl úplný, kdybych se nezmínil o pateru Karlu Šrajbrovi a tom, co o něm vyprávěl spoluvězeň Váša Petřík, syn prvorepublikového generála Václava Petříka. Jednooký bachař, vrchní strážmistr Václav, vládl železnou rukou na vězeňské zahradě, k níž patřily i lány polí, obehnaných ostnatým plotem. Jednou napadla Václava myšlenka, zapřáhnout do pluhu místo koní lidi. A protože nenáviděl kněze, sestavil spřežení z trnavského biskupa Dr. Michala Buzalky, řeckokatolického biskupa Gojdiče, kněze Šrajbra a jako čtvrtého Vášu Petříka, neboť kdysi studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Praze, přestože měl na nohách následky po prodělané dětské obrně. Bič dostal do rukou vězněný zloděj Kyzivát. Vězni

táhli pluh až do úplného zhroucení. Psal se rok 1951. Hlad byl velký, takže jíst zmrzlý košťál na poli byla lahůdka.

Pater Šrajbr sloužil ve věznici potajmu mše svaté. Až v roce 1968 se mohl navrátit ke kněžské službě. Přinesl si z vězení nemocné srdce a nohy měl stále oteklé. Bral to vše s humorem. Lidé ho měli v Rokytnici nad Jizerou rádi, zastavil se na pár slov s kdekým, uměl poradit. Říkalo se o něm, že uměl každou práci. Lidé ho v podhůří hor připodobňovali k Raisovým Zapadlým vlastencům.

Počet mučedníků povýšených k oltářní úctě Janem Pavlem II. z doby komunismu dává nám záruku pokračování boje se zlořádem, kdy soudy pro „nedostatek důkazů" osvobozují zločince, jakoby neexistovaly zločiny proti lidskosti z doby totalitního komunismu. Je to těžký výsměch našim mučedníkům pro víru Kristovu. Zatímco se komunisté aktivizují, křesťané se rozptýlili do nejrůznějších politických stran, aby svou roztříštěností posloužili komunistům a levicovým radikálům. Strany jsou pro straníky, kdežto Boží bojovníci jsou Kristovi legionáři, zbaveni stranických skrupulí jsou nadstraničtí. Proto jsou solí života ve společnosti, kde vládne všeobecný humanismus, zednářská povýšenost nad Boha.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Proč jsem křesťan a ne ateista nebo komunista

Nechci nikoho soudit, kdo je na seznamu spolupracovníků STB, to je věcí každého viníka a jeho svědomí. Ale člověk Pravdy a Kristovu Pravdu milující nikdy nemůže selhat v tak závažné věci, aby proti svému svědomí se stal kolaborantem nebo konfidentem tajné policie. Hodně záleží na výchově v rodině. Když kořeny morálky jsou hluboko zapuštěny do osobnosti, nelze charakter přetvořit proti Božímu obrazu. Takový člověk je zásadový, přímý a pravdomluvný, oporou pro slabé.

Měl jsem čestné rodiče, matka pocházela ze šesti dětí, otec měl tři sourozence. Žili ve šťastném manželství, uzavřeném před Bohem v katolickém kostele. Koupili si na úvěr rodinný domek, který s pomocí Boží dostavěli. Na splácení úvěru se peníze za první republiky získávaly také pronajímáním pokojů. Také jsme měli na bytě bělogvardějce, šlechtice, jenž prchl před bolševiky v posledním okamžiku, tak jak byl probuzen jejich nočním řáděním,

jen ve spodním prádle a přes něj zimní kabát, na koni. Vyprávěl rodičům o bolševickém řádění a jejich ráji a jak ve skutečnosti vypadala Velká říjnová socialistická revoluce. Rodiče mě o tom často vypravovali. Potom za bělogvardějcem přijela manželka se synem. Československo měli za přestupní stanici, šli dál na Západ, do Francie.

Kdo nežije v pravdě, ale ve lži, podvádí sám sebe nejprve a potom druhé. Tím jsou známy všechny ateistické režimy a vlády bezbožníků. Všichni lidé jsou si rovni ve svých právech a povinnostech před Bohem. K tomu nepotřebují mezinárodní úmluvu – Chartu lidských práv a svobod, ale lásku v srdci, jakou přináší Kristus. Proto se „náš letopočet" počítá od jeho narození a nikoliv od narození Karla Marxe nebo zrození VŘSR. Kristovým příchodem na tento svět začíná „nový věk" lidstva, neboť to byl On, jenž přinesl lidstvu Nový zákon, Lásku, která ve Starém zákoně není zakotvena a nedostává se jí v něm. Tak to bylo „před Kristem"

Rovnost mezi lidmi chtěla vyřešit po svém „Velká francouzská revoluce" V čem veliká? V násilí pod zednářským heslem „Rovnost, volnost, bratrství" Vše revoluční sklouzlo ihned do násilí, neboť scházela „pečeť" Ducha Lásky, bez něhož není svobody, a bez svobody potom není pravda a kde neexistuje pravda, tam vládne zlo a zlosynové a rodí se Kristovi mučedníci. Jejím výsledkem je ve státě propad morálky a mravnosti. Také letopočet „po Kristu" byl nahrazen „naším letopočtem"

Lidé zla a stoupenci Zlého se snaží očernit nositele pravdy, aby je mohli podle svých zákonů pronásledovat a zabíjet. Proto tolik nemilují Krista. Jako nástroje zvůle a násilí byla u nás za komunismu zneužívána psychiatrie, která za totality byla vyloučena z mezinárodní psychiatrické společnosti.

Poznal jsem to na vlastní kůži, když jsem se ozval a podal stížnost, že se na ONV neřeší situace propadu zdravotnictví. KNV místo aby stížnost řešil, odnesl ji tomu, na kterého jsem si stěžoval. Před „vyšetřovací komisí" čtyř lidí a zapisovatelky mi bylo řečeno, abych se zamyslel nad svým zdravotním stavem, jak nejlépe řešit situaci se mnou. Uvádím, že jsem netrpěl žádnou duševní nemocí a měl jsem vždy pět smyslů pohromadě. Pán mě neopustil. Zachoval jsem chladnou hlavu a nedal jsem se vyprovokovat. Tak jsem ušel deportaci na psychiatrii. To jsem se dozvěděl až druhý den od své zdravotní sestry, jejíž manžel byl funkcionářem KSČ a LM. Apatie k výroku o mém zdravotním stavu mě zachránila před deportací na psychiatrii. Jestliže dnes

někdo tvrdí, že za socialismu bylo zdravotnictví na vysokém stupni zdravotní péče, pak vůbec nezná skutečnost s jakými obtížemi, v nedostatku léků, materiálu, přístrojů a nástrojů, se socialistické zdravotnictví za vlády KSČ potýkalo, jak se nesměla říkat pravda a lhalo se lidem.

Pravda se neslučuje s touhou po moci, sobeckostí a bezohledností. Viděl jsem u vládnoucí kasty komunistů právě tyto špatné vlastnosti. Materialismus u nás nastolil chamtivou společnost. Kdo zakládá svůj život na pravdě, klade si dnes otázku: Mohu těmto zdrojům „demokratických" informací důvěřovat? V zájmu objektivity: Jednostranné informace jsou vždy manipulací s lidským myšlením, i v případě našeho vstupu do EU. Kristova Církev se proto nesmí stát služebnicí politiků, ale ochránkyní malých a bezbranných milujících pravdu a spravedlnost.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Homilie

Katolický týdeník mě v roce 2003 vybídl, abych pro něj napsal homilie na listopad. Ty opravdu otiskli, zvláště si cením statečnosti při otištění mé homilie na Krista Krále, kde jsem rozebral politickou a náboženskou situaci Evropy. Otiskli tři homilie, první otištěna nebyla. Tu tedy zde podávám.

P.Ing. Karel Dachovský

Homilie 2. 11. 2003 – Velká chvíle

Musíme se učit vracet Bohu ty, kteří zemřeli. Dnes slavíme Památku všech věrných zemřelých. Naše víra nám říká, že nemusíme naříkat nad jejich ztrátou, ale máme být s nimi spojeni. Je základní pravdou, že lidský život smrtí nekončí. Okamžik smrti je velkou chvílí, kdy se lidská rodina rozdvojuje. Jsou ti, kteří jdou do pekla – místa věčných muk – o tom se nerado mluví. Nevíme přesně, kdo je to, ale peklo není prázdnou množinou, Bůh je sice milosrdný, ale také spravedlivý.

Máme naději, že naši blízcí po smrti jdou buď přímo do nebe, nebo alespoň do očistce. Očistec je také velkým vítězstvím, zde se část zemřelých očišťuje v utrpení a modlitbě a připravuje se na velkou radost patření na Boha v nebi. Mají už jistotu, že nalezli velké slitování Boží, které jim už nikdo nevezme.

Rozjímání a četba knih o očistci mě vedou k názoru, že jsou různé stupně utrpení v očistci, jak se liší lidské tváře jedna od druhé, tak se liší duše v očistci lhůtou svého setrvání a stupněm utrpení, které může být i smyslové – pocity chladu nebo naopak žáru. Naši zesnulí v očistci jsou spojeni s Bohem v modlitbě, učí se modlit dokonale, prosí rovněž i za nás. My máme zase povinnost pamatovat na duše v očistci – na naše příbuzné, přátele a nakonec i ty, na které nikdo nepamatuje. Našimi modlitbami, věnovanými utrpením, svatými mšemi, obětovanými za duše v očistci, tím vším jim zkracujeme pobyt v nepříliš hostinných místech.

Před několika lety jsem psal životopis svaté Markéty Marie Alacoque. Tak jako některým jiným světcům se jí zjevili zesnulí z očistce a prosili o modlitbu a obětované utrpení. Někteří to neradi slyší, ale duše v očistci se mohou projevit i na zemi, někteří na důkaz pravdivosti například propálí tvar dlaně na dřevě nebo na modlitební knížce. Těmto jevům je věnováno v Římě celé muzeum.

Velmi účinným prostředkem jsou odpustky. Není to záležitost pouze dní kolem 2. listopadu. Odpustky můžeme získávat pro duše v očistci každý den. Po posledním koncilu byla provedena reforma podmínek pro získávání odpustků (zvláště těch plnomocných). O těchto podmínkách byla u nás vydána řada příruček. Plnomocné odpustky zahlazují tresty za hříchy a na základě Ježíšových zásluh mohou duše přijít do nebe.

P.Ing. Karel Dachovský, působí u sv. Rocha v Praze 3

Pomoc těhotným ženám a informace: Hnutí pro život ČR,
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, telefon 603 976 231
Bankovní spojení: 159205438/0300, variabilní symbol 5030

Dej přednost životu, který v tobě klíčí

Zamračený sobotní den, 27. prosince 2003, před půl desátou na Pellicově ulici. Hledáme dům číslo 2c. V brance stojí v mrazivém ránu mladý vousatý muž v černém; poznáváme v něm pravoslavného kněze, který už delší dobu

denně protestuje na Obilním trhu před porodnicí proti prováděným potratům. S úsměvem se nás ptá, zda jdeme také na mši a posílá nás do třetího patra. V kapli sester Neposkvrněného početí Panny Marie je už plno. V půl desáté začíná mše. Je to den před svátkem Svaté Rodiny. Asi šedesátka účastníků: řádových sester, členů Hnutí pro život i s rodinou prezidenta Hnutí, která na tuto akci přijela z Prahy i s malými dětmi, členek hnutí Modlitby matek, hnutí Cursillo a dalších věřících, včetně známého učitele seminářů teologických fakult, kněží a manželů, z nichž paní jako učitelka byla propuštěna pro víru za totality z práce, lidí všech věkových skupin, vyslechla kázání spojující tento svátek s Herodovým vražděním mláďátek jako alegorii na dnešní potratové pobíjení ještě nenarozených dětí. Závěrem mše si přítomní cvičně zazpívali písničku, která se v této době často ozývá z radia Proglas, „Maminko, mámo!"

Ještě štěstí, že jsme ji cvičně zazpívali v kapli, být to na ostro před porodnicí, asi bych dojetím nedostal ze sebe ani tón.

Po mši se pak většina účastníků odebrala pěšky, pod dohledem policejních vozů, s velkým křížem, neseným dvěma muži, malými křížky, nesenými dětmi, a plakáty, spolu s kněžími k porodnici na pronášení slov modliteb „Otče náš" a „Zdrávas Maria"

Hodinka před porodnicí proběhla za čtení žalmů a závěrečného zazpívání písně „Maminko, mámo!" Průvod protestujících pokračoval na Hronovu ulici, do kostela Svaté Rodiny, kde byl protestní pochod ukončen. Pod ochranou policie ČR nedošlo k žádnému napadení jeho účastníků.

Český rozhlas Brno pak ve svých zprávách o této akci uvedl: „Asi čtyřicítka účastníků, většinou pravoslavných, přišla před porodnici na Obilním trhu v Brně, aby tam protestovala proti provádění potratů, kterých se zde dělá asi třetina ze všech v Brně prováděných. Po pokojné hodinové demonstraci se v klidu rozešla."

Probíral jsem si vše, co mi o dané problematice táhlo a táhne hlavou. Ke svému překvapení zjišťuji, že není potřeba osvěty o tom, že nový život vzniká okamžikem početí, ani o tom, že potrat je zabitím, či spíše vraždou bezbranného tvora, ale spíše apelování na poslance Parlamentu a členy senátu ČR, aby si uvědomili, že byli zvoleni, aby hájili a vytvářeli podmínky pro rozvoj tohoto státu, této republiky Čechů, Moravanů a Slezanů a členů dalších, v ní žijících národů, pro udržení jejich existence, kterou je možné

zajistit jen tehdy, pokud bude dost dětí a mladých, kteří vystřídají odcházející generace. To je možné dělat jen správnou sociální politikou, podporující rodiny s dětmi. Nemůže-li se svobodná matka o své dítě postarat, pak zajistit ve spolupráci s ní rychlou adopci, aby dítě nepocítilo citovou újmu hned po svém narození. Rozhodně je vhodnější i institut anonymního porodu, než nucení mladé ženy k potratu, a zajistit tak jak její psychickou vyrovnanost, tak život nového tvora – a vlastně budoucnost tohoto státu – toho, kdo bude vytvářet hodnoty, vytvářet finanční zdroje na důchody a podobně. Mne deprimuje představa toho, že by si moji rodiče řekli, teď je válka, my to dítě nechceme, jdeme na potrat! I sourozenci potracených dětí musí žít s obrovským celoživotním stresem z toho, že to mohli být právě oni, kdo měli být zabiti potratem a nevím, jestli bych od takových rodičů jako dospělý neutekl!

A také to, že si naši zastupitelé nechtějí uvědomit, že právě nenarození jsou těmi, kteří tomuto státu a těmto národům v dalším budou chybět a budou příčinou pomalého rozvoje a také nedostatku prostředků na důchody svých předchůdců a vlastně svých vrahů! Páni poslanci a paní poslankyně, vy nejste členy této společnosti, vy nebudete potřebovat, aby se o vás v budoucnu někdo staral, aby pracoval na vaše důchody?? Vy je máte jisté?! Víte to tak jistě?? Neměli byste se o tento stát starat doopravdy a ne jen podporovat různá sobecká lobby, která zabíjením potraty a tzv. hormonální antikoncepcí, tj. chemickým rozpouštěním, ničením počatých životů, drasticky snižují počet těch, kteří tento stát v budoucnu převezmou, a vlastně vydělávají na vraždách?

Vlády této republiky za posledních více než deset let vycházely ze stran, majících ve svém názvu slova sociální a demokratická, ale ani jedna se nechovala sociálně a demokraticky. Dopad tunelování financí tohoto státu vždy svedly na ty potřebné, ty kteří na nesprávné řízení státu nejvíce doplácejí. A zvolení hlavou státu člověka, který řekl, že se každý o sebe musí starat sám, mluví samo za sebe!

Stát, chce-li mít pokračování, musí být sociální, musí mít kontinuitu rozvoje duchovního i fyzického, vzájemnou důvěru mezi generacemi a ne, aby ty starší generace v zárodku vybíjely ty nové, ba ještě nenarozené, a pak se musely bát, že nové generace, které nebudou pro malý počet svých příslušníků schopné se starat o starší generaci, tuto pod heslem euthanasie vybijí, s jejich či bez jejich souhlasu!

Když už popřeme nutnost potratů z hlediska sociálního, stále zde budou skupiny zdravotníků, tvrdících, že lze zjistit analytickými metodami, zda plod je či není poškozen, a potom raději zabít poškozený plod, než se léta starat o poškozeného člověka a zatěžovat tím státní kasu.

Jde opět o zcela asociální postoj; ať si každý představí sebe jak na místě poškozeného plodu, tak na místě jeho rodičů, především matky!

Víme, že lze celou řadu vad a poškození operovat na ještě nenarozeném tvorečku a že spíše jde o to, naučit se tyto vady léčit, případně jim předcházet, než je řešit potratem, umělým přerušením těhotenství!

Pozor! Výraz umělé přerušení těhotenství je nesmysl! Když něco přeruším, pak v tom mohu pokračovat, ale po potratu ne! Potrat, to je konec života, vážení spoluobčané a poslanci!

RNDr. Petr Benda

Literární příloha

Modlitba

Karel Dachovský

Stříbrné nebo tvaměmodré boeingy
se snášejí do světlomodrých peřin
nebo červenobílých pruhů ruzyňských polí.
Muži v kabinách,
nadlidi nezastupitelní a stěží pochopitelní
hrají šachy s přistávací věží.

Malé děti k večeru v postýlkách
vysílají své modlitbičky.
Vysílačky bez těžkých skříní
plných rafinovaných součástek.
Modlitba proletí studeným vesmírem
do jiných rovin, těžko porazitelných.
Modlitba stejná od dob Adama,
Stále stejná až dokonce časů.

(Ze sbírky „Česká odysea“)

Láska

Janka Procházková

Nedá se zaplatit –
reklama nabízí
jen její atrapu.
Nedá se podplatit –
neumluvíš ji,
aby zůstala v okoralém srdci.
Nedá se ani předplatit.
Nepřijde na zavolání,
ani dlouhým čekáním se jí nedočkáš.
A přece
Platí se –
životem pro druhé...

Haiku

Zdenka Líbalová

Zbytečná prosba
když myšlenky nevedou
přímo k Bohu

Pane Ježíši
pozvedni naše srdce
ke svaté lásce

Kamenná srdce
se nikdy nedočkají
Božího tepla

Meditační II

Marie Dolistová

Stoupat po žebříku námah až k závrati
nechat se smočit nekonečným deštěm hvězd
Jsme jen kapkami vybuchujícího a smršťujícího se vesmíru?
V mlčení a šeru lesa odpověď?
Ptej se času – odpoví obrazem
který je jen odrazem
ve stopách Božích

Životopis pana Otakara Moravce

Otakar Moravec se narodil 6. 6. 1924 v Nových Dvorech u Kutné Hory (otec krejčí a matka švadlena). Gymnázium v Čáslavi ukončil maturitou v květnu 1943. Ve druhé světové válce byl čtyřikrát totálně nasazen a po útěku Německa se téměř rok ukrýval před policií. Po válce působil v odboji a v útvaru NB (Národní bezpečnost – předchůdce SNB). Vojnu si odsloužil u PTP na uhelném dole v Hrdlovce. Následovalo studium na Lékařské fakultě v Hradci Králové, kde pro politické názory nevydržel. A pak následovalo mnoho dalších zaměstnání (za celý život jich bylo 27), kde se opakovala přibližně stejná situace. Byl schopný člověk, který brzy pronikl do problematiky práce, kterou vykonával, byl náročný na sebe i druhé a bojoval proti neschopným lidem kolem sebe. Pokud to byli nadřízení a měli oporu ve stranické legitimaci, pak musel opustit zaměstnání on. A proto se s rodinou často stěhoval. On sám byl v komunistické straně krátkou dobu ve válce a těsně po ní, protože tehdy těmto ideálům věřil a snažil se podle nich žít. Ač měl doma rodinu, jezdil budovat republiku na stavby mládeže. Literátem chtěl být již v mládí. Od roku 1968 se živil pouze literaturou. Posledních asi 14 let žil na faře v Drahanovicích u Olomouce. Žil zde sám a plně se věnoval literární práci. Psal do časopisů, pro Československý rozhlas a vyšly mu čtyři knížky. Psal básně, pohádky a zabýval se lidovou slovesností. Zůstalo po něm mnoho nedodělané práce, zejména podklady pro rozsáhlý slovník lidové slovesnosti. Od revoluce v roce 1989 hodně sledoval politiku. Poslouchal několik rozhlasových stanic a četl noviny. Zemřel 5.7.2001 na faře v Drahanovicích ve věku 77 let. Svůj život zasvětil literatuře a boji proti všemu, co považoval za špatné, a na to i zemřel. Ač se snažil žít zdravě (nekouřil, nepil alkohol, stravoval se velmi skromně, ale ponocoval, vlastně pracoval v noci), věčné spory a konflikty způsobily vysoký krevní tlak a kornatění cév. Svůj konec nečekal, myslel, že se dožije sta let a měl před sebou ještě hodně práce.

My nekomunisté

Otakar Moravec

My komunisté jsme lidé
zvláštního ražení.
Jsme ukováni ze zvláštní látky.
(Josif Vissarionovič Džugašvili)

jsme lidé prazvláštního zrna,
ze zvláštní hlíny udusaní,
v jemné motorice diktatury
neohrabaní,
trochu lhostejní na takové,
kteří se mají bát.
Prosíme za zvířata,
jenom s šelmou
nedokážem rozdat list.
Století pýchy, rozvratu a
převržených křtitelnic
krájí nejlepší řemeny
z naší kůže.
Klestitelé cesty nestydatých
zaživa nás pochovávají -
pomstou, že jsme nevstávali
na znamení vlčí oháňky.
Ještě v hrobě
se jim smíchy vrtíme –
stěží vstřebatelná trávenina
ze čtvrtého jejich žaludku.

© P. ing. Karel Dachovský
Tisk: RINGIER PRINT s.r.o., Novinářská 7, 709 70 Ostrava 9

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2004

„Je jen jedna Církev, a to římsko-katolická. A kdyby žil na zemi už jen jediný katolík, tvořil by tento člověk jednu, obecnou, totiž katolickou Církev, církev Ježíše Krista, kterou nepřemohou brány pekelné.“

(ctihodná Anna Kateřina Emmerichová)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Ohlas na „Řád“ je dobrý. Mám z toho velkou radost. Výjimkou byla reakce dvou lidí. Ti patrně nepochopili. Prý je „Řád“ proti Církvi. K tomu bych chtěl říci, že Církev miluji. Slova jsou asi málo. Proto se odvolávám na to, co jsem pro Krista vytrpěl za éry komunismu. Výslechy na STB v Bartolomějské ulici a neustálý stres, že se „provalí“ mé aktivity tajného kněze (od 31.10. 1981) a budu pronásledován za „maření státního dozoru nad Církvemi“. Z tohoto období jsem si přinesl poškozené nervy a kolísavý vysoký tlak. V archívu Ministerstva vnitra v Pardubicích je šedesáti čtyř stránkový spis, který o mně vedla STB. Týká se to let 1979–83. Ostatní někde zmizelo. STB mě ohodnotila jako náboženského fanatika. Dokonce uvažovali, že mně zakáží bydlet v Praze. Na mé sledování byl vyčleněn jeden tajný z STB. Čtvrtina dokumentů byla začerněna (patrně jsou v archivu někteří lidé nadržující STB). Nicméně jsem našel doklad, že mně v roce 1980 jeden kněz udal (šlo o tehdejší mé členství ve františkánském řádu).

Církev - to je zejména její Hlava – Kristus, Panna Maria a všichni svatí (ty se snažím systematicky oslavovat svými životopisy svatých). Vydal jsem jich hezkou řádku. V létě chci psát životopis blahoslavené Gianny Molla, která bude letos svatořečena. Za to, že obětovala svůj vlastní život při porodu svého dítěte. Dceři dala život, sama zahynula, jak jí to lékaři předpověděli.

Církev – to jsou také duše v očistci. I na ty pamatuji. Myslím, že dost vykonalo v tomto směru mé vydání brožury „ Nové předpisy o plnomocných odpustcích“. Plnomocné odpustky pro duše v očistci je možné získat každý den společně recitovaným růžencem; to vykonávám 2-3x do týdne (plus svaté přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce a zpověď v rozmezí 15 dní).

Církev bojující na tomto světě má mnoho vynikajících a dobrých lidí. Přesvědčil jsem se o tom ve svém životě (je mi 55 let). Všichni jsme ale hříšníci. To dělá problémy. A bylo období vzestupu i krizí. O tom pojednávají církevní dějiny. Neretušují chyby. Někdy je potřeba mít silnou víru při setkávání se s chybami křesťanů (chce to trpělivost i se sebou samým). Časopis „Řád“ chce především obhajovat právo nenarozených na život. To musí každý křesťan přivítat a přijmout. Informace z Církve jsou rozličné – dobré i špatné – takový je však život, nic nechceme retušovat a barvit na růžovo. Informovanost je dobrá věc, alespoň můžeme vědět, za co se modlit.

V minulém čísle jsem se zmiňoval o kněžích, kteří byli agenty STB. Mezitím vyšel v Katolickém týdeníku článek biskupa mons. Václava Malého o tomto tématu. Byl to první článek po tolika letech vyrovnávající se otevřeně a komplexně s touto bolestnou záležitostí. Velmi jsem se zděsil, že v STB bylo 11% kněží. Můj osobní seznam je značně tenčí. Rovněž já nechci nikoho odsuzovat. Mons. Václav Malý si myslí, že by se tito lidé měli omluvit. V tom by bylo asi dost kajícnosti. Problém je někdy asi někde jinde. Podle studie polského experta zveřejněné v „Perspektivách" někteří kněží pokračují ve stycích s agenty bývalých tajných služeb. Není důvod si myslet, že ti naši jsou někdy lepší než ti v Polsku. Bylo by naivní si myslet, že STB je vyřízena. Tito lidé žijí a podle mého názoru někdy spolupracují s ruským pohrobkem bývalé KGB (dnes FSB). Toto nebezpečí vzrůstá se sílícími preferencemi komunistů a jejich touhou po větší moci.

Rovněž nedobrým jevem je to, co je prokázané. Někteří z kléru chodí na večeře a schůze zednářských odnoží Rotary Clubu a Lion's Clubu (ti se schází 1x měsíčně v restauraci U vladaře v Praze 1). Dne 3.12. 2003 byli představitelé kléru na vánočním večírku Lionského klubu Praha v restauraci Lví dvůr na Pražském hradě.

Vyvražďování nenarozených je znamením pokračující Apokalypsy. Na mnoha místech planety je i otevřeně pronásledována Církev. Nemůžeme být spokojeni ani se stavem v naší vlasti. Církev se početně zmenšuje a mladí se nechtějí obětovat a omezovat při volbě povolání ke kněžství nebo řeholnímu životu. Asi jim nedáváme dobrý příklad. Chci tímto mladé vybídnout: Riskujte pro Boha. Za své povolání vděčím tehdejšímu provinciálu františkánů P. Aleši Zlámalovi (rok 1973). Tito mučedníci pro víru pomalu vymírají. Kdo na jejich místo? Není důvod si myslet, že Bůh nemiluje dost svůj lid. Buďme statečnější. Cesta ke Kristu je cestou kříže. Mysleme však na cíl. Na věčnost. Naděje posilovala mučedníky prvních století. Nezabydlujme se příliš. Tady ráj nebude nikdy. Přílišné bohatství a komfort protiřečí duchovnímu životu. Nenapodobujme vymírající zdegenerovaný Západ. Proč by neměl jít náš národ svou cestou? Vzorem mohou být v mnoha směrech sousední Poláci.

Je hezké a správné, že se řády a kongregace snaží pochopit spiritualitu svých zakladatelů a uvést ji do praxe. Problém je ale v tom, že ti všichni světci – zakladatelé pochopili požadavky své doby a odpověděli na ně. Kdyby žili dnes, věnovali by se **všichni** boji za práva nenarozených na život. Tak,

jako když byla Evropa ohrožena Turky, vyšli svatí muži z klášterů a postavili se do první linie šiků, aby se modlili na válečném poli a vedli oddíly katolíků do boje (viz svatý Jan Kapistrán). Právě v tom tkví ochablost, že řády se nevěnují dostatečně prvořadému úkolu své doby. Slabostí je ale zachvácena celá Církev u nás. Když se hraje utkání v hokeji či fotbale, nebo přijede populární beatová skupina, přijdou davy.

Letos 27.3. přišla na pochod pro život tisícovka lidí (díky Pánu Bohu za to). Mělo by to však vypadat zcela jinak – účast by měla být tak jako při pouti na Velehrad o svátku svatých Cyrila a Metoděje. Dne 27.3. byla ohlášena mše svatá na třináctou hodinu v Týnském chrámě. Kněží byli v sakristii – celkem jedenáct – počet stejný jako vloni. Bylo tu také pět dominikánů. Přišel i pan biskup Dominik Duka, OP. Ten nám řekl, že pan kardinál rozhodl, že bude bohoslužba slova místo mše. Prý organizátoři nedostatečně požádali o mši. I tak se bohoslužba slova vyvedla díky skvělému kázání mons. Duky. Bylo to statečné, obšírné a přesto nezazněly fráze. Poté se šlo průvodem na Václavské náměstí, kde byly projevy řečníků – stručné, ale výstižné. Je vidět, že se zdokonalujeme. Atmosféra byla dobrá. Už se těšíme na pochod příští rok.

Tak to bylo tedy něco víc pro vysvětlení. Má kázání se vyznačují stručností a hutností. Přemíra slov v dnešním světě odrazuje. Mnozí mají „Řád“ rádi. Jsem vděčen za tuto kazatelnu. Ještě existuje svoboda projevu. Lakmusovým papírkem proto je existence „Řádu“ a podobných periodik. V současnosti není nakladatelství Řád výdělečné ani prodělečné. Je mi to důkazem správnosti cesty a Boží pomoci i pomoci Vás – mých přátel, za které se modlím stále v kostelíku svatého Rocha, kde už působím devět let (skoro přesně tolik trvá časopis „Řád“).

2. 4. 2004

P. Ing. Karel Dachovský

Thajsko a Filipíny

Human Life International – BBC – thajské a filipínské počty AIDS říkají pravdu.

MUDr. Rene Josef Bullecer, výkonný ředitel HLI Visayas Mindanao:

Bylo hodně dezinformací a zavádějících interpretací skutečností ohledně rozšíření HIV/AIDS v Thajsku a na Filipínách. Samozřejmě síly proti životu stále při své činnosti ve smrtícím programu protlačují a překrucují fakta. Tyto organizace vidí rozdávání kondomů jako jedno velké řešení k zadržení šíření HIV/AIDS, i když doba a zkušenosti dokázaly pravý opak.

Prozkoumejme současné počty: První případ AIDS v Thajsku byl diagnostikován v roce 1984, když homosexuální prostitut byl otestován jako pozitivní. Později se nemoc šířila mezi mužskými a ženskými prostituty a mezi uživateli drog do žil. První případ AIDS na Filipínách byl zjištěn také v roce 1984.

Do roku 1987 bylo 112 případů infekce HIV/AIDS v Thajsku a 135 případů na Filipínách.

V roce 1991 program proti AIDS Světové zdravotnické organizace (WHO) předvídal, že v roce 1999 Thajsko bude mít 60 000 – 80 000 případů a že Filipíny zakusí mezi 80 000 – 90 000 případů HIV/AIDS.

Během stejného roku ministr zdravotnictví Thajska pan Viravedya spustil hloupý „program stoprocentního užívání kondomů“ Požadovalo se po všech bordelech, aby skladovaly velkou zásobu kondomů, v supermarketech, barech a na státních veřejných místech se objevily automaty s kondomy. Lid Thajska široce přijal tuto iniciativu. Mohl jsem navštívit Bangkok jak v roce 1994, tak 1997 a vidět to bezprostředně.

Rok poté, kdy byl tento program rozšířen v Thajsku (1992) neslavný ministr zdravotnictví (nyní senátor) pan Juan Flavier se pokusil zavést program v mé vlastní zemi, na Filipinách. Tento malý, 125 cm vysoký muž se pokusil všemi prostředky, které si mohl vymyslet, vpustit do své země záplavu kondomů, čekajících na invazi. Dokonce šel tak daleko, že zesměšňoval a posmíval se vůdcům Církve.

Úsilí Flaviera přesto nemělo úspěch a v roce 1999 UNAIDS hlásilo 755 000 úplně potvrzených případů infekce HIV v Thajsku – 65 000 zemřelo

na tuto nemoc. Stejného roku na Filipínách celkový počet případů HIV byl pouze 1 005. Nemoc zabila pouze 225 lidí.

Nesoulad v počtech infekce mezi oběma zeměmi – Thajskem s tuhými programy orientovanými na kondomy a Filipínami bez nich – pokračoval a rozevíral se. V srpnu 2003 bylo dokumentováno 899 000 případů HIV/AIDS v Thajsku a přibližně 125 000 úmrtí připisovaných této chorobě. Tyto počty mnohokrát překračují to, co předvídala v roce 1991 WHO (60 000 – 80 000 případů).

Tyto počty ostře kontrastují s Filipínami, kde 30. září 2003 bylo 1946 případů AIDS končících v 260 úmrtích. Je to pouhý zlomek počtu případů (60 000 – 80 000 případů), který WHO předvídala pro rok 2000.

Vzhledem k nezmenšenému růstu případů HIV/AIDS v Thajsku UNPFA sponzorovala setkání v Bangkoku v září 2003. Nejsou schopni zastavit šíření choroby, proto kladou důraz na péči o postižené AIDS. Ironicky záznamy ukazují, že většina hospiců pro péči o nemocné AIDS je nyní vlastněno a vedeno katolickými misionáři, zvláště Kamiliánskými Otci.

Nesoulad mezi počtem případů HIV/AIDS v Thajsku a na Filipínách je zvláště naléhavý při úvaze, že Filipíny jsou v současnosti zemí s větším počtem obyvatel. Podle OSN Thajsko má 68 miliónů lidí, zatímco Filipíny jsou nyní domovem pro 82 miliónů duší podle Komise pro populaci, financované USAID.

Čemu Filipínci vděčí za svůj velký úspěch v boji proti AIDS?

Filipíny bez AIDS, které jsem osobně organizoval v roce 1991, dostaly požehnání od Filipínské katolické biskupské konference v roce 1993 jako oficiální program pro boj s obhájci kondomů v zemi. Navzdory extrémně omezeným místním zdrojům (nikdy jsme nedostali zahraniční fondy) byli jsme schopni široce rozšířit náš program mezi našimi cílovými skupinami, od studentů námořnictví po námořníky v souostroví, vězně, studenty středních a vysokých škol, komunální organizace a náboženské skupiny a instituce.

Filipíny bez AIDS je jediný program proti AIDS na Filipínách, který je pro čistotu, zdrženlivost a pravdu. Účastnil jsem se mnoha rozhlasových a televizních interview během těchto let a dokonce debat (kde jsem odhalil tvrzení o účinnosti kondomu) s pro-kondomy odděleními ministerstva zdravotnictví a národními vládními organizacemi.

Ovšem naší tajnou zbraní je modlitba. Vždy začínáme modlitbou každou přednášku, semináře, výcvikovou schůzi a shromážděné a vždy zdůrazňujeme morální hledisko problému.

Ovšem i když roky zkušenosti v porovnání různorodých proporcí infekce AIDS na Filipínách a v Thajsku by se mohly zdát jako důkaz bez pochybností o katastrofální neúčinnosti řešení kondomem, stále jsou úsilí o zavedení těchto a podobných strategií na Filipínách. Navzdory tolika důkazům, kultura smrti nikdy neopustí kondom.

Uganda

Ugandě se podle studie Harvardské university jako jediné africké zemi podařila snížit – na základě ojedinělého programu postaveného na výchově k předmanželské zdrženlivosti a manželské věrnosti – od roku 1992 do roku 2000 počet infikovaných HIV o 50%.

K výuce a popularizaci obou ctností používá ugandský program billboardy, reklamy v rozhlase a speciální osnovy ve školách. Program začal koncem osmdesátých let z křesťanských důvodů jako izolovaný protest proti kondomové politice OSN. Tehdy bylo v Ugandě 21,2% nakažených lidí, podobně jako v sousední Botswaně. Botswana, tak jako ostatní země této části Afriky – např. Zimbabwe, však uvěřila programu, který stavěl na kondomech. Ale zatímco v Ugandě počet infikovaných postupně klesal, v Botswaně rostl. A skoro po dvaceti letech, v roce 2001 bylo v Ugandě už jen 6,2% těhotných žen pozitivních, v Botswaně však tento počet vzrostl na 39%.

Přesné statistiky zůstávají pro naprostou většinu našeho tisku tabu. Výjimečnou zemi v loňském roce navštívil i pan prezident George W. Bush, aby ji podpořil proti stále trvajícímu tlaku podporujícímu „volnost s kondomy“. Také informace související s důvodem jeho ugandské návštěvy se v českých zemích většinou omezily na jedinou obecně znějící větu.

Společnost pro podporu rodiny 20.2.2003
Concerned Women for America 17.7.2002

Singapur

Má 4 miliony obyvatel, ale porodnost je pouze 1,4 dítěte na ženu. Vláda je znepokojena a chtěla by mít dost vlastních dětí, aby zůstala zachována národní identita. Nyní vláda začala finančně podporovat rodiny s dětmi. Ale nemá to výsledek. Obyvatelé byli „krmeni" 3 – 4 desetiletí mentalitou nemít dítě. Navíc singapurská vláda je schizofrenní, platí ženám 10 000 singapurských dolarů za to, že se nechávají sterilizovat, ale 6 000 dolarů za každé narozené dítě. Obyvatelé chtějí mít pohodlný život a nezatěžovat se dětmi. Pater P. Marx, OSB jednou řekl, že muslimové se nebojí mít děti a jednou převálcují západní společnost.

Singapur je malý ostrov, kterým projedete autem za pouhou hodinu. Je to pevně řízená společnost, kde se lidé neodvažují odchýlit od linie státu. Není zde svoboda projevu. Platí mnoho zákazů, například se nesmí žvýkat žvýkačka. V šedesátých letech zde začala působit americká organizace Planned Parenthood k potlačení porodnosti. Využila vlivu silné vlády. Využila premiéra Lee Kwan Yewa, který se domníval, že země potřebuje nízkou porodnost. Propagoval sterilizaci, potraty a antikoncepční programy.

Společnost to přijala a je těžké to vrátit. Legální interrupce jsou od roku 1972 a ročně se zabije 14 000 nenarozených.

Čtvrtina manželství končí rozvodem, což je nárůst o 100% za 30 posledních let. Také hodně manželství končí po dvaceti letech společného života, což je věc dříve nevídaná v této kultuře. Dvě třetiny rozvodů iniciují ženy. Společný život partnerů bez manželství je na vzestupu, stejně se rozmáhá homosexualita. Vláda v minulém roce vydala 38 milionů US dolarů na zvýšení porodnosti. Výsledek je nulový.

Působí zde organizace pro život FLS (je to odnož americké HLI). Je to nejvíc efektivní odnož HLI v celé Asii. FLS má kanceláře v budově arcibiskupství a nabízí 16 úžasných programů k zlepšení společnosti. Mají plné požehnání arcibiskupa Nicholase Chia. Vloni FLS zachránila život 32 nenarozeným.

Malajsko

Pobočka HLI je velmi aktivní v diecézi Miri. Žije zde 177 000 lidí, začátkem 20. století zde byla vesnička, ale potom se zde našla ropa a došlo k prudkému rozvoji.

Na letišti v Malajsii vás celníci upozorní, že není dovoleno dovážet zboží z Izraele, také ne ryby piraňa a pornografii. To je zajímavé spojení zákazů.

V Malajsii je svoboda náboženství s výjimkou, že muslimové nesmějí přejít k jiné víře a ten, kdo chce do manželství muslima (ku), musí přijmout islám. Počty katolíků však rostou, protože se k nim přidávají lidé čínského původu, dříve buddhisté nebo taoisté. Obracejí se také původní obyvatelé (dříve známi animistickým náboženstvím a lidojedstvím).

Místní biskup a delegovaní kněží mohou dát rozhřešení a sejmout exkomunikaci za interrupci. Za pokání se dává matkám, aby napsaly tomu, kdo provedl interrupci a žádaly ho, aby upustil od těchto praktik.

Biskup Lee založil organizaci HLS pro život. Je zde propojení mezi přípravou na manželství, instruktáže přirozeného plánování rodičovství a získávání bytu pro svobodné matky.

Do diecéze Miri patří také džungle. Obyvatelé žijí v jednom dlouhém domě, kde je třeba 100 venkovních dveří a žije zde 100 rodin. Každý rok stovky původních obyvatel vstupují do Církve. Kněží a laici apoštolují mezi domorodými kmeny v džungli.

Malajsie má 23 milionů obyvatel. Muslimové odmítli interrupce, taktéž katolíci stojí na svém, proto obě náboženství vzrůstají.

Německo

Kardinál W. Kasper (hlava Vatikánské rady pro podporu sjednocení křesťanů) při 100. výročí narození teologa Karla Rahnera řekl, že Rahnera nepochopili ti, kteří pochybovali o jeho loajálnosti k Církvi. Prý Rahnerův přínos pro teologii byl neocenitelný. Prý by bez Rahnerovy teologie o Církvi a milosti nemohla být podepsána shoda luteránské a katolické Církve o učení o ospravedlnění (v roce 1999). Spolupracovník k. Rahnera – P. Herbert Vorgrimler (bývalý profesor dogmatiky na universitě v Münsteru) řekl, že nenávist některých pravicových katolíků k Rahnerovi byla „úděsná“. Jezuitský měsíčník Stimmenn der Zeit věnoval celé číslo Rahnerovi při výročích: sté

narození a dvacáté jeho úmrtí. Článek tam měl kardinál K. Lehman, biskup z Mainzu a předseda Německé biskupské konference.

Třídenní symposium o Rahnerovi bylo ve Vídni (v Domě kardinála Königa).

Itálie

Adel Smith, prezident Muslimské unie Itálie, zažaloval papeže. Prý ústava zaručuje rovnost náboženství. Podnětem byla papežova kniha „Překročit práh naděje" (1994), kde papež píše, že: bohatství Božího sebezjevení v bibli bylo odhozeno islámem. Smith už dřív na sebe upozornil, když chtěl soudně dosáhnout, aby byl sundán kříž ze třídy, kterou navštěvuje jeho syn.

* * *

Papež Jan Pavel II. stejně jako jeho předchůdci chodíval v neděli do římských farností. Z 336 římských farností dosud navštívil 301. Od roku 2002 to už nedovoluje jeho bolavé koleno. Proto pozval na mši do Vatikánu 28.2. farníky ze čtyř farností z předměstí Říma. Farníkům řekl, že „jako biskup Říma je s nimi svázán zvláštním způsobem." Vedle stojící kněz zažertoval, že papež mluvil asi ve všech jazycích, ale ne v romanesku (dialekt regionu). Nato papež prohodil několik vět v romanesku. Mnoho Římanů tím bylo potěšeno. Ne však Umberto Bossi, vedoucí nacionalistické Ligy severu. V novinách kritizoval papeže, že mu mohlo být jasné, že Římané jsou pošetilci a byrokraté, kteří za moc nestojí. Dodal: „Dokonce kněží se stali pošetilými po II. Vatikánu". Další den při shromáždění v Padově šel ještě dál. Napadl údajné levičáky v kurii a mezi kardinály, kteří prý mluví jménem boha peněz a vyzval, aby Italové nedarovali nic Církvi při daňovém prohlášení. Řekl, že „kněží by měli chodit bosi jako svatý František. Takto budou mít šanci zachránit víru". Údajně k poučení papeže mu poslal tři slovníky v dialektech Milána, Veneta a Piemontu.

Politici všech stran přispěchali papežovi na pomoc. Byla mezi nimi i dcera Mussoliniho, která označila Bossiho poznámky jako „hanebný útok". Zástupce premiéra Fini řekl, že Bossi překročil hranice slušnosti. Také premiér

Berlusconi poznamenal, že by se neměly měnit předpisy o darech Církvi. Dodal, že vztahy mezi Církví a státem jsou nejlepší, jaké kdy byly.

* * *

Poprvé byla jmenována žena do čela jednoho z nejdůležitějších poradních těles Vatikánu. Mary Ann Glendonová, pětašedesátiletá profesorka práva na Harvardské právnické fakultě byla jmenována prezidentkou Papežské akademie sociálních věd. Profesorka Glendonová vedla delegaci Vatikánu na Konferenci OSN o ženách a životě v roce 1995 (Peking). Je považována za jednu z padesáti nejvýznamnějších právniček v USA. Je zastánkyní větší katolické přítomnosti na veřejnosti. Je považována za konzervativní katoličku. Je proti rozsudku Nejvyššího soudu v roce 1973 (Roe versus Wade), který znamenal legalizaci interrupcí. Během série soudních procesů s kněžími za sexuální zneužití mladistvých byla kritická k hysterii medií. Poukázala na to, že jde o případy ze 70. a 80. let. Ptala se: „Je opravdu nové, že nepatrná část katolických kněží podlehla všeobecné sexuální bakchanálii těch let?“ Je členkou Papežské akademie sociálních věd od jejího vzniku roku 1994. Je teprve druhou ženou v čele některé z papežských akademií. V loňském roce papež jmenoval do čela Akademie pro archeologii Italku Letizii Erminiovou. Akademie sociálních věd je jednou ze tří nejvýznamnějších akademií. Profesorka Glendonová napsala mnoho knih v různých oborech: o lidských právech, bioetice v ústavním právu. Je vdaná a má tři děti. Je vášnivou obhájkyní církevních prohlášení o právech ženy. Je kritická k těm, kteří obviňují Církev z patriarchátu. Říká: „Můžete jmenovat jinou instituci, která by po staletí udělala víc pro posílení ženské důstojnosti?“

Jmenování Glendonové přišlo krátce po jmenování dvou žen do Mezinárodní teologické komise (vznikla roku 1969): Sestry Sary Butlerové, členky Misijních služebnic Nejsvětější Trojice, která učí dogmatiku v arcidiecézním semináři svatého Jana v New Yorku. Druhou ženou je Barbara Hallenslebenová, děkanka fakulty University ve Freibougu (Švýcarsko). Komise nemívá víc než 30 teologů, kteří radí Svatému Otci a Kongregaci pro nauku víry.

Obě pracují pro ekumenu. Sestra Butlerová (65 let) je členkou anglikánsko – římskokatolické mezinárodní komise, zatímco profesorka Hallenslebenová pracuje pro styky s pravoslavnými.

Sestra Butlerová bývala zastánkyní svěcení všech žen, ale po studiu problému změnila postoj koncem sedmdesátých let. V letech 1984 – 92 radila US biskupům v ženských tématech.

Kardinál G. Cottier, teolog papežského domu a dřívější hlava této komise řekl, že o jmenování nerozhodlo, že jde o ženy. Byly vybrány pro jejich vhodnost.

* * *

Kardinál C. Ruini, papežský vikář Říma, zahájil římské diecézní řízení ohledně blahořečení biskupa Alvara del Portilla, hlavy Opus Dei v letech 1975 – 94.

* * *

Vatikán vydal 301 stránkový dokument „Direktář pro pastorační službu biskupa" – připravila ho Kongregace pro biskupy. Je to zdnešnění dokumentu z roku 1973. Vyšel nejprve italsky, poté v dalších jazycích. Navazuje to na synod biskupů v roce 2001, který vyústil v apoštolskou exhortaci Pastores gregis.

Moderní biskup má být prorokem spravedlnosti a míru, který káže nauku Církve na obranu lidského života.

Dokument zdůrazňuje svazek místního biskupa s papežem. Má mít klíčový úkol, aby byly přijaty a splněny dokumenty z Vatikánu. Příručka nasměrovává biskupské spirituální, pastorační, administrativní a veřejné aktivity.

Ohledně sexuálních afér kněží biskup má jednat rozhodně se spravedlností a vyrovnaností. Má podniknout ihned kroky k řešení situace. Má pomoci oběti. Sám má žít perfektně čistě a vést kněze k plnění celibátu. Má mít rezervované vztahy k ženám, aby nedošlo k sentimentálnímu přilnutí.

Mají být diskrétní ve vztahu k médiím a referovat Vatikánu o věroučných otázkách vzešlých v médiích. Mají se vyhnout zpochybňování věroučných aspektů magistera, aby se nepoškodila autorita Církve i jich samých.

Biskup by měl, pokud je to možné, následovat Krista v chudobě, má žít skromně podle úrovně svých věřících. Neměl by být marnivý, protěžovat někoho, měl by mít zájem o ty, kdo žijí v ubohých podmínkách. Měl by vždy a všude hlásat morální zásady, zvlášť pokud jde o lidský život, rodinu, lidskou svobodu, dobré užívání technologií a pokud jde o mír. Ideální biskup by měl být upřímný, vnímavý pro radosti i utrpení ostatních. Měl by být přátelský a chtít pomáhat.

Španělsko

Brazilská fotbalová hvězda Ronaldinho natáčel reklamu v Santiagu de Compostela. Při přestávce ho žádali, aby předvedl „nůžky". Přitom hráč rozbil okno katedrály. Naštěstí okno nebylo starodávné.

Indie

Ve státě Orissa (36 milionů obyvatel) hinduisté pronásledují křesťany. Dvě stě křesťanů bylo přemluveno ke vstupu k hinduistickému náboženství. Stalo se to při „slavnostní ceremonii – návrat domů". Je to součást předvolební strategie.

Devět křesťanů (z toho sedm žen) bylo svlečeno a týráno hinduisty. Byla jim oholena hlava. Poté byli odvlečeni do vesnice, kde se násilím museli zříct své víry. Později se jim podařilo uprchnout.

V minulosti byli katolíci také pronásledováni. Australský baptistický misionář G. Staines, který vedl leprosárium, byl zaživa upálen se svými syny (leden 1999). Později katolický kněz Arul Doss byl zastřelen šípem. Už byly desítky útoků na křesťany (1% obyvatel), vláda se chová nevšímavě.

* * *

Nejnižší kastou jsou Dalitové. Mezi katolíky (17 milionů) je 60% Dalitů. Biskup Chinnappa řekl, že Indové Dality pohrdají a nevzdali se ještě kastovního systému. Ani v Církvi ještě není situace úplně vyřešená. Mezi „špičkami" Církve je jen 5% Dalitů, ačkoliv Církev uvnitř zakázala kastovnictví.

Ještě je třeba mnoho udělat, aby se příslušníci vyšších kast nepovyšovali nad Dality.

Čína

Katolíci z podzemní Církve, která uznává autoritu papeže, jsou vystaveni novým útokům ze strany vlády. Biskup Wei Jingyi z Quiqiharu byl zatčen a obviněn z nelegální cesty za hranice. Vatikán je zneklidněn. Je to potřetí, co byl pětačtyřicetiletý biskup uvězněn za svou věrnost papeži. Biskup Wei byl svěcen na kněze v roce 1985 a jmenován biskupem Quiqiharu v roce 1995. Prožil čtyři roky v pracovním táboře za „vztahy s cizím státem". Čínský úřad pro náboženské záležitosti uvěznění potvrdil s tím, že biskup vycestoval s falešným pasem.

Katolické komunity věrné Římu nejsou registrovány u Úřadu pro náboženské záležitosti. V Číně je 12 – 15 milionů katolíků. (Z toho 4 miliony patří patristické Církvi, která je uznána státem.) Katolíci v katakombách jsou běžně obviňováni z „podkopávání veřejného pořádku". V této době stát zintenzivňuje tlaky, aby se podzemní Církev připojila k Vlastenecké církvi, která uznává stát jako nejvyšší autoritu nad Církví. Ti, kdo vzdorují, jsou vězněni a jejich místa bohoslužeb jsou ničena.

* * *

Biskup Jia Zhi Guo, který vede diecézi Zhengding v podzemní Církvi, ujistil o oddanosti Svatému stolci. Zároveň však vyjádřil znepokojení mezi podzemní Církví a „oficiální" Církví uznanou vládou. Věřící z podzemní Církve sledují trendy Vatikánu se znepokojením. Příliš se ustupuje vládě. Některé krajní názory jsou, že Vatikán chce oficiální vztahy s Čínou a má se tlačit na to, aby splynula oficiální Vlastenecká církev s podzemní Církví. Biskup Jia to vidí jasně. Papež je nynější reprezentant Krista na zemi. Takže poslechne papeže, ať už jde o cokoliv. Biskup Jia říká, že prvořadým úkolem je zachovat neporušenou katolickou víru. Pokud vládní politika je v nesouladu s katolickou vírou, loajální katolíci musí držet svou víru bez váhání. Biskup Jia říká: „Bůh dovolil komunistické převzetí moci. Čínští biskupové potřebovali být očištěni skrze tuto historickou událost." Biskup Jia byl mnohokrát vězněn a nyní žije

s mnoha omezeními. Nesmí opustit vesnici Wuqin. Policie ho navštěvuje, takřka denně. Ale kněží a laici mají k němu přístup a dostávají od něj instrukce. Jeho zdraví není dobré, kvůli bolavému kolenu nemůže takřka chodit. Přesto život podzemní Církve v diecézi jde dál.

Švýcarsko

Biskup Kurt Koch z Basileje podporuje úsilí laiků, aby na kněze mohli být svěceni i ženatí. Řekl televizi, že nedostatek kněží je dostačujícím důvodem pro svěcení ženatých.

Austrálie

Australští biskupové byli 14. – 28. března 2004 u papeže (ad limina). Je to doba bilancování za pět posledních let. Minulá ad limina před pěti lety kombinovaná ze Synodem Oceánie vyústila v dokument (Seznam závěrů) – podepsaný australskými biskupy a reprezentanty Kurie v Římě (později schválený Australskou biskupskou konferencí (květen 1999). Poprvé po II. Vatikánu biskupové připustili, že v Austrálii je krize víry a nutnost léčení. Ohledně kněžství „Seznam" uvádí, že je potřeba objasnění kněžské identity. Je to základ zlepšení intelektuální, asketické a věroučné formace a také větší disciplíny v seminářích. V tomto bodě se většině seminářů daří, zvýšil se také počet seminaristů. Naproti tomu jsou šastá zneužívání v liturgii (zásahy do textů a struktury mše – dokonce v Eucharistické modlitbě). Zde se příliš nedaří (je to následek špatného školení v seminářích v 60. – 70. letech). Mladší generace kněží, vycházející z reformovaných seminářů, je pozornější v liturgii. „Seznam" zakazuje nesprávné užívání Třetího ritu (generální rozhřešení). Zde tato praxe v některých diecézích trvá. Vedle vedení liturgie je vážný problém katolická výchova. Nový katechismus se prosadil zejména v diecézích Sydney a Melbourne. „Seznam" vybízí biskupy, aby byli pozorní k zachování katolické identity na univerzitách. Největší církevní Australská katolická univerzita (ACU) je středem zájmu vzhledem k tomu, že formuje budoucí učitele na základních a středních katolických školách. Průzkum ukázal, že ACU je vážně mimo církevní linii ohledně učení Církve. Absolventi katolických středních škol jsou většinou bezvěrci.

Jen 10 % katolíků chodí pravidelně na nedělní mši. Zpovědi téměř neexistují. Je diskutabilní, zda většina katolíků se liší od většiny obyvatel země v postoji k rozvodu, interrupci, „práv“ homosexuálů. Je zde patrný vliv sekularismu, hedonismu a materialismu.

Výhonky ozdravění jsou různá církevní hnutí a komunity, jako jsou Střediska Tomáše Moora.

Letošní ad limina jsou klíčová pro přežití Církve v Austrálii.

USA

V Greenvillu (Severní Karolína) vznikla nová sekta. Založili ji bývalí katolíci. Byli vysvěceni mimo katolickou Církev a dali si hodnost arcibiskup Robert Niznik a jeho kancléř David Beaman. Říkají si katolíci svatého Jana. Nejsou prý proti Římu, ale neuznávají papeže. Působí zde 4 kněží, kteří se smějí ženit a mohou používat katolický ritus, jaký sami chtějí. Mají tři farnosti a očekávají přestupy od baptistů, Episkopální církve (prý poznamenané homosexuálním klérem) a od katolíků (prý nespokojených v důsledku sexuálních skandálů kněží).

* * *

Jezuity vedená universita Georgetown provádí výzkum na buňkách těl – ostatků nenarozených dětí zabitých při interrupci. Odhalila to organizace Děti Boží. Pater Fitzgerald z Georgetown University to hájí takto: „Ideální by bylo vůbec to neprovádět. Ale jasně nežijeme v ideálním světě. Děláme to nejlepší, co můžeme.“ Dodejme – nejlepší pro koho? Pro nevinné děti zabité při interrupcích? Jejich těla jsou nyní používána pro ziskuchtivost?

Podobně nevábná je odpověď Dr. Johna Haase, prezidenta Národního katolického bioetického centra v Bostonu. Řekl: „Nevidím morální potíž při použití těchto buněk, protože to vůbec nepřispívá k interrupcím, které se staly před desítkami dní.“

Dr. Haas nemá pravdu. Jistě je tu morální potíž! Navíc nemá pravdu, že Georgetown nepřispívá k interrupcí. Dodává odvahu dalším výzkumným ústavům, aby používaly potracené děti k výzkumu.

Firma Merck dnes používá potracená tělíčka k výrobě vakcíny, kterou prodává za velké zisky. Bojkot katolíků léků od firmy Merck znamenal pokles hodnoty akcií firmy o 23%. Zisk klesl o 26%.

Universitě Georgetown nejde o samotný výzkum, ale o peníze (dodejme krvavé peníze). Mnoho katolíků se bouří a posílají univerzitě protestní dopisy. Také píšou kardinálu Mc Carrickovi, do jehož jurisdikce Georgetown patří.

* * *

Biskup Howard J. Hubbard z Albany (stát New York) popřel nařčení, že měl homosexuální styky s nezletilými. Řekl, že vždy vždycky dodržoval celibát. Dodal, že za kampaní je pravicová skupina Římskokatoličtí věrní (5 000 členů), která údajně chce návrat před II. Vatikán.

* * *

Universita Macquarie koupila tři dopisy z Oxyrhynchusu (Egypt) dosvědčující život křesťanů v Egyptě v 3.- 5. století. Rukopisy na papyru se dochovaly v Egyptě díky horkému a suchému klimatu. Muzeum Univerzity má 700 papyrů z 3. století před Kristem až 5. století po Kristu.

Studium papyrů všeobecně ukazuje stáří nejstaršího fragmentu Nového zákona do roku 100. Nejstarší fragmenty Starého zákona jsou až z roku 150 – 200 před Kristem (Kumrán).

Velká Británie

Bývalý obrovský seminář v Uphollandu byl prodán a stane se hotelem a zábavním centrem. To odráží obrovskou krizi Církve v Británii. Nová povolání ke kněžství takřka nejsou, v Londýně jsou zavírány malé kostely, devět fungujících farností nemá vlastního kněze. V Londýně je 391 diecézních kněží a 388 řeholních kněží, 150 000 věřících navštěvuje pravidelně mše o nedělích.

* * *

Mnoho katolíků protestuje proti tomu, aby byla ve školách volně přístupná antikoncepční pilulka – „ráno po".

Skotští zákonodárci už dostali 1 000 dopisů (většinou od katolíků). Všech 8 diecézí protestovalo.

Skotsko má nejvíc interrupcí teenagerek a problémy s pohlavními nemocemi u mladistvých. Skotští zákonodárci chtějí zavést nová opatření, vydali nový dokument, který kardinál O' Brien hned zkritizoval. Dokument neposiluje manželství a věrnost manželů. Dokument chce ještě víc zpřístupnit interrupce a antikoncepční prostředky.

Také arcibiskup Conti vydal prohlášení, ve kterém se říká, že je špatné, že školní zdravotnice mohou informovat mládež o antikoncepci, aniž by se někdo ptal rodičů. Zákonodárci chtějí, aby školy rozdávaly kondomy a pilulky „ráno po" mládeži od 13 let bez svolení rodičů. Katolíci říkají, že tato pilulka není otestovaná pro dívky tak nízkého věku, takže se stanou pokusnými králíky.

Něco podobného bylo zavedeno v Anglii loňského roku.

* * *

Kiko Argüelo, španělský zakladatel Neokatechumenátní cesty, navštívil Londýn a měl zde přednášku v Koleji svaté Marie v západním Londýně. Bývají zde přednášky, účastní se zpravidla 20 – 60 akademiků. Kiko však měl účast 700 posluchačů. Kiko je mimořádný muž, před 35 lety zanechal svou kariéru malíře obrazů, aby žil v chudé čtvrti Madridu, kde se zrodilo hnutí Neokatechumenátu. Měl pouze bibli a kytaru a chtěl žít mezi chudými – něco na způsob Charlese de Foucald – ale jeho osobnost a chuť mluvit ho zavedly k hlásání evangelia. Je to člověk s poselstvím, hlásaným různými způsoby (nyní maluje velkou fresku o Posledním soudu v katedrále v Madridu). Zpívá a skládá písně, hlásá evangelium a také přednáší biskupům a rektorům seminářů. Někdy není pochopen a je atakován, ale utrpení je částí poselství Neokatechumenátní cesty. Toto hnutí je programem pro znovuobjevení křtu a následujícím školením o víře – podle stanov schválených Vatikánem v červnu 2002. Obrácení a katecheze jsou cílem. Jakmile farář dovolí hnutí ve své farnosti, farníci jsou pozváni na sérii hovorů. Jsou vytvořeny skupinky, které společně meditují Písmo a vzájemně se povzbuzují a pomáhají si. Protože skupinky jsou eucharistické, nechávají si sloužit svou mši ve farnosti –

což někdy provokuje a svádí k obvinění ze sektářství. Nyní je ve světě 20 000 komunit – hlavně ve Španělsku, Itálii a v Latinské Americe. V Anglii je 1 000 členů ve 40 komunitách – hlavně v Londýně. Hnutí je velmi úspěšné v podněcování povolání ke kněžství (1 000 kněží – z toho 200 vysvěcených v Římě). Nyní mají 52 vlastních seminářů zvaných Redemptoris Mater s 1 500 seminaristy. V Anglii mají 4 kněze a 11 dalších seminaristů se připravuje na kněžství v Londýně (seminář Allen Hall). Kiko říká, že žijeme v době velkých změn, ve které staré modely už nefungují. Jsme v době, která kráčí k nekřesťanské společnosti. Dříve všechno bylo křesťanské – kultura, školy, média. Úkolem hnutí je podle inspirace II. Vatikánem připravit křesťany pro tuto novou realitu. Srdcem křesťanského života se stávají rodiny a malé komunity. To dává dětem poznat, že je alternativa ke kultuře, která je kolem nich. Klesající počty v kostelech a rostoucí sekularizace společnosti nutí Církev, aby více evangelizovala. Zdá se, jakoby sekulární hodnoty činily Církev nedůležitou. Svátosti nejsou chápány, protože předpokládají víru – což chybí. Kristus však může být poznán v Církvi – jak to řekl Koncil, je to svátost spásy – znamení, které může být vidět. Jestliže se snažíte milovat jako Kristus, vaše víra se stává znamením. Problémem Církve nejsou počty věřících, ale to, že ne dost křesťanů toto žilo a nedávalo svědectví o Kristově obětující se lásce. Cílem hnutí je školit křesťany, aby duchovně rostli, aby byli schopni vyzařovat tento druh lásky. Úkolem křesťanů je být novým stvořením v Kristu, žijícím ne pro sebe, ale pro Krista, a poslouchat Boží vůli v různých okolnostech našeho života. Kikův radikalismus je atraktivní pro mnoho mladých lidí, zvláště ve velkých městech Itálie a Španělska. V Římě jsou farnosti, které před pár lety odumíraly, ale nyní byly transformovány hnutím. Tento vzrůst má ale i problémy. Někdy tento způsob přijme část farnosti, druhá však nikoliv a odmítá jej. Hnutí je produktem latinské Evropy a pro seveřany je někdy obtížné přijmout způsob kázání a hierarchické vedení. Ačkoli hnutí nemusí být pro každého, Kiko – španělský umělec – nemůže být ignorován.

Ohlasy na Mel Gibsonův film

Film mě přenesl tváří v tvář spasitelnému dílu Kristovu. Byla to pokořující

zkušenost, která mě učinila hluboce vděčným. A věřím, že Bůh to použije úžasným způsobem, aby posílil Církev a mnohé přivedl k spasitelné víře...

Peter Kerridge, ředitel křesťanského radia Premiér, Londýn

„Pašije" přehánějí v individualizování křesťanského poselství tím, že ukazují násilí vůči Ježíšovi jako ústřední zájem křesťanské víry a odlučuje toto násilí našich vlastních životů dnes. Při představení v Bostonu lidé jedli popcorn, pili colu a jedli preclíky, zatímco jsme všichni seděli v komfortních civilizovaných křeslech během mrzačení.

Film přehání v individualizování křesťanství odloučením Ježíšova ukřižování od jiných ukřižování, jakoby jeho bylo úplně jedinečné, jakoby byl jediný, kdo trpěl tak intenzívně a ponižujícím způsobem. Takto jsme drženi od banálního pohledu na jeho smrt, která je protrpěna ostatními politickými vězni této doby. Proto „Pašije" nemohou být nazvány křesťanským filmem.

Tom Beaudoin, National Catholic Reporter, USA

Ideologicky film poskytuje výraz americké křesťanské pravice po 11.září. Tento svět je temný a násilný, kde jedinou rozumnou odpovědí je válčit s Osou zla, jejíž hrozba je stále přítomná. Tento smysl Boha znamená vykreslit vize soudu a hněvu blízké apokalypse a předjímající armagedon. Náboženství intimnosti, lásky a naděje je v rozporu se zkušeností, lidská zkaženost může být zadostiučena pouze v kategoriích vstupu do své temnoty a hrůzy jako výkupné oběti.

Film nemá na mušce Židy kolektivně, je namířen na určité jedince a skupiny spíše než na Židy všeobecně. Je to přesto předem ztracená, a přece vyhraná věc. Gibson si je jistě dobře vědom dopadu některých svých scén na Židy všech věků, ale neváhá a zvětšuje je. Jistě znovu rozdmýchají předsudky alespoň v části svých představeních a židovští vůdci mají jistě všechna práva být znepokojeni.

P. Jonathan Gorsky, Rada pro křesťany a Židy, Londýn

Druhý vatikánský koncil značí vstup římskokatolické Církve do moderního světa a zvláště začátek procesu usmíření s judaismem. Toto Gibson odmítl. Zaměřil se pouze na negativní – utrpení Ježíše – spíše než na pozitivní – Ježíšovu vůli se odevzdat vůli svého Otce – Gibson se vrací do doby, kdy vize

Krista se úplně zaměřovaly na Jeho utrpení. Je to vize osmnáctého století, kdy křesťané byli přesvědčeni, že Židé jsou kolektivně prokleti za Ukřižování, a kdy vypravěči zdůrazňovali židovské konání zde a také nápadně utrpení Ježíše.

Židé a křesťané v posledních 100 letech přetvořili své vztahy k lepšímu. Je to zčásti tím, že si uvědomili, že Ježíš byl Žid, byl obřezán, navštěvoval synagogu, zachovával zákony o jídle, měl účast na obětech v Chrámu a jako ostatní rabíni prvního století vyučoval skupinu žáků. Až do svého Ukřižování Římany nikdy neopustil své židovské dědictví. Židé stejně jako křesťané potřebují si připamatovat, že Ježíš se nejprve narodil a žil jako Žid – ale také takto zemřel.

Dr. Edward Kessler,
ředitel Střediska pro židovsko-křesťanské vztahy, Cambridge

Kdyby se řeklo, že příběh je antisemitský, vytvořilo by to problém pro židovsko-křesťanský dialog, protože by to znamenalo totéž jako přitakat, že evangelia nejsou historická.

Jestliže papež viděl film, je velmi výmluvné následující ticho hierarchie. Není v tom nic antisemitského, jinak by film odsoudili.

Je to absolutně jasné, ano přesně tak, že v něm není nic, co by se mohlo namítat. Jinak by to hierarchie řekla, jak Vatikán, tak místní biskupové.

Joaquin Navarro-Valls, mluvčí papeže Jana Pavla II.

Film „Pašije“ od Mela Gibsona je současné mistrovské dílo, umělecky a technicky. Není absurdní srovnat ho s mistrovskými malbami italského Mistra Caravaggia, kvůli jeho kráse a dramatu. Jako film náleží do dvacátého století, nejkrutějšího v dějinách, kvůli svému živému násilí a jeho technického mistrovství.

Ale ještě víc je důležité, že nám film ukazuje, jak nás Ježíš vykupuje z našich hříchů. Jeho poselství je o všeobecné lásce, jistě lásce k jeho vlastnímu lidu – Židům.

Film není antisemitský, protože množství postav jsou Židé. Jsme svědky strašné hádky v palestinské židovské komunitě. Ani Ježíš, ani nikdo jiný nevolají po pomstě. Vysvětluje, že ti, kdo Ho napadli, nevědí, co činí. Ani film neobžalovává židovský národ za Ježíšovu smrt. Poselstvím je odpuštění a láska.

Generace věřících uvidí „Pašije“ Mela Gibsona jako klasiku.

Kardinál George Pell, arcibiskup ze Sydney

Ať je film nebo není vědomě antisemitský, je nebezpečí, že může být použit ve smyslu antisemitské propagandy. Obsahuje znaky rozlišování ve svém portrétu židovských postav, ale především dává vzniknout dojmu přehnané negace sanhedrinu a velkého množství židovského obyvatelstva. Portrétování ve filmu obsahuje nebezpečí oživení antisemitského předsudku. Je to zvláště výbušné vyhledem k situaci v Evropě, kde lze rozeznat sílící antisemitské tendence.

Společné prohlášení kardinála Karla Lehmanna, prezidentaNěmecké biskupské konference a Dr. Paula Spiegela, prezidenta Ústřední rady pro Židy a biskupa W. Fubera z evangelické církve

Film Mela Gibsona je plný historických chyb a teologických časovaných bomb. Tvrzení o mesiášství nebyl zločin v židovském právu. Na osobu se mohlo pohlížet s opovržením, jakmile bylo jasné, že tento požadavek byl falešný, ale nebyl za to trest. Navíc portrét Piláta se musí řadit k jednomu z největších přikrášlení v dějinách, zatímco líčení jeruzalémských Židů prvního století jako štěkajícího davu toužícího po Ježíšově krvi, je jednou z nejhorších nálepek o skupině. Ať má hodnotu jako film, „Pašije“ otáčejí hodiny náboženství zpět.

Rabín Dr. Jonathan Romain, synagoga Maidenhead, Anglie

V roce 1989 byl ukřižován Isaís Charete v komunitě Ashaninka Tzomaveni v peruánském okrsku Ayacucho. Byl zabit, ale nepohřben, protože gerila Světlá stezka by to nepovolila. Naštěstí – myslel jsem si při sledování „Pašijí“ – Ježíš trpěl jen 12 hodin a ne 15 nebo víc dní. Naštěstí byl muž a neznásilnili ho opakovaně, ani neotevřeli lůno, aby vyňali osmiměsíční plod. Naštěstí ho mohla matka obejmout, očistit ho a pokrýt čistou rouškou a pohřbít jeho umučené tělo. V mé oblasti existuje asi 12 000 Marií, kterým nebyla umožněna tato útěcha.

Jestliže se na film díváme pohledem poselství lásky Nového zákona, nikdo nebude tím nezasažen. Doufejme, že naše solidarita nezůstane jen u Krista – který se stal člověkem, nikoliv pro nic za nic a narodil se chudý – ale obsáhne i ostatní.

Takto snad lidé už nebudou déle pokládat lidská práva za idiotství. Nebudou žádat svobodu Barabáše, jak se to stalo v zákoně o amnestii v roce 1995. Místo toho budou cítit, že to, co je učiněno nejmenšímu z našich spoluobčanů, je učiněno nám.

Carlo Iván Degregori, Peru

Je to mimořádné, že to vytvořilo takový povyk. Každý může totéž vidět v jakémkoliv kostele – jen se podívejte na zastavení křížové cesty na stěně.

P. Jean-Marie Charles Roux, kněz z Říma,
který sloužil liturgii pro Gibsona v posledních dvou měsících filmování

Gibson použil silný lék

Silnému i šokujícímu Gibsonovu filmu Umučení Krista jistě lze vytknout mnohé. I to, že nezachovává vyvážený poměr mezi radostnou zvěstí Ježíšovy vykupitelské oběti a až příliš realisticky podaným násilím. Nezasvěcenému se může zdát míra Kristova pokorně snášeného utrpení nesrozumitelná, třebaže se v příběhu o jeho smrti vynořují – možná trochu schematicky – i základní evangelijní souvislosti.

Úplně jinak ale působí Gibsonovo dílo na člověka s náboženským povědomím, zvláště pak na svátečního křesťana, uvyklého kříži spíše jako artefaktu. Už název filmu však naznačuje, o co jde. Umučení Krista je výpovědí o mučení, které svou bezbřehou surovostí jen dokumentuje, že na kříž byl přibit už umučený člověk. A že tento pogrom na nevinného byl nenávistnou odpovědí na učení lásky, i lásky k nepřátelům.

V tomto pojetí má zdůraznění násilí svůj smysl. Jak řekl sekretář vatikánské Kongregace pro nauku víry Augustin Di Noia, pro mnoho katolíků, kteří film uvidí, „už nikdy nebude mše taková, jaká byla předtím“. Filmové obrazy zbídačelého Krista odpovídají i slovům proroka Izaiáše, když anticipuje trpícího Božího služebníka: „nemá lidskou podobu, je tak nevzhledný, že v něm nemůžeme najít zalíbení“ (Iz 53,2). Film tedy není žádnou oslavou

násilí, jak se snaží tvrdit někteří kritici, krutost zde není glorifikována, její nesmyslnost vyvolává jen nechuť a odpor.

Také obviňování filmu z antisemitismu je podle shody mínění seriózních recenzentů a historiků zcela nesmyslné. Dějinný příběh je založen na věroučném rozdílu mezi lidem staré a nové smlouvy, ale jeho filmová podoba neviní ze smrti Ježíše Krista žádnou rasu. Jak řekl sám tvůrce, Mel Gibson: „Tento film je o lásce, naději, víře a odpuštění. Ježíš zemřel pro všechny lidi, trpěl pro nás všechny".

Srovnáváme-li mediální ohlasy na Gibsonovo Umučení Krista a na nedávno uvedenou Hadererovu knihu Život Ježíše, můžeme si všimnout ještě jednoho zajímavého úkazu. Jakmile se objeví cokoli pozitivního o křesťanství, zároveň se také projeví snahy to zpochybnit. Ale jde-li o zkreslení, zesměšnění či pošpinění křesťanské víry, ihned je to obhajováno svobodou projevu. Není v tom právě ono pokrytectví, před nímž varuje Ježíš Kristus?

Jiří Karas, poslanec, kandidát do EP

Dne 12. 4. na velikonoční pondělí jsem shlédl Mel Gibbonův film v kině Flora. V obrovské sále nás sedělo deset. Zaradoval jsem se, že jsem tam viděl i jednoho salesiánského kněze. Je to film technicky prvotřídní i básnický zároveň. Je v něm opravdu mnoho utrpení. Žádný člověk tolik nemusel vydržet. Ale podle vize K. Emmerichové, ke které film přihlíží, pomáhali Kristu andělé, což ve filmu není. V roce 1969 jsem viděl film Passoliniho „Evangelium podle Matouše". To byl film také umělecký a tehdy jsem plakal. Dnes mi neukápla ani slza. Asi proto, že za těch 32 let, co jsem se rozhodl sloužit Pánu, jsem viděl v Církvi hodně utrpené – cizího i vlastního. Ovšem Pater Halík má srdce ze železobetonu. Jak může kněz napsat, že film je sadomasochistický a neodpovídající zbožnosti této doby? Jeho článek s horlivostí otiskly zednářské Lidové noviny a další tisk. Jak dlouho ještě budeme snášet cynismus? Také jsem slyšel z kazatelny, jak prý Kristovo utrpení nebylo tak krvavé a je třeba ho chápat „duchovně".

K tomu, aby se člověk orientoval, je potřeba film vidět.

P. Ing. Karel Dachovský

Je kapitalismus slučitelný s katolickou sociální naukou?

Polemiky kolem tohoto tématu probíhají u nás i v zahraničí už dlouhá léta.Málokdo však přistupuje k celé věci sémanticky, s vyjasněním pojmů. Domnívám se, že termín „kapitalismus", s nímž kdekdo dnes žongluje od Michaela Nowaka až po Geoffreye Sachse, nebyl ještě dostatečně precizován, pokud ovšem nemáme na mysli jeho marxisticko-leninskou vulgarizaci.

Jedno je nepopiratelné a jisté: Kapitalismus je ekonomický systém. Z tohoto základního tvrzení, které nikdo nezpochybňuje, můžeme v naší úvaze vyjít. Shodneme se všichni na tom, jaký je to systém: založený na soukromém vlastnictví výrobních prostředků především v průmyslu, na svobodném trhu a vytváření kapitálu za účelem ekonomického rozvoje a prosperity. To je dostatečně známo. Jenomže lze oddělit hospodářský systém od jeho myšlenkové, respektive světonázorové podstaty? Historická zkušenost ukazuje, že nikoliv.

Jaký byl vlastně ideový zdroj kapitalismu? Známý němečtí sociologové Max Weber a Werner Sombart vidí myšlenkový počátek kapitalismu v kalvínském protestantismu, konkrétně v jeho učení o predestinaci: Boží vyvolení (předurčení) se totiž projevuje mimo jiné i v pozemském úspěchu člověka, který se sice musí sám přičinit, ale když je predestinován, spočine na něm Boží požehnání a bude se mu dařit. Predestinace přímo nutí, tlačí vyvolence Božího k podnikání, a toto samotné je zárukou, že se mu zadaří. Bohatství je proto Božím požehnáním, chudoba Božím prokletím. Kalvín tím polemizuje s katolickým chápáním chudoby, glorifikované především ve františkánské spiritualitě, v níž dobrovolně a s láskou přijatá chudoba znamená svobodu pro Boží království, od níž se odvozují další svobody člověka. Zde tkví principiální rozdíl mezi kalvinismem a katolicismem. V katolické nauce má boháč absolutně stejnou hodnotu jako chudák, v kalvínském protestantismu je chudoba produktem lenosti, a proto něčím nežádoucím. Chudoba je důkazem nevyvolenosti k věčné spáse, což člověka nepudí k podnikání a hromadění majetku, ale naopak vede k lenosti a spoléhání na štědrost druhých, těch bohatých. Podle Kalvína si může sice i chudák, když se bude hodně modlit a snažit žít podle Božího zákona, vyprosit věčnou spásu, což se projeví okamžitě

tím, že začne být pilný a bude se mu náhle dařit, nicméně půjde spíše o výjimky. V kalvinismu znovu ožívá Wickliffova nauka o predestinaci. Kalvín z ní vyvodil důsledky ad absurdum, k nimž ještě Wickliff ani jeho český následovník Jan Hus nedospěli: Totiž že vyvolení Boží je identické s pozemským úspěchem a zdarem v podnikání.

Kalvín argumentoval hlavně Starým zákonem. Je pravda, že už v Genezi v případě Abraháma a vůbec praotců je Boží přízeň prezentována ve formě úspěchu v obchodu a podnikání, nicméně knihy Job, Moudrosti a další ukazují i neúspěch jako Boží zkoušku a chudobu kladou na stejnou úroveň s bohatstvím. Chudák má stejnou hodnotu jako boháč, proto zákonodárství starého Izraele bylo hluboce sociální: Rolník například musel nechat na svém poli volně ležet klasy pro chudáky. Proroci (nejvýmluvněji Amos), se zastávají chudých proti svévoli bohatých, obracejí se jménem Božím odsuzujícími slovy proti boháčům a brání sociálně slabé. V Novém zákoně potom Ježíš Kristus pronáší krásné podobenství o boháči a Lazarovi, které nepotřebuje žádného komentáře. Biblická nauka, na níž spočívá i katolické sociální učení, je v tomto směru jasná: Bohatství a úspěch v podnikání mohou být jednou z podob Boží přízně vůči člověku, Božím požehnáním, avšak generalizace této skutečnosti Kalvínem, který ji spojil s herezí predestinace, je pro Katolickou církev nepřijatelná. Ztrácí se zde základní katolická pravda, že člověk nemá na této zemi svůj trvalý domov, že žije pro věčnost, proto i když se mu daří a je bohatý, nesmí ke svému bohatství nezřízeně přilnout, když se mu ale při nejlepší vůli nedaří a zůstává chudý, nemusí se kvůli tomu trápit, neboť tím větší bude jeho odměna v nebi. Kalvín vlastně v duchu tehdejšího renezančního světového názoru zcela popřel prioritu věčného života před pozemským tím, že oba dva fakticky ztotožnil: Úspěch na zemi, spojený s bohatstvím, velmi často signalizuje i věčnou spásu, doživotní chudoba naproti tomu věčné zavržení. Chudák si svoji chudobu zavinil sám svou leností, která je hříšná, jako nevyvolený postrádá Boží milost k tomu, aby byl pilný. Takové tvrzení ovšem zcela odporuje Kristovu podobenství o Lazarovi a boháči, v němž je to naopak právě boháč, jenž se octl v pekle, zatímco chudák v nebi. Bohatému bylo bohatství svěřeno právě proto, aby je využíval k prospěchu celku, zvláště k pomoci chudým. Pokud tak činit nebude, dopadne jako ten z uvedeného podobenství Ježíše Krista. Katolická doktrína byla v tomto bodě vždycky jasná, sv. Tomáš Akvinský např. učil, že na každém

bohatství spočívá to, co bylo později nazváno sociální hypotékou: závazek pomáhat potřebným a podporovat z majetku všechno, co slouží dobru.

Právě toto ženevský reformátor napadl. Kalvínova nauka vedla ve všech zemích, které ji přijaly, k drastickému omezení, ne-li přímo likvidaci charity a pomoci chudým. V Kalvínově Ženevě bylo pod těžkými tresty zakázáno žebrání, v Anglii docházelo za vlády Alžbětiny i k popravám bezdomovců jako darmošlapů, kteří svojí leností škodí celku. Dokážeme pochopit, že to bylo společenské klima, které vedlo Kalvína k tak asociálním formulacím a jeho korunované stoupence k tak drakonickým opatřením vůči chudým. Charita té doby byla skutečně mnoha lenochy zneužívána, bohatí šlechtici, měšťané i církevní hodnostáři ostentativně rozdávali almužny jednak proto, aby si získali přízeň lidu, jednak proto, aby si tím – dle svého soukromého přesvědčení – vykoupili mnohdy velice těžké hříchy. Je známo, že renezanční epocha byla na hříchy bohatá: Kvetly korupce, cizoložství, podvody a nejrůznější finanční aféry. Jejich pachatelé, aby nemuseli svůj hříšný život měnit, si chtěli „uplatit" nebe zbožnými skutky, mezi nimiž almužna byla tím nejčastějším. Bohatí té doby velmi často nedávali almužnu z lásky, neboť pouze taková má hodnotu, nýbrž z vypočítavosti, aby všemohoucí Pán Bůh „zamhouřil oči" nad jejich podlými intrikami nebo cizoložstvím. Rovněž tak chudí velice často nebyli jimi bez vlastní viny, mnozí totiž si vychytrale položili otázku, proč vlastně pracovat, když mohou obdržet docela slušnou almužnu takřka na každém kroku. Tyto nepořádky zakladatelé reformace právem tvrdě kritizovali, vylili však s vaničkou i dítě. Propadli bludům, což se projevilo nejen v oblasti věroučné, nýbrž i sociální. Obojí je totiž úzce spojeno. Kalvín, neúprosný kritik tehdejší almužnické praxe, nemohl přinést nápravu, neboť blud toho není nikdy schopen. Predestinační hereze reformátorů popřely almužnictví jako takové vůbec, chudobu jednostranně démonizovaly a bohatství glorifikovaly. 1)

Kalvínovu nauku přivítalo měšťanstvo a také značná část šlechty. Tyto společenské vrstvy totiž byly ve své touze podnikat a hromadit majetek, k čemuž vybízel renezancí nastartovaný rozvoj vědy a potažmo techniky, omezeny právě almužnictvím, které platilo za společenskou povinnost. Každý boháč, jenž nedával almužnu, se společensky znemožnil. Přitom právě almužna ukrajovala z jeho majetku citelné částky, které by jinak rád investoval

do podnikání. Proto právě tyto vrstvy potřebovaly hlas z okruhu teologů, který by onen obtížný závazek tak říkajíc „odborně“ zdůvodnil jako pochybný.

Weber a Sombart mají proto plnou pravdu, když kalvinismus pokládají za prvopočátek kapitalismu. To lze doložit i tím, že prvotní kapitalistické prvky ekonomiky se projevily právě v těch zemích, které přijaly kalvinismus: V Holandsku se rozvinul obchod ve velkém, v Anglii se v 17. století objevily počátky průmyslu, Švýcarsko se vydalo cestou koncentrace finančního kapitálu v bankách. Je snad náhodou, že státy, které zůstaly katolické nebo přijaly nikoli kalvínskou, nýbrž luterskou reformaci, v tomto zaostaly, i když kapitalistické prvky ekonomiky se projevily později také u nich?

Podnikatelskou iniciativu spojenou s hromaděním majetku a kapitálu nebrzdila však jenom společenská povinnost almužny. Počáteční kapitalisté, ať už pocházeli z řad šlechty nebo měšťanstva, potřebovali do svých podniků, manufaktur nebo továren, pracovní síly s určitou kvalifikací. Mezi žebráky hledat nemohli a nechtěli, neboť tito lidé většinou nic neuměli a také neměli potřebné pracovní návyky. Přicházeli v úvahu proto buďto poddaní sedláci nebo cechovní řemeslníci. V obou dvou případech byla jejich pracovní síla značně nákladná. U selských nevolníků proto, poněvadž nevolnictví spolu s robotou neslo s sebou nejen moc šlechtice nad nimi, ale také povinnosti vůči nim. Feudální pán nesměl poddaného z jeho půdy vyhnat, musel mu při robotních povinnostech dopřát čas k práci na vlastním pozemku, v případě neúrody měl přikázáno živit ho ze svých sýpek a ve válce jej vojensky chránit. Pokud šlechtic vlastnil manufakturu, později továrnu, měl možnost robotní povinnost poddaných na poli nahradit prací v tomto průmyslovém podniku. Tam ale byl vázán feudálními předpisy. Nesměl tomuto poddanému dělníkovi naordinovat neomezenou pracovní dobu, neboť – tak jako při robotě na poli – musel mu dát možnost pracovat na svém, aby se uživil a pokud mu tuto možnost nedal, byl povinen mu ztrátu finančně uhradit. U cechů byla situace ještě komplikovanější. K námezdní práci v manufaktuře nebo továrně musel mít zájemce souhlas svého cechu, který vyjednával jeho jménem mzdové a další podmínky. Pokud příslušný cech souhlasil s tím, aby jeho členové pracovali u kapitalisty, předpokládal samozřejmě, že ze své mzdy budou přispívat do společné cechovní pokladny, proto měl zájem vynutit si při jednání s podnikatelem pro ně co nejvyšší mzdu. Nezřídka se stávalo, že celý cech se rozhodl pro práci v průmyslovém podniku, což bylo

pro podnikatele finančně nevýhodné. Cech představoval významný právní subjekt, který podnikatel musel – ať už se mu to líbilo či nelíbilo – brát vážně a jeho požadavky respektovat. V jiných případech, kdy cech nedal žádnému svému členu souhlas k práci u kapitalisty, znamenal pro něho velice často vážnou konkurenci, jíž by se tento rád zbavil. Cechy zajišťovaly svým členům, řemeslníkům a později dělníkům, významné právní zázemí a sociální ochranu, což raně kapitalistický podnikatel nemohl potřebovat. V zájmu tvorby vlastního zisku, možnosti investic a konkurenceschopnosti si přál dělníky bez jakékoliv právní ochrany, jimž by mohl jednoduše nadiktovat tu nejnižší možnou mzdu, případně žádnou 2).

Tohoto cíle bylo dosaženo dvojím způsobem: jednak zrušením nevolnictví, jednak likvidací cechů. Myšlenkově k tomu posloužila osvícenská ideologie. S odvoláním na vznešená hesla svobody, volnosti a rovnosti, čerpaná z děl francouzských osvícenců, rušily jednotlivé státy v 18. století nevolnictví, aby nejnižší venkovská vrstva mohla svobodně prodávat své usedlosti a stěhovat se do měst za vidinou dobře placené práce v továrně. Vůči takovému zaměstnanci neměl podnikatel žádné závazky, vždyť nebyl ani jeho poddaným, ani nenáležel k cechovní organizaci. Nemusel s ním proto jednat na základě pevných právních norem nebo na principu rovný s rovným. Svoboda bývalého nevolníka se tak stala paradoxně jeho ještě větším zotročením. Neglorifikuji nevolnictví, které přinášelo poddanému rolníkovi závislost na feudálním pánovi a osobní nesvobodu, i když spojenou s panskou ochranou a minimální sociální jistotou, nicméně osvícenské rušení nevolnictví, k němuž docházelo takřka v celé Evropě, zbavilo onoho člověka, většinou živitele rodiny, i tohoto minima, které měl jako nevolník. Velice často končil na ulici jako žebrák, neboť zaměstnavatel ho buď podvedl a nedal mu patřičnou mzdu, případně její vyplacení odkládal (jako mnozí podnikatelé dnes u nás) nebo jej v případě ekonomických potíží okamžitě propustil bez nároku na jakoukoliv sociální pomoc. Nepomohla mu ani charita, protože ta ve své organizované podobě byla dříve v rukou klášterů. Ty však zrušily nejprve protestantské státy, později za osvícenství katolické monarchie, jako u nás vláda Josefa II.

Tvrdý kapitalismus nejhrubšího zrna bez jakýchkoliv sociálních ohledů nastolila v plném rozsahu Velká francouzská revoluce. Roku 1791 byl odhlasován Chapelierův zákon, jenž zrušil všechny cechovní organizace a dal průmyslovým podnikatelům plnou volnost jednat se zaměstnanci bezohledně.

Zaměstnancům bylo zakázáno sdružovat se za účelem ochrany svých práv, zaměstnavatel dostal legální možnost nebýt při sjednávání mzdových a jiných pracovních podmínek se zaměstnanci absolutně ničím vázán, ani termínem výplaty ne. Měl právo kdykoliv zaměstnance na hodinu propustit. Chapelierův zákon nepřestal platit ani po ukončení neblaze proslulé Francouzské revoluce, naopak se stal inspirací pro zákonodárce jiných zemí, zejména Anglie a USA, i když nebyl aplikován až s takovou tvrdostí. 3)

Francie byla zemědělským krajem, v němž se kapitalistické ekonomické vztahy začaly rychle rozvíjet až ve druhé polovině 18. století. Není nikterak náhodou, že se tak děje souběžně s procesem osvícenské dechristianizace Francie, jenž vrcholí Velkou revolucí. Právě osvícenci zdůrazňují potřebu podnikání za každou cenu, jemuž podle nich nejvíce vadí právě nepsaná povinnost almužny a legislativně pevně kodifikovaná existence cechů. Na úzkou souvislost počátků kapitalismu a programu dechristianizace poukazuje ve své geniální práci „Dziedzictwo rewolucji francuskiej" polský kněz a historik Michal Poradowski. Ideoví strůjci francouzského kapitalismu a ministři financí předrevolučních francouzských vlád Robert Turgot a Jacques Necker byli současně velkými vyznavači Voltaira a osvícenských myšlenek, křesťanství odmítali jako středověkou pověru a brzdu pokroku. Necker byl současně, jak Poradowski dokazuje 4), nejen reprezentantem francouzského, nýbrž i mezinárodního kapitálu, jehož prioritním zájmem se stala totální likvidace tradičního sociálně-ekonomického řádu, postaveného na křesťanských principech. Právě tomuto cíli měla sloužit i proslulá Turgotova finanční reforma, nahrazující kovové peníze papírovými, jež ožebračila především střední třídu a rolnictvo, těžkou ránu utrpěli například cechovní řemeslníci. Zbohatli naopak šlechta a měšťanští podnikatelé. Turgot tvrdě útočí proti církevní charitě a veškeré dobročinnosti. O chudobě smýšlí stejným způsobem jako Kalvín: Je pouze důsledkem lenosti. Církvi je třeba podle Turgota odebrat veškerou péči o chudé, ta má být přenesena na stát. Ten má poskytnout pomoc pouze starcům – a to jenom těm, kteří jsou prokazatelně neschopni práce – a invalidům, jinak nikomu, neboť každý prý se musí postarat o sebe a svoji rodinu sám. Turgot navrhuje vyvlastnit některé sedláky, jichž je prý ve Francii zbytečně mnoho, a přikázat jim nucené roboty na stavbách silnic. To se stalo realitou za Velké revoluce. Stoupenci ekonomických názorů Turgota a Neckera požadují naprostou volnost

pro podnikatele při stanovení mezd, občan by měl mít povinnost smířit se i s takovým platem, jenž nestačí k obživě jeho rodiny a přijmout to bez reptání. Pokud chce vyšší mzdu, musí víc dělat, jiná možnost prý není. Sociální zabezpečení v tom rozsahu, jaký poskytovaly dosud cechy a feudální poddanský systém, chtějí tito teoretikové zcela zrušit, neboť každý se musí postarat o sebe sám a nelze prý využívat výhod cechovních a jiných sdružení, které prý lid jenom rozmazlují a poskytují jim pohodlný život za málo práce. Přesně takové zásady byly v ekonomické sféře uskutečněny za Velké francouzské revoluce, Chapelierův zákon se opíral o tyto teorie. Francouzští jakobíni postupovali proti domnělým tulákům a lenochům ještě mnohonásobně krutěji než kalvinisté před dvěma sty lety. Poradowski dokumentuje 5), jak žebráci a vůbec lidé, kteří třeba jen momentálně přišli o zaměstnání a octli se v sociální nouzi, byli po stovkách gilotinováni jako „parazité", žijící prý na úkor druhých. Nejbestiálnějším činem revolucionářů však bylo, když pod gilotinu posílali také bezprizorní děti, které předtím náležely ke klientele charitativních klášterů, po jejich zrušení se však octly na ulici, což opět publikuje Poradowski 6).

Shrneme-li si tedy všechna tato fakta, vyplývá z nich jedno: Kapitalismus se zrodil nikoliv na půdě katolicismu, nýbrž protestantismu, konkrétně kalvínské reformace a sice na principu teologické hereze o predestinaci a v jasně artikulované opozici proti Katolické církvi. Prosadil se v Evropě a vůbec ve vyspělé části světa díky Velké francouzské revoluci, která nebyla počátkem éry „volnosti, rovnosti a bratrství", nýbrž naopak se stala prototypem pozdějších totalit nacismu a komunismu. Jeho morální principy, jak byly formulovány kalvínskými i osvícenskými protagonisty, stojí v diametrálním rozporu s Evangeliem i s katolickou sociální naukou, které svorně požadují neutiskovat chudého a v případě potřeby mu pomoci almužnou. Katolická morálka řadí mezi čtyři nejzávažnější hříchy, nazývané „do nebe volající", dva hříchy čistě sociální: útisk chudého a zadržení dělníkovy mzdy. Kapitalismus ve své rané fázi postuloval pravý opak: Chapelierův zákon umožňoval beztrestně chudého okrádat hladovou mzdou, případně mu ji zcela zadržet. Proto kapitalismus v té podobě, jak vznikl, postavený na ideových principech kalvínské reformace a bezbožeckého osvícenského liberalismu, je s katolickou sociální naukou absolutně neslučitelný a Církev to dala od prvopočátku jednoznačně najevo. Papež

Pius VI. hned 29. března roku 1790 ve své slavné alokuci odsoudil francouzskou Deklaraci práv člověka a občana 7). Poukázal mimo jiné na to, že všechna tam vyjmenovaná „práva“ byla vlastně revolučním režimem pošlapána, zvláště pak právo na osobní vlastnictví. Papež poukázal zejména na oklešťování práv cechů a sociální důsledky z toho vyplývající, to znamená vzrůst bídy. Zároveň také odsoudil jako sociální zločin likvidaci klášterů, neboť právě ony se staraly o chudé a potřebné. Ti teď zůstanou bez pomoci. V tomtéž duchu zareagoval roku 1832 také papež Řehoř XVI., jenž v encyklice „Mirari vos“ ostrými slovy odsoudil jak politický, tak i ekonomický liberalismus, dávající podnikateli neomezená práva k bezohlednému jednání se zaměstnancem. Stejnou řečí mluví i jeho nástupce, blahoslavený Pius IX., v encyklice „Qui pluribus“ z roku 1846, apoštolských exhortacích „Quibus quantisque“ z roku 1849 a „Singulari quadam“ z roku 1854. V těchto dokumentech odsuzuje socialismus a komunismus, jejich příčinu však vidí v liberalismu, který se odvrátil od Boha a křesťanských zásad a nastolil sociální útisk tím, že zvrátil dosavadní politický a ekonomický řád, v němž byl dělník chráněn cechovní organizací. A v encyklice „Quanta cura“ z roku 1864, jež předchází pověstnému „Syllabu“, píše tento papež doslova: „Kdo dnes nepozoruje, že lidská společnost, uvolněná od své vazby na náboženství a opravdovou spravedlnost, nemá jiný cíl než bezuzdné hromadění bohatství? Žádný jiný zákon není pro ně důležitější než zákon nezkrotné žádostivosti srdce, toužícího po pohodlí a rozkoši za každou cenu ....liberálové bezbožně hlásají, že jednotlivým občanům i Církvi má být odňato právo rozdávat z křesťanské lásky almužny“. Ve všech těchto dokumentech se Pius XI. současně obrací proti socialismu a komunismu, v nichž vidí pouhé důsledky bezbožeckého liberalismu.

Papežové od Pia VI. až po Pia IX. zastávají jasnou linii: Liberalismus jak politický, tak hospodářský, je absolutním zlem, protože vygeneroval z bezbožeckých kořenů osvícenství. Proto výtka těmto papežům a vůbec Církvi, vznášená hlavně socialisty, že nereagovali na tristní situaci dělnické třídy, ačkoliv Marx tak učinil už roku 1848 v Komunistickém manifestu, je nespravedlivá. Tito papežové si tohoto problému byli vědomi, viděli však nápravu pouze v návratu ke starému cechovnímu systému. Celý kapitalistický společenský řád byl pro ně špatný, sociální útlak dělnictva znamenal pro ně jeden z projevů tohoto zla, nikoli jediné zlo. Teprve Lev XIII. si uvědomuje, že

návrat k feudalismu s jeho cechovním systémem a rozsáhlou charitou je nemožný. Pokouší se tyto hodnoty implantovat do stávajícího kapitalismu apelem na svědomí podnikatelů, čehož dokladem je sociální encyklika „Rerum novarum“ z roku 1891, která představuje nejen kritiku kapitalismu a vznášení oprávněných požadavků ve prospěch dělnictva, ale také varování před socialismem a komunismem, kteréžto ideologie těží z bídy dělnictva a získávají je na svou stranu. Lev XIII. vidí nápravu jako možnou pouze tehdy, když se lidé vrátí zpět ke katolické víře a přijmou její věroučné a mravní zásady. To je možné i na principu bezbožného kapitalismu, který je reformovatelný, když se kapitalisté obrátí. Zde je novum proti jeho předchůdcům, kteří sledovali pouze návrat ke starému feudálnímu systému. Jinak Lev XIII. je zásadním odpůrcem tvrdého kapitalismu a dovolává se státního ramene, aby zakročilo ve prospěch dělnictva. Doslova říká v čl. 33: „Pokud se týká ochrany statků tělesných a vnějších, je především třeba vytrhnout ubohé dělníky z moci bezohledných vyděračů, kteří nezřízeně zneužívají lidi pro zisk, jako by to bylo zboží. Je to proti spravedlnosti a lidskosti....“ O povinnosti důstojné mzdy tento papež říká v čl. 34: „Dejme tomu tedy, že dělník a zaměstnavatel svobodně ujednají pracovní smlouvu a speciálně o mzdě; přesto stále platí cosi z přirozené spravedlnosti, co má vyšší platnost a co je starší než svobodná vůle smluvních stran, že totiž mzda musí stačit na to, aby se z ní skromný a poctivý dělník uživil. Když však dělník, dohnán nutností strachem před ještě horším zlem, přijímá mzdu nižší, kterou, ač nechce, přijmout musí, protože mu ji zaměstnavatel vnucuje, je to stejné jako podrobovat se násilí, proti němuž protestuje spravedlnost...“ Papež zde demaskuje principiální dogma liberálního kapitalismu o tom, že mzdu si mají dohodnout svobodně bez zásahu státu zaměstnavatel se zaměstnancem, to je prý princip svobodného trhu a svobodné společnosti. Nikoliv, zaměstnanec není vůči zaměstnavateli v rovném postavení, to chce Lev XIII. říci. Aby v rovném postavení byl, musí buď zasáhnout stát nebo svépomocné organizace, které nahradí úlohu dřívějších cechů. Lev XIII. dává přednost druhé variantě. O tom, co cechy dříve znamenaly, píše doslova v čl. 36: „U našich předků vyvíjely po celou dobu požehnanou činnost řemeslnické cechy. Opravdu poskytovaly nejen význačné výhody řemeslníkům, nýbrž umožňovaly i řemeslům samým čest a rozvoj... Ale vzdělání v naší době stouplo, mravy se změnily... proto je nutno přizpůsobit dělnické organizace

nynějším poměrům. Vůbec je potěšitelné, že se tvoří taková sdružení, složená ať již jen ze samých dělníků, nebo ze zaměstnavatelů a dělníků zároveň." Lev XIII. postuluje spravedlivou společnost, kde dělník i zaměstnavatel při sjednávání vzájemné dohody jsou si vůči sobě rovný s rovným. Tuto rovnost dělníkovi zajistí dobře organizovaný spolek, odborová organizace nebo jiné sdružení, jež nahradí dřívější cechy a které zaměstnavatel musí brát vážně. Stát má mít úlohu rozhodčího a hlídat, aby rovnováha zaměstnavatele a zaměstnance nebyla porušena, teprve potom má vstoupit do hry. Proti socialismu a komunismu staví Lev XIII. zásadu nedotknutelnosti soukromého majetku.

Pius XI. v encyklice „Quadragesimo anno" z roku 1931 aplikuje principy „Rerum novarum" na poměry své doby a vidí nejlepší řešení sociální otázky v korporativním systému, jenž nutí zaměstnavatele i zaměstnance postupovat ve společném zájmu při hájení své profese. To znamená třídní smír, který je ovšem nemyslitelný bez důstojné dělníkovy mzdy a sociálního zabezpečení. Zároveň píše na adresu soudobého kapitalismu onen papež tato ostrá slova: „Nejnápadnější je dnes skutečnost, že se v současné době nejen bohatství, ale i úžasná moc a despotická hospodářská diktatura soustřeďuje v rukou několika málo lidí, kteří většinou nejsou vlastníky, ale pouze správci a strážci svěřeného jmění, jímž disponují. Tuto ekonomickou nadvládu vykonávají zvláště ti, kdo jsou držiteli a pány finančního kapitálu, vládnou i nad úvěrem a neomezeně rozhodují, komu se má půjčit a komu nikoli a proto řídí takříkajíc tepny, kterými proudí veškerá ekonomika a mají tak ve svých rukou duši hospodářského řádu, takže bez jejich příkazu se nikdo neodváží ani vydechnout. Toto nahromadění moci a sil, které je jakýmsi mateřským znamením hospodářství poslední doby, je přirozeným důsledkem neomezené svobodné soutěže, jež ponechává naživu pouze ty životaschopnější, jinými slovy ty nejnásilnější a ty, kdo nejméně dbají hlasu svědomí..." (čl. 105-7). Jako by Pius XI. mluvil k naší době! V těchto slovech opět zaznívá morální odsouzení kapitalismu.

Nebudu se zabývat sociálními encyklikami Jana XXIII. a Pavla VI., které řeší jiný problém. Všimnu si ale encykliky nynějšího papeže Jana Pavla II. „Centesimus annus". Ten rozebírá encykliku svého předchůdce Lva XIII. a zastavuje se u jeho požadavku spravedlivé a důstojné mzdy pro dělníky. Píše v čl. 8: „Kéž bychom tato slova, která byla napsána v období rozvoje

takzvaného „nespoutaného kapitalismu“, dnes nemuseli opakovat s touž tvrdostí. Bohužel se i dnes setkáváme s případy smluv mezi zaměstnavateli a zaměstnanci, které ignorují tu nejzákladnější spravedlnost v otázkách práce nezletilých nebo žen, předepsané pracovní doby, hygienických podmínek na pracovišti a odpovídající odměny za práci, a to i navzdory mezinárodním prohlášením a konvencím a příslušnému zákonodárství jednotlivých států...“

V této souvislosti musím vzpomenout ještě jeden, zcela poslední aspekt. Kapitalismus je stavěn do protikladu vůči socialismu s tím, že prý na rozdíl od něj podržel soukromé vlastnictví výrobních prostředků, které je základem svobodné společnosti. Chci ukázat, že to není tak zřejmé. Již roku 1851 zveřejnil bystrý, a dosud neprávem zapomenutý španělský katolický myslitel Donoso Cortés, esej „O katolicismu, liberalismu a socialismu“. Tam píše tyto prorocké věty: „Liberalismus a socialismus měly tentýž zdroj. Socialisté neučinili nic jiného než že vyvodili z liberální ideologie ty nejkrajnější důsledky....“ 7) Cortés dovozuje, že kapitalistické hromadění majetku v rukou buď jednotlivců nebo korporací stejně tak jako státní vlastnictví výrobních prostředků je v podstatě jedním a tímtéž: popřením principu nedotknutelnosti osobního vlastnictví. Cortés varuje, že jak cestou liberalismu, tak i cestou socialismu se společnost dostane do stavu ohrožení celosvětovou ekonomickou diktaturou, již nazývá „státem molochem“, který přinutí občana rezignovat na všechny mravní hodnoty křesťanské civilizace.

Jako by viděl tento filozof současné ohrožení globalizační ideologií. Je faktem, že kapitalismus ve 20. století prošel určitým vývojem. Hrozba komunismu přinutila jeho reprezentanty téměř eliminovat sociální útisk ve svých zemích, ten však byl nahrazen útiskem rozvojového světa. Rozdíl mezi kapitalismem a socialismem se pozvolna stírá. Už polský primas a statečný vězeň komunistického režimu kardinál Stefan Wyszyński poukazoval na to, že v principu není rozdíl mezi tím, když nějaký podnik vlastní stát a tím, když ho vlastní nějaký národní nebo nadnárodní monopolní gigant 9). U obou jsou neprůhledné vztahy a nejasná odpovědnost. K tomu ovšem směřuje současná globalizace a jí musí padnout za oběť skutečné soukromé vlastnictví, nejviditelnější a nejprůhlednější právě u malých a středních podniků. Právě proto je státy nepodporují, jejich zákonodárci – a tady není příliš velký rozdíl mezi západními a tzv. postkomunistickými zeměmi – vytrvale hážou drobným, nikoli monopolistickým vlastníkům klacky pod nohy.

Katolická sociální nauka tady představuje jediné reálné východisko 10). Tam, kde byla uskutečněna, skutečně zavládly sociální mír a spravedlnost. Chci tady poukázat na zkušenost španělského podniku Mondragon, který byl před krachem, jeho zaměstnanci se však rozhodli, že jej koupí. Uskutečnili svůj záměr a začali zde úspěšně realizovat principy katolické sociální nauky. V latinskoamerickém státě Kostarika, nazývaném „středoamerickým Švýcarskem", těsně po druhé světové válce rozhodl tamější parlament, že sociální encykliky Lva XIII. a Pia XI. se stanou základním sociálním zákonem země. Výsledkem je, že v tomto malém, jinak chudém kraji téměř neexistují žebráci nebo lidé žijící bez vlastní viny v člověka nedůstojných podmínkách. Hospodářská struktura země spočívá na drobných a malých podnicích s průhleným vlastnictvím a silnými odborovými organizacemi. Je to sice kapka v moři, nicméně jakési východisko se tu nabízí. Kapitalismus je a může být lidským systémem pouze za předpokladu, když vezme vážně ideály sociálních encyklik od Lva XIII. až po Jana Pavla II.

Poznámky:

1) Buehlmeyer Carl: Die Kirchengeschichte II, str. 455-63, Schoenig-Verlag, Paderborn 1962
2) Tuto problematiku analyzuje Poradowski Michal: Dziedzictwo rewolucji francuskiej, Wers, Poznań 1999
3) Tamtéž str. 113n
4) Tamtéž str. 83-5
5) Tamtéž str. 58
6) Tamtéž
7) Tamtéž str. 117
8) Vilgier Philippe: Idee polityczne Donoso Cortésa, Nowa et Vetera 2/1997, str. 79
9) Jasnohorské kázání kardinála Stefana Wyszyńského, cit. Wież 9/1978
10) Spieker Manfred: Katolická sociální nauka a tržní hospodářství, str. 22n, Česká křesťanská akademie, Praha 1996

PhDr. Radomír Malý

Odkud se bere „sprostá mluva"?

Snad v každé době se kritizoval „slovník" mladého pokolení, ačkoliv děti se tomu učily právě od dospělých. Jenže dnes už se nejedná pouze o běžné

vulgarismy, které, správně použity, naopak nejlépe vystihují podstatu problému. Poslat někoho do jistých partií těla je srozumitelnější než mu vysvětlovat, že otravuje a zdržuje. „Sexuální" terminologií jsme se však jako kluci před necelým půl stoletím častovali pouze v ústraní a báli se, aby nás někdo dospělý, zvláště, nedej Bože, učitel, neslyšel, dnes ale mládež nemá v tomto zábrany. Svoji „krasomluvu" prezentuje bez skrupulí někdy i ve škole před pedagogem.

Ani dospělí nejsou lepší. Ostentativní záliba v oplzlostech souvisí podle psychologů s nevyzrálostí osobnosti, která chce upoutat na sebe pozornost. Sklony k tomu rostou, když se člověku dává zřetelně najevo: Jsi nula, musíš „držet hubu a krok". Proto snad nejvíce „kanálových" slov lítalo na vojně, jak dokazuje Haškův Švejk. Za komunismu bylo občanům sugerováno, že mají svou hodnotu pouze v davu, v mase, ne jako jednotlivci. Ponižovaný občan si potom svůj komplex méněcennosti a bezmoci vybíjel ponejvíce v hospodě u piva, kde sexuální slovník mu podvědomě dodával zdání aspoň chvilkové síly. Zatímco za první republiky patřily tyto termíny k verbální zásobě převážně společenské spodiny a spořádaný občan se jim instinktivně bránil, během totality pozvolna ztrácel tento žumpovní lexikon své místo hanby v českém jazyce a nenápadně se stal součástí lidové mluvy. Polistopadový svobodný kontakt s demokratickou společností Západu nám ale odhaluje, že oplzlost ve vyjadřování tam není na rozdíl od nás stavěna na odiv, alespoň zcela jistě ne v kruzích lidí, těšících se vážnosti a společenskému postavení. Jak z toho ven? Pouze motivací. Dokud nebude opět patřit k nezbytnému bontónu, že vážený podnikatel, manažer, řemeslník, lékař, advokát, kantor, tím spíše pak politik, se úzkostlivě alespoň na veřejnosti vyhýbá mluvě čerpané z nízkých zdrojů, dokud se toto nestane mimo jiné též podmínkou jeho profesního i společenského vzestupu, dotud nelze čekat zlepšení. U nás se naopak mnohdy zdá, že čím větší hulvát a sprosťák, tím má větší šanci na úspěch, tím více dokáže „oslnit" své okolí. Pro katolického křesťana by nadto mělo platit, že záliba v užívání sprostých slov je hříchem, zejména pak, jestliže souvisí s lidskou sexualitou, která je Božím darem člověku a proto se nesmí stát předmětem obhroublé profanace.

PhDr. Radomír Malý

Přijímá nás Bůh takové, jací jsme?

Německá katolická filozofka a publicistka Hannah-Barbara Falkowitzová řekla nedávno při své přednášce v Akademii pallotinů ve Vallendaru: „Židovsko-křesťanská víra je jediným náboženstvím, které udělalo člověka drzým.“ Tímto zajisté nadsazeným a nespravedlivým tvrzením narážela na obvyklou frázi, hojně užívanou mnohými teology, kazateli a učiteli náboženství, že prý „Bůh mne přijímá takového, jaký jsem, i s mými strachy a úzkostmi před hříchem a peklem a je zde proto, aby mne od nich vysvobodil...“ Ne, aby mne vysvobodil od hříchu a pekla, ale od strachu z těchto realit.

Řeči o tom, že Bůh nás přijímá takové, jací jsme, trpí stejnou nemocí jako dnešní etika a pedagogika, které si vůbec nekladou principiální otázku, c o j e č l o v ě k. Právě u ní totiž všechno začíná. Proto se staly tyto disciplíny bitevním polem nejrůznějších názorů a mínění. Člověk se de facto může svobodně rozhodnout pro to, co mu nejlépe vyhovuje, co na něj neklade velké nároky, zvolit si mravní principy podle vlastní libovůle a ne podle nadpřirozeného zákona.

Kdo a co je vlastně člověk, jehož prý Bůh přijal takového, jaký je? Je to ten člověk, který se rozhodl vědomě a dobrovolně proti Bohu? Potom postrádá jakoukoliv logiku, aby Bůh, který je nekonečně dobrý, akceptoval někoho, jenž se rozhodl stát plně proti Němu. Potom zbývá ještě možnost, že člověk není odkázán pouze na jedno jediné základní rozhodnutí, ale nachází se ve stálém boji mezi dobrem a zlem, mezi ustavičným rozhodováním pro Boha a proti Němu, a je tak konfrontován s tím, co Písmo svaté nazývá pokušením ke hříchu, kterému může někdy i s jistou neodvolatelností podlehnout. Je potom též Bohem akceptován takový, jaký je?

Pokud připustíme, že Bůh se jenom shovívavě usmívá nad naším podléháním pokušení, čili nad – byť dočasným – rozhodnutím proti Němu, protože nás přece „přijímá takové, jací jsme“, tak děláme z Něho dobromyslného dědečka, který na naše hříchy rezignoval. Takový Bůh je ovšem k smíchu a můžeme směle dodat, že neexistuje. Pravý Bůh Starého a Nového zákona je zcela jiný. Je to Bůh, který skutečně člověka miluje, neboť ho stvořil ke svému obrazu. V této lásce je potom obsaženo, že Bůh opravdu chce každého člověka přijmout, ale jak to může udělat, když člověk, obdařený rozumem a svobodnou vůlí, toto svým hříchem odmítá? Aby člověku umožnil

přijmout Jeho nabídku spásy, vzal Bůh sám na sebe lidskou podobu a podstoupil strašlivá muka kříže. Jen díky vykoupení, které přinesla Kristova smrt na Kalvárii, může člověk vstoupit do stavu posvěcující milosti, neboť teprve v něm je člověk Bohem opravdu přijímán. Posvěcující milost znamená situaci, kdy věřící člověk je očištěn svátostí pokání od těžkých hříchů a jeho vůle je zcela nasměrována k plnění Božího zákona a ke ztotožnění s Boží vůlí.

Jedině v tomto stavu milosti mne Bůh přijímá, což a priori vylučuje dovětek „takového, jaký jsem". Tato krátká věta totiž předpokládá, že Bůh mne přijímá vždycky za jakýchkoliv okolností, což je hereze mající svůj původ v Lutherovi. Podle jeho bludné nauky lidská přirozenost nemůže nic jiného dělat, než hřešit. Proto člověk má jenom věřit v Boží milosrdenství a neusilovat o změnu života formou pokání a spoluprací s milostí pomáhající, kterou Pán ustavičně nabízí. Stačí prý jenom důvěra v Boha a víra, že On mne „přijímá takového, jaký jsem" – i s mými hříchy a postoji proti Němu. Tato logika je podobná předpokladu, že někdo mi nabídne pohostinství, i když ví, že mám v úmyslu ho oloupit, vykrást a zabít. Přesně v tomto poměru k Bohu se nalézá hříšník. Domáhá-li se přesto „přijetí" od Boha, jakoby měl na ně nárok, potom to nelze nazvat jinak než drzostí a v tomto smyslu má Falkowitzová pravdu, pokud tím myslí soudobou neomodernistickou teologii a nauku.

Mnoho katolíků dnes právě výrokem „Bůh mne přijímá takového, jaký jsem", ospravedlňuje svůj život v cizoložství a další sexuální delikty, lži, podvody, krádeže, tyranizování druhých, potraty, antikoncepci apod. Ke zpovědi nechodí, k přijímání však ano. Proč by se zpovídali, Bůh je přece akceptuje takové, jací jsou? Nepramení moderní rapidní pokles penitentů u zpovědnic právě v tomto smýšlení?

Jistě, Bůh přijímá člověka, pokud je v posvěcující milosti, i s jeho životními problémy, úzkostmi a obavami, vždyť On sám toto všechno jako člověk Ježíš z Nazareta zakusil, nejvíce v Getsemanské zahradě, kde se potil krví. Nabízí mu k tomu svoji nadpřirozenou pomoc. Přijímá ho i s jeho radostmi, nadáním, vlohami a všemi dalšími charakteristikami osobnosti. Co však nikdy nepřijímá, je hřích, konkrétně potom neochota vzdát se hříchu, lpění na něm. Pokud si lehkovážně sám toto omlouvám sladkou lží, že „Bůh mne přijímá takového, jaký jsem", ocitám se před Ním jako drzý rouhač. Kdo

ovšem naučil lidi takto smýšlet, má větší vinu a nebude jistě nic příjemného octnout se v jeho situaci před soudným stolcem Nejvyššího.

PhDr. Radomír Malý, zpracováno podle Walter Hoeres: Angenommen so, wie sie sind, Kirchliche Umschau 8/2002

Katolíci mezi dvěma světovými válkami

První Československá republika byla poznamenána hned ze začátku ostrým protikatolickým akcentem. Projevilo se to 3. listopadu r. 1918, kdy byl stržen na Staroměstském náměstí v Praze mariánský sloup. Surovému vandalství neunikly ani mariánské sochy v jiných městech a zvláště potom sochy svatého Jana Nepomuckého, považovaného za „světce temna", jenž prý měl nahradit památku Mistra Jana Husa. Katolická církev byla vykřičena jako spojenec nenáviděné habsburské monarchie, ozývalo se staré heslo Bismarckova „kulturního" boje v Německu „Los von Rom" (pryč od Říma). Došlo i k fyzickému násilí na kněžích a zranění některých z nich.

8. ledna 1920 byla založena v Národním domě na Smíchově Československá církev z iniciativy kněží vnitřně dávno odpadlých (Zahradník-Brodský, Farský), nespokojených s tím, že papež Benedikt XV., právě tak jako předtím arcibiskup Kordač, zamítl požadavky Jednoty katolického duchovenstva na zrušení celibátu, zřízení českého patriarchátu, národní jazyk v liturgii a volbu hierarchie namísto jmenování. Do roku 1921 opustilo řady katolické církve více než milion věřících. Velmi často brutálním násilím zabírali vyznavači nové konfese katolické chrámy, věrní katolíci je museli chránit svými těly. Dělo se tak většinou tam, kde místní duchovní sám odpadl

Za tohoto stavu nastupovala do svých úřadů katolická církevní hierarchie vzešlá z lidu. Ta nahradila dřívější rakušáckou, z velké části německou či poněmčelou šlechtickou hierarchii, mezi niž patřili zvláště pražský arcibiskup hrabě Paul von Huyn a olomoucký arcibiskup kardinál Leo Skrbensky. Tak v Praze se stal pastýřem svého lidu univerzitní profesor a vynikající katolický filozof František Kordač, v Olomouci oblíbený aktivista charity a neúnavný organizátor katolického spolkového života Antonín Cyril Stojan. Tito dva mužové stanovili linii katolického episkopátu ve vztahu k první republice, která ve své podstatě zůstala nezměněná celých dvacet let. Spočívala na opatrné nadstranické loajalitě vůči masarykovské demokracii, kterou

církevní hierarchie zachovává vůči každé vládě, ale s požadavkem plného respektování svobody a práv Církve. V této věci dokázali být katoličtí biskupové neoblomní, jak dokazuje zejména chování Kordačovo v době krize ve vztahu státu a Církve roku 1925, kdy vatikánský nuncius Marmaggi opustil Prahu na protest proti Husovým oslavám, neboť na Hradě vlál husitský prapor. Kordačovou zásluhou byl ujednán roku 1928 Modus vivendi Československé republiky a Vatikánu, jenž zaručoval Církvi naprostou volnost působení a neingerenci státu do jejich interních záležitostí včetně nominace biskupů, kdy republika si vymínila právo veta pouze v případě iredentistické aktivity dotyčného kandidáta. Náprava vztahů mezi státem a Církví se projevila následně vzájemnou spoluprací při velkolepých oslavách svatováclavského milénia roku 1929.

Česká katolická hierarchie potom zachovávala dobré vztahy s republikou až do osudného mnichovského diktátu roku 1938, kdy vystupovala jednoznačně na straně národa. Se souhlasem pražského arcibiskupa kardinála Karla Kašpara byl v Týnském chrámu vystaven obraz staroboleslavské Matky Boží a věřící v něm neustále ve dne v noci konali pobožnosti za ochranu vlasti. Po podepsání mnichovského diktátu papež Pius XI. jako jediný evropský státník protestoval a zaslal prezidentu Benešovi poselství sympatií, což Beneš vysoce ocenil ve svém rozhovoru s britským novinářem Comptonem Mackenziem. Kratičké období tzv. druhé republiky chápala katolická hierarchie jako kontinuitu první republiky. Modus vivendi platil a byl dodržován, vláda naopak vycházela Církvi v mnoha ohledech vstříc, zejména novým pověšením křížů ve školách, z nichž byla tato znamení zbožnosti odstraněna hned po vzniku samostatné republiky v roce 1918. Dodejme, že po obsazení země Hitlerem a vzniku protektorátu musely kříže opět ze škol pryč, aby uvolnily místo jinému kříži – hakenkrojci.

Tak vypadala oficiální církevní politika „nahoře“, tzn. u hierarchie ve vztahu ke státu. Jaké však bylo smýšlení „dole“, tzn. u řadových kněží, řeholníků a aktivních laiků? Klíčovou problematikou byl vztah k první republice. Angažovaní katolíci, kteří zůstali věrni Církvi navzdory odpadové vlně počátku dvacátých let, nesli s sebou trvalé trauma popřevratového obrazoborectví, urážek i fyzického násilí, v mnoha případech i diskriminace v zaměstnání. Konvertitovi ze židovství Alfredu Fuchsovi, později známému katolickému novináři, byl odmítnut jeho habilitační spis z důvodů přiznání se

ke katolicismu. Aktivní katolíci se velmi těžko mohli stát docenty nebo profesory na filozofických fakultách, potíže se školskými úřady měli také katoličtí učitelé v obcích, kde větší část obyvatelstva odpadla k Československé církvi nebo k ateismu. Masivní propaganda sociálních demokratů, národních socialistů a do jisté míry též agrárníků neustále štvala proti Církvi, být přesvědčeným a důsledným katolíkem se rovnalo v očích protikatolicky zpracovávané veřejnosti být nevlastencem, odpůrcem republiky a stoupencem habsburské monarchie.

Z tohoto postavení vedly pouze dvě cesty. První spočívala ve snaze přesvědčit českou veřejnost, zvláště pak odpovídající politická místa, o katolické loajalitě vůči masarykovské republice. Tu si vybral sjednotitel předválečného politického hnutí českého katolicismu a zakladatel poválečné Československé strany lidové mons. Jan Šrámek. Druhá cesta vedla skrze vášnivý odpor proti liberální ideologii první republiky, odmítnutí kompromisu a dobrovolnou izolaci v katolickém ghettu. Tu si vyvolili přední katoličtí intelektuálové koncentrovaní kolem staroříšského Dobrého díla Josefa Floriana, časopisů Rozmach, Obnova a Řád spojených se jmény Jaroslava Durycha, Jana Zahradníčka, Karla Schulze, Jakuba Demla, Jana Čepa a dalších. Která z těchto dvou byla nosnější?

Srovnejme si, čeho se dosáhlo. Šrámkova politika, vyjádřená heslem „být při tom“, přinesla určité úspěchy. Především byla vyškrtnuta plánovaná odluka Církve od státu a financování duchovních měl sloužit tzv. kongruový systém, spočívající v tom, že kněží dostávali plat podle toho, jak finančně výnosné bylo zaopatření té či oné fary. Lidovcům se podařilo stát se vládní stranou a od roku 1922 nikdy nechybět v žádné koalici, i když jejich procentuální zisk ve volbách nebyl příliš výrazný, osciloval neustále mezi osmi až dvanácti procenty. Po podepsání Modu vivendi Šrámek, který dával vždy přednost kuloárové diplomacii před protestem a veřejným sporem, prosadil na vládní úrovni opatření proti urážkám katolíků ve školách a proti rouhání. Svou oddanost první republice prokázala lidová strana i tím, že jako jedna z mála stran odmítla uznat mnichovský diktát, proto také hned po něm přestala formálně existovat.

Bylo to mnoho, čeho se dosáhlo Šrámkovým postupem? Z hlediska možností, které katolíci měli, opravdu mnoho, víc asi očekávat nebylo reálné. Objektivně vzato postavení Katolické církve bylo za první republiky

po stránce vnitřní svobody lepší než za starého Rakouska -Uherska, neboť stát neblokoval jmenování biskupů, ani jinak nezasahoval do čistě interních záležitostí Církve. Ta skutečně byla svobodnější než před první světovou válkou, nebyla sešněrována státními ingerencemi, sahajícími svým původem až k éře Josefa II., potažmo až k Placetu regium Ferdinanda III. z roku 1653. Podstatně více než o svobodu Církve šlo v této souvislosti o celkového ducha, atmosféru, jež vládla v politice první republiky, ideovou mentalitu. Ta byla jasně a jednoznačně liberální, osvícenská a zednářská. První republika však ji nevytvořila, nýbrž převzala ještě z éry staré monarchie. Není možno dělat si v tomto směru iluze o Rakousku-Uhersku. Historikové s oblibou poukazují na sepětí trůnu a oltáře za habsburské monarchie, což je ovšem pouze jedna část pravdy. Tou druhou, podstatně větší částí pravdy je, že už od josefinismu zde byla jasně patrná tendence zcela eliminovat vliv autentického katolicismu, věrného papeži a dogmatům, a nahradit jej jeho osvícensko-liberálním odvarem, který by postavil na první místo poslušnou oddanost trůnu. Na přelomu 60. a 70. let 19. století v oficiální církevní politice rakousko-uherské vlády úplně převládl protikatolický duch, jenž se markantně projevil novými školskými a manželskými zákony. Církev byla definitivně odloučena od školy, náboženské vyučování se redukovalo na pouhé dvě hodiny týdně, rozvedeným manželům, kteří byli původně katolicky sezdaní, se umožňoval sňatek s novým partnerem na úřadě. Přesně toto chtěli a prosazovali proti katolíkům v celé Evropě liberálové a staré Rakousko-Uhersko bylo v tomto směru liberálním státem, který ale nota bene požadoval od katolické církve neustálou adoraci trůnu, již měli zajišťovat císařem dosazení hierarchové.

První republika na rozdíl od Rakouska-Uherska žádnou adoraci moci od Církve nepožadovala. Zato však její liberální antikatolicismus byl – alespoň na počátku – mnohem agresivnější než předcházející rakouský vzor, nota bene obohacený o český nacionalismus, jenž se opíral o husitskou tradici, jak to vyjádřil samotný prezident Masaryk svým výrokem: „Tábor budiž naším programem!“ Tato vůdčí idea neopustila první republiku ani po podepsání Modu vivendi roku 1928 a následné pozitivní úpravě vztahů mezi Církví a státem. Šrámkově politice se nepodařilo změnit to základní – protikatolického, liberálního a husitského ducha první republiky, jenž tak agresivně vpadl do českého veřejného života hned po roce 1918. Úspěch jeho politiky byl tedy pouze úspěchem v rámci systému, nikoli úspěchem ve směru změny systému.

Zastánci Šrámkovy linie si nekladli otázku, zda je možná a myslitelná alternativa k zednářskému liberalismu první republiky, jež by zřetelněji artikulovala katolické nebo alespoň všeobecně křesťanské principy české státnosti v protikladu k laickým principům první republiky.

Tuto otázku si ale kladlo mnoho myslících katolíků dvacátých a třicátých let. Obávali se, že dokud bude husitsko-liberální laicismus považující katolické dogma za nepřítele svobody svědomí ideologickým základem první republiky, může se kdykoliv obrazoborecká vlna prvních popřevratových let zase vrátit – a to ještě v podstatně horší podobě – á la Bismarckův a Gambettův kulturní boj v Německu a ve Francii, nebo dokonce ještě v socialisticko-komunistickém provedení, jak ukazovaly události plné hrůzy v Sovětském svazu a v Mexiku. Intelektuální avantgarda tehdejšího českého katolicismu se ohlížela po alternativě k první republice. Tu nacházela nejprve v sousedním Polsku, kde maršál Pilsudski po převratu roku 1926 vytvořil tzv. sanační režim, jenž odmítl politický liberalismus a postavil polskou státní ideu na křesťanské tradici polského národa. Dodejme, že tento polský model byl inspirující i pro počínající české fašistické hnutí v čele s generálem Radolou Gajdou, nadšeným obdivovatelem Pilsudského. Také Gajda ostře napadal liberální a protikatolický duch první republiky, v programu Národní obce fašistické má náboženská výchova ve školách a její podpora státem klíčový význam. Zde je nutná historická rehabilitace Gajdovy osobnosti. Počáteční program NOF si získal i celou řadu katolíků, známý intelektuál a pozdější redaktor Jan Scheinost začínal svoji publicistickou dráhu jako redaktor časopisu NOF a její funkcionář. Gajda sám jako ruský legionář přestoupil od náboženského indiferentismu mladých let k pravoslavnému vyznání a z jeho soukromého života je známo, že byl v této církvi praktikujícím věřícím. Dokud se čeští fašisté inspirovali polskou cestou, získávali sympatie mezi katolíky. Pilsudského režim byl totiž na hony vzdálen koncentrákům a brutálnímu násilí typickému pro totalitní diktatury nacismu a komunismu. V zemi existovaly svobodné politické strany, jejich počet dokonce vzrostl do roku 1939 na 96, pouze pravomoc parlamentu, dodejme, naprosto svobodně zvoleného ve svobodných volbách, byla omezena ve prospěch „vůdce“ – maršála Pilsudského. Fungovala naprostá volnost náboženského přesvědčení, slova i tisku, katolická církev měla ale ze zákona zajištěnou zvláštní ochranu, výuka katolického náboženství ve školách stála na prvém místě, zákonodárství

muselo odpovídat katolické morálce (např. nebyl povolen sňatek na úřadě rozvedeným osobám, které původně měly svatbu v katolickém kostele), zákony nepřipouštěly pornografii, nemluvě vůbec o interrupci, která tenkrát byla legální pouze v SSSR.

Gajda se ke konci dvacátých let obrátil k arcibiskupu Kordačovi se žádostí o politickou podporu. Neuspěl. Prvním důvodem byla proklamovaná apolitičnost hierarchie ve vztahu k politickým stranám, druhým obava, že by tím arcibiskup poškodil lidovce, kteří navzdory proklamované apolitičnosti se přece jen těšili největším sympatiím mezi hierarchy, třetím potom přesouvání Gajdových sympatií z polské cesty na cestu italskou. Benito Mussolini se postupně stával pro Gajdu stále větším zdrojem inspirace než maršál Pilsudski, což plným právem nutilo pražského arcibiskupa k obezřetnosti. Mussoliniho fašismus byl sice ke katolické církvi vstřícnější než liberalismus, což dokázal uzavřením Lateránských dohod v roce 1929, které konstituovaly nynější stát Vatikán a poskytly Církvi významné místo v italském veřejném životě, nicméně knihy hlavního ideologa italského fašismu Giovanniho Gentileho se octly na církevním indexu zakázaných knih. Gentile totiž filozoficky vycházel z Hegelova panteismu, který byl a je pro katolickou nauku nepřijatelný.

Gajda se posléze vlastní vinou připravil o sympatie nejen katolíků, ale i jiných rozumně uvažujících lidí svým avanturismem a romantickými, dobrodružnými akcemi. Katoličtí intelektuálové se ve třicátých letech už orientovali jiným směrem. Jejich podpora nenáležela žádné ze stávajících politických stran, nepočítáme-li ovšem ojedinělé případy angažovanosti v Kramářově národně demokratické straně, jak tomu bylo u známého autora knihy „Kámen a bolest“ Karla Schulze, jinak redaktora Národní politiky, hlavního orgánu národních demokratů. Jejich pravicové, kramářovské křídlo, se totiž ve své radikální opozici vůči liberálnímu duchu masarykovské první republiky čím dál více sbližovalo s katolickou literární avantgardou Durycha, Schulze, Čepa aj. a spolu s nimi se tak stávalo oázou českého konzervatismu. Ve slabší míře, podstatně méně ideologicky vyhraněné, inklinovalo k takto artikulované opozici vůči Hradu a vůbec vůči liberalismu ve druhé půli třicátých let také Beranovo křídlo agrární strany.

Tyto kruhy, mezi nimiž hráli významnou roli katoličtí intelektuálové, viděly pendant k liberální první republice nejenom už v Pilsudského Polsku, nýbrž i v Salazarově Portugalsku a ještě více v Dollfussově a Schuschniggově

Rakousku. Praktikující katolíci Salazar, Dollfuss a Schuschnigg se stali tvůrci tzv. korporativního neboli stavovského státu, nahrazujícího parlament složený ze zástupců politických stran reprezentanty jednotlivých stavů, profesí. Tato myšlenka vycházela z encykliky papeže Pia XI. Quadragesimo anno, který zde postuloval principy tzv. stavovského řádu. Ty částečně realizoval také Mussoliniho fašismus, ale s nepřijatelným požadavkem totálního podřízení veškerého veřejného a do značné míry i soukromého života občanů všemocnému státu. Salazar a Dollfuss se úspěšně tomuto úskalí vyhnuli. Byli to katolíci řídící se důsledně sociální naukou papežů své doby. Státní myšlenku opřeli o katolickou tradici a ideál křesťanské civilizace, což jim ale nebránilo plně respektovat náboženskou svobodu druhých. Stavovské (korporativní) zřízení mylně a demagogicky nazývají jeho odpůrci diktaturou. Je to nesmysl. V Portugalsku i v Rakousku existovala nejen svoboda náboženského vyznání, o čemž svědčí mimo jiné i fakt, že portugalský prezident Amérigo Tomáz se veřejně hlásil k ateismu, nýbrž i svoboda tisku, kultury, vědeckého bádání a soukromého podnikání. Nedávný nositel Nobelovy ceny za literaturu, Portugalec Samarago, nikdy neměl potíže se Salazarovým režimem, v němž prožil většinu života, i když byl známý svým marxistickým smýšlením, dokonce dělal úspěšnou kariéru v redakci nezávislého listu Diario de Lisboa, jeho knihy se v Portugalsku vydávaly a četly. Tyto stavovské státy pouze netrpěly podvratnou činnost organizovaných komunistických, anarchistických, nacistických či jiných rozkladných bojůvek, proti nimž dovedly tvrdě zakročit, nikdy však vykonstruovanými procesy, vyhlazovacími koncentráky a masovými vraždami celých etnik nebo tříd.

Tento systém, nikoli diktaturu, chtěli u nás prosadit opoziční katoličtí intelektuálové. Měli své stoupence i v lidové straně, jejíž český zemský předseda, kanovník Bohumil Stašek, obdivovatel kancléře Dollfusse, vytvořil v jejich řadách protišrámkovskou opozici. Pravděpodobnému vítězství Staškova křídla na příštím sjezdu zabránily pouze Mnichov a následně protektorát. Česká politická a literární levice ve spojení s Hradem vedly s katolickou literární avantgardou tvrdou polemiku. Padala obviňování nevlastenectví a podvratné činnosti proti republice. Jsou známy vzájemné výpady Karla Čapka a Jaroslava Durycha proti sobě na stránkách Lidových novin a Řádu. K ostré konfrontaci názorů docházelo zejména kvůli válce ve Španělsku. Zatímco katolické časopisy Řád a Obnova vítaly povstání

generála Franka jako počátek nábožensko-mravní obrody Španělska, levicoví literáti, mezi nimi zvláště Jaroslav Seifert, ale i Karel Čapek, viděli ve Frankovi pouze prodlouženou ruku Hitlerovu. Také orgán lidové strany Lidové listy se ve svých komentářích přikláněl, i když opatrně, na stranu Hradu a levice. Špičkovým komentátorem tohoto deníku, z něhož byl ve dvacátých letech vymanévrován Jaroslav Durych, požadující tenkrát mimo jiné zničit Šalounův pomník Husa na Staroměstském náměstí v Praze jako odvetu za mariánský sloup, se stal ve třicátých letech konvertita ze židovství a bystrý analytik Alfred Fuchs. Patřil k těm mála katolíkům, jimž bylo dopřáno proniknout až do Lán mezi „pátečníky" prezidenta Masaryka. Pojilo ho doživotní přátelství s Karlem Čapkem. Fuchs byl mimo to velmi dobře zapsán u hierarchie a měl vliv. Odmítal myšlenku stavovského státu, encykliku Pia XI. chápal ve smyslu vzájemné dohody mimo politickou sféru. Fuchs přijímal masarykovskou demokracii při vší kritičnosti vůči ní jako lepší řešení než stavovský stát a z tohoto zorného úhlu také kritizoval Řád a Obnovu za jejich podporu těmto politickým tendencím. I když Fuchs nepopíral protikatolický základ první republiky, domníval se, že Masaryk se svým kazatelským důrazem na morální principy, jež měly být základem demokracie, se blíží katolicismu, a proto je třeba poskytnout jemu a vůbec celé skupině Hradu plnou podporu. Nebyl mezi katolíky osamocen. Redemptorista a historik Konstantin Miklík ve známém sporu o smysl českých dějin mezi Masarykem a Pekařem se překvapivě z katolických pozic postavil na stranu Masarykovu s tím, že Masarykovo pojetí je duchovnější a etičtější – a tím katolicismu údajně bližší – než příliš pragmatický a pozitivistický přístup Pekařův. Katolická literární avantgarda soustředěná kolem Durycha, Demla, Floriana aj. však pevně stála na straně Pekařově.

Nejproblematičtějším a nejvíce napadaným obdobím aktivity této skupiny katolických intelektuálů je tzv. druhá republika. Durych, Deml, Čep, Renč, Zahradníček a další byli napadáni, že prý projevovali z mnichovské katastrofy škodolibou radost jakožto z Božího trestu za liberální trend první republiky a obrazoborectví jejich prvních let. Není to pravda. Kdo si přečte tehdejší čísla Řádu, snadno zjistí, že tento časopis opravdu chápal Mnichov jako trestající ruku Boží, ale rozhodně z toho radost neměl. Spíše by se dal postoj této názorové orientace charakterizovat podobně jako postoj Ježíše Krista

k předpovídané zkáze Jeruzaléma: Byl to Boží trest, ale nad osudem Jeruzaléma plakal, nebyl mu lhostejný.

Přímo pomluvou je poválečné obviňování této skupiny ze sympatií k německému nacismu. To se dá velice snadno vyvrátit poukazem na to, že Řád jako jedno z prvních periodik otiskl v roce 1937 protinacistickou encykliku Pia XI. Mit brennender Sorge (S palčivou péčí) s komentářem Timotea Vodičky a přinášel zprávy o pronásledování katolických duchovních ve Třetí říši. Hitlerův nacionální socialismus byl pro tyto intelektuály přesně podle nauky Církve novopohanstvím a nacionalistickou odrůdou protikřesťanského socialismu. O tom se snadno přesvědčí každý, kdo si přečte předválečná čísla Řádu a Obnovy. Teprve po 15. březnu 1939 se v Řádu z pochopitelných cenzurních důvodů už protinacistické články neobjevily, nicméně tento časopis protektorát nepřežil, což jenom dokazuje, že nebyl hitlerovským okupantům po chuti. Lidé z tohoto okruhu sice odmítali liberalismus a masarykovskou první republiku, proti níž stavěli jako lepší alternativu korporativní stát typu Salazarova Portugalska a Dollfussova Rakouska, s kritickými výhradami též Mussoliniho fašistické Itálie, kategoricky však odsuzovali jak komunismus, tak nacismus, které byly pro ně bezbožeckými, ba přímo ďábelskými systémy. Nikdo z uvedené skupiny se neprovinil za války kolaborací s nacisty, naopak je známo, že Jan Zahradníček se musel ukrývat před gestapem pro svou spolupráci s odbojem, Jaroslav Durych, povoláním lékař, zase využil svých kontaktů s medicinskými kruhy, aby komunistickému básníku Josefu Horovi, s nímž svedl nejednu ostrou polemiku v médiích, vymohl, že ze zdravotních důvodů nemusel být totálně nasazen.

Poválečné obvinění Jaroslava Durycha, že prý svými štvanicemi v novinách uspíšil předčasné úmrtí Karla Čapka, je zcela absurdní už proto, že Čapek nezemřel na infarkt nebo mrtvici, což by mohlo být důsledkem stresů z útoků v médiích, nýbrž na zápal plic, tedy na nachlazení. Je pravdou, že Durychovy útoky na Čapka byly mimořádně ostré, Čapek však také nepatřil k žádným jemnocitům a odpovídal stejným způsobem, například zpochybněním politické spolehlivosti Durycha, který byl tenkrát vojenským lékařem v hodnosti plukovníka, v článku v Lidových novinách „Copak je to za vojáka?“

Je věcí kritické diskuse, jestli Durych mohl a měl psát jemněji, nicméně poválečný pokus komunistů a národních socialistů postavit jej před soud pro údajné nepřímé zavinění smrti Karla Čapka je nejen tragikomický, nýbrž přímo hnusný.

Neobstálo ani obvinění Jakuba Demla z údajné kolaborace. Faktem je, že protektorátní propaganda zneužila jeho antisemitských výlevů v dílku „Mé svědectví o Otakaru Březinovi" a v polemických „Šlépějích" k argumentaci ve prospěch nacistických deportací Židů, nicméně Deml tyto své publikace psal před válkou, kdy se ještě nacistický holocaust nekonal. Jeho antisemitismus samozřejmě nelze hájit, nicméně vinit ho z trestní spoluodpovědnosti za holocaust je unfair.

Katoličtí intelektuálové kolem Řádu a dalších podobných časopisů nevylučovali, že tzv. Druhá republika může vydržet, neboť existovala mlhavá naděje, že západní mocnosti nedovolí Hitlerovi jít dál a obsadit zbytek Československa. Bylo dost lidí, kteří tomu věřili, mimo jiné i generál Gajda, jenž spoléhal na pomoc Mussoliniho v případě napadení republiky Hitlerem, jak uvádí ve své práci o protektorátu historik Tomáš Pasák. Osobnosti typu Durycha, Schulze nebo Čepa viděly v existenci Druhé republiky svoji šanci na zavedení stavovského systému, jenž by nahradil liberální demokracii. Pozitivním znamením pro ně bylo, že prezidentem se stal praktikující katolík Emil Hácha a premiérem konzervativní agrárník Rudolf Beran. Ideologie Druhé republiky se zdála vyvíjet silně antiliberalisticky a antisocialisticky. Režim nešetřil přátelskými gesty na adresu katolicismu. Všechno bylo samozřejmě jepičí tak jako život Druhé republiky. Těžko spekulovat, jestli v případě přežití by se tato tzv. Druhá republika konstituovala v korporativní stát salazarovského typu nebo ne. Slovenská republika po 14. březnu 1939 touto cestou šla a kdyby nedošlo k nešťastné a zločinné deportaci Židů, byť Německem vynucené, Slováci by se rozhodně za její existenci nemuseli stydět Stačí jenom poukázat na fakt, že od vzniku Slovenského štátu až do jeho faktického obsazení Němci po povstání v srpnu roku 1944 tam nebyl z politických důvodů vynesen ani jeden rozsudek smrti a političtí vězňové měli svůj zvláštní statut jako v každém slušném státě. Tento typ státního zřízení katolická literární avantgarda chtěla a přála si. Druhá republika k tomu nabízela všechny předpoklady. Neprávem je démonizována jako vláda štvanic proti demokratům a levicovým intelektuálům. Je pravdou, že mnohé

prohitlerovské živly – a nebylo jich málo v českém národě – tady viděly svoji příležitost. Docházelo i k fyzickému napadání nepohodlných osob. To však nebylo organizováno vládou, ta měla pouze jednu jedinou starost: jak přežít, uchovat si nezávislost na Říši a zabránit Hitlerovu obsazení země. Proto všude panovala tvrdá cenzura, potlačující jakoukoliv nepříznivou zmínku o Německu, ale nikdo, ani komunisté, ačkoliv jejich strana byla zakázána, se neoctl z politických důvodů v kriminále, ani nedošlo k jeho vyhazovu ze zaměstnání. Tuto velkorysost druhé republiky musel ve svých Pamětech uznat i samotný národní socialista a úzký spolupracovník prezidenta Beneše Prokop Drtina.

Máme-li tedy z pohledu více než půl století hodnotit, jestli měli pravdu Šrámek a Fuchs nebo naopak Stašek, Durych či Schulz, potom musíme konstatovat, že tenkrát ani jedna z těchto cest se neukázala být pro budoucnost nosnou, po pravdě řečeno ani nemohla, neboť Šrámkova cesta, spoléhající na zachování a udržení první republiky, vedla prokazatelně do slepé uličky. Stejně tak ale cesta katolické literární avantgardy, vidící svoji naději v tzv. Druhé republice. Obojí bylo překonáno následným vývojem, spojeným s hrůzovládou obou totalit. Nicméně směr nastíněný intelektuály kolem Řádu, Rozmachu či Obnovy, spekulující s ideou stavovského státu postaveného na křesťanských principech, nebyl u nás nikdy vyzkoušen. Kopírovat minulost samozřejmě nelze, nicméně nemůže být zájem o ně taktéž součástí renezance konzervativních hodnot? Alespoň ve smyslu odstranění démonizace, jíž je myšlenka korporativismu v provedení českých katolických intelektuálů zahalena? Zcela jistě by se v ní našlo mnoho prvků inspirativních pro změnu současné globalizační ideologie konzumního materialismu s jejím náboženským a etickým relativismem a pro konstituování jiného společenského řádu založeného na pravdě, spravedlnosti a morální jednoznačnosti.

PhDr. Radomír Malý

Otevřená totalita už začala

Drzost liberálů, socialistů, exkomunistů a všech pohrobků Velké francouzské revoluce, sekularizmu a laicismu 19. století, v Evropě stoupá, jak o tom svědčí spor o „šátky“ ve Francii a o „kříže“ ve školách v Německu a

v Itálii. K tomu ještě přistupuje – svoboda sem, svoboda tam – vnucování sexuální výchovy na školách, která ve většině případů není ničím jiným než naváděním mládeže k sexuální promiskuitě, při níž prý před nechtěným těhotenstvím ochrání antikoncepce a před nákazou HIV kondomy. Veškerá výchova tohoto předmětu, ať už jako samostatné disciplíny nebo jako součásti biologie, etiky apod., je v podstatě pouhou informací o možnostech antikoncepce a o formách pohlavního soužití včetně homosexuálního. Běda, když se pedagog od této normy odchýlí a učí v souladu s katolickou etikou o prioritě manželství a rodiny a o přípustnosti sexu pouze v tomto rámci. To poznaly před léty na vlastní kůži řádové sestry v německém Auersbachu, když si dovolily vytrhnout studentkám z učebnic nevhodné obrázky a vštěpovat jim ty morální zásady, které jsou výdobytkem křesťanské civilizace a jež stále dosud vyznávají slušní a spořádaní občané bez rozdílu náboženského přesvědčení. Okamžitě musely opustit výuku na státní střední škole, církevní úřady vyměnily vedení kláštera a jejich duchovní vůdce pater Moser, který je v tomto postoji utvrzoval, byl biskupem suspendován. Tak novodobí Kaifášové á la zrádcovská hierarchie kapitulují před zednářskou mocí, mající v úmyslu zničit Církev tím, že jí implantuje nekřesťanskou etiku.

Kdo z českých katolíků v loňském referendu hlasoval pro vstup do EU, po květnovém vstupu se nebude stačit divit. A nepůjde jenom o hospodářské nevýhody, které profánní média čím dál otevřeněji přiznávají, ale hlavně brutální nátlak v oblasti náboženství a morálky. Nechť je názornou ukázkou to, co se stalo v sousedním Polsku. Feministické organizace, Liga pro plánování rodiny a poslankyně vládnoucí strany SLD v čele s Wandou Nowickou podaly stížnost ministru školství, že prý polské učebnice rodinné výchovy jsou „škodlivé“, poněvadž odporují normám EU. Jejich hlavní vadou prý je, že zdůrazňují jako morální sex pouze v manželství, dále odmítají potrat, antikoncepci a praktikovanou homosexualitu. To prý je „jednostranná indoktrinace“, která porušuje svobodu a lidská práva, neboť nenabízí mladým lidem volbu jiné formy sexuálního soužití než manželství. Uvedené organizace se nekompromisně domáhají odstranění těchto učebnic ze škol a také – což je nejnebezpečnější – prověrky učitelů a propuštění ze školství těch, kteří se nepřizpůsobí a odmítnou učit rodinnou výchovu podle nových osnov. Takoví prý jsou „netolerantní“ a nesplňují kritéria pro pedagogické působení „v rámci EU“, kde přece vládne „pluralita názorů“. Podle jejich představ by měl

pedagog žákům vysvětlit, že kromě rodiny existují i jiné, stejně hodnotné formy pohlavního svazku, jako např. život nesezdaných párů s možností okamžitého rozchodu nebo homosexuální soužití, a neměl by preferovat manželství a rodinu. Jeho výuka by se měla soustředit hlavně na poučení o eventualitách antikoncepce a ochrany před nákazou. Poslankyně Joanna Senyszynová požadovala dokonce, aby sexuální výchova byla zavedena už od první třídy základní školy (dnes se tzv. rodinná výchova učí až od čtvrté případně šesté třídy jako součást biologie a občanské výchovy). V rozhovoru pro týdeník „Przeglad" neskrývala, že toto je součástí velké ofenzívy pro liberalizaci stávajícího potratového zákona v Polsku.

Signifikantní není pouze to, že takové agresivní protesty v katolickém Polsku se staly realitou, nýbrž to, že se odvolávají – a to právem – na normy EU. Všechny členské státy musely svoji sexuální (nebo jak se ještě někde stále říká rodinnou) výchovu přizpůsobit směrnicím z Bruselu, podle nichž nesmí být rodina natolik preferována, aby se nenabídly mládeži i jiné formy soužití, protože toto odpovídá „pluralismu". Mladému člověku se má dostat možnosti, aby si „vybral", jestli chce uzavřít řádné manželství nebo žít promiskuitně či homosexuálně, rovněž tak je třeba mu předložit širokou škálu prostředků ochrany před nežádoucím početím (včetně potratu) a před pohlavními chorobami či AIDS. Ve všech zemích EU je obsahem výuky onoho předmětu právě toto, tak to požadují bruselští úředníci i domácí jednotlivé zákony a nařízení v resortu školství.

U nás díky nejednotě a nedostatku koncepce v problematice sexuální výchovy na školách jsou také ještě leckde možnosti, aby věřící pedagog předkládal mladé generaci tyto věci správně podle katolické morálky i podle přirozeného mravního zákona. Jenže po vstupu do EU – jak dokazují zkušenosti členských států – už tomu tak nebude. Tlaku na přizpůsobení se, srovnání kroku, půjde velice těžko čelit. Hlavně pak ale ať se věřící pedagogové připraví na to, že mohou být opět pro své náboženské přesvědčení vyhazováni ze škol jako za časů komunismu. Polské levicové a feministické organizace to formulovaly jasně: Pro takové není ve školství místo, protože nejsou dostatečně „tolerantní". Ve jménu „tolerance" tak budou katoličtí učitelé „netolerantně" zbavováni možnosti uplatnit svoji pedagogickou hřivnu. Toto už se v Německu a ve Francii děje. Komunistická totalita, vyhozená dveřmi, se nám tak vrací oknem, tentokrát v převleku „demokracie",

„svobody", „lidských práv" a hlavně „pluralismu" Kdo bude mít jasný názor, pevné stanovisko, že toto je pravda a toto blud, omyl, se stane nepřítelem, ideologickým odpůrcem. S takovým nutno zatočit, nemyslíte? Kdepak jsme to už dříve slyšeli?

A není to jen v kauze sexuální výchovy. Stále více je možno slyšet v univerzitním prostředí, konkrétně v případě humanitních věd, že prý pedagog by neměl studenty „indoktrinovat" vlastním názorem, ale předložit jim škálu všech postojů k problematice, ať si prý posluchač sám vybere. Vše směřuje k jednomu jedinému názoru: nemít žádný názor, „pluralisticky" přijímat i zcela protichůdná stanoviska jako jedny z možností.

Pro katolíka je tento „světový názor beznázorový" absolutně nepřijatelný. Pro něho existuje pouze jedna jediná pravda: ta zjevená. Všechno, co jí odporuje, nejsou žádné „jiné možnosti", ale nepravdy, mýlky. Proto v té formě společnosti, jakou nabízí EU, nemůže obstát právě tak, jako prvotní křesťané nemohli poklidně žít v také tolerantní a pluralitní starověké Římské říši, jež dovolovala věřit v jakékoliv bohy i nevěřit v žádné, jenom křesťany házela lvům. Toto není strašení, nýbrž realita, která už začíná v západních zemích a nynější výpad levicových feministek v Polsku s odvoláním na EU signalizuje, že jsme na počátku nového pronásledování pro víru. Jenže naší nadějí je Kristus. Církev přežila komunismus, přežije i postmoderní liberální pluralismus, vždyť On, Spasitel, jí dal své slovo, že brány pekelné ji nepřemohou!

PhDr. Radomír Malý

Informace byly čerpány z: Gość niedzielny 11/2004

K 200. výročí narození Františka Sušila

O katolickém knězi Františku Sušilovi má česká a zejména moravská veřejnost zafixovanou představu, že se jednalo o sběratele lidových písní. To je sice pravda, jenže tato aktivita není hlavní zásluhou onoho profesora biblistiky brněnského semináře. Tou se stala práce náboženská a vlastenecko-buditelská. Právě toto je poněkud zamlčováno, neboť hodnoty, které Sušil prosazoval, nejsou dnes zrovna v módě. Patřil k tomu typu národních obrozenců, kteří stáli pevně na platformě ortodoxního katolicismu a odmítali jakýkoliv liberalismus, ať už v podání církevního josefinismu nebo teologického pluralismu.

Pro Sušila znamenal prvořadou autoritu papež, napadaný a posmívaný tenkrát i mnohými katolíky. Sušil nekompromisně hájil nezávislost Církve na státu, katolickou ortodoxii a právo římského pontifika uplatňovat svá nařízení v zemi bez cenzury státních orgánů, proto se mu dostalo nadávek „ultramontanistů", „kněžourů" atd. Sušil se stavěl odmítavě k osvícenskému i romantizujícímu liberalismu, odsuzoval protikatolické invektivy u Tyla i Havlíčka. On a jeho kněžská družina, reprezentovaná jmény M.Procházka, J.Soukop aj. opustila obrozenecký spolek Moravská jednota, protože v ní získali převahu protikatoličtí liberálové. Sušil posléze odmítl přispívat také do Riegrova slovníku naučného, neboť se tam objevovaly články napadající Církev. Netajil se tím, že jeho ideálem je katolický stát, který sice respektuje náboženskou svobodu nekatolíků, ale jehož zákonodárství je plně poplatno katolické věrouce a morálce. V tomto směru byl silně ovlivněn bavorským myslitelem J.J.Goerresem, jenž představoval pravověrný proud tehdejšího katolicismu, podporující papeže Řehoře XVI. a Pia IX. v jejich nerovném myšlenkovém boji s liberalismem 19. století a s ideovým dědictvím Francouzské revoluce. Sušil udržoval s Goerresem osobní kontakty a byl mu vděčen za mnohé inspirace. Zvlášť důrazně odmítal svobodné zednářství, v němž spatřoval veliké nebezpečí nejen pro Církev, nýbrž i pro celou společnost a poukazoval na to, že v tehdejším Rakousku je celá řada zednářů ve vysokých vládních funkcích. Kvůli svým názorům se Sušil dostal nejednou do ostrého konfliktu nejen se světskou, nýbrž i s církevní vrchností, poplatnou josefinským tendencím podřízenosti vůči státu.

Sušil si byl velmi dobře vědom, že český národ může svoji kulturu i jazyk zachránit pouze v úzkém sepětí s katolickou vírou. Religióznější Morava pro to skýtala lepší předpoklady než nábožensky vlažnější Čechy, kde účinně působila prohusitská propaganda. Po rozchodu s Moravskou jednotou zakládá vydavatelský podnik „Matice cyrilometodějská", jehož prvořadým úkolem mělo být vydávání náboženských a vlasteneckých knih. Obzvlášť ležela Sušilovi na srdci církevní historie a apologie katolické víry. Chtěl, aby proti lžím na adresu minulosti Církve byla postavena nekompromisně pravda. Velice usiloval o vydání života a díla Jana Husa, v němž by tato postava byla představena z katolického pohledu. Toho se už nedočkal, jeho odkaz naplnil teprve padesát let po jeho smrti profesor brněnského semináře Jan Sedlák svým obsáhlým Husovým životopisem, který co do množství pramenných

podkladů a jejich zpracování nebyl dosud překonán. Sušilovým heslem bylo „Pro Církev a vlast“, ve své básni napsal, že „každá půl, každá má moje srdce celé“. Velký důraz kladli Sušil a jím odchovaní kněží na mariánský a cyrilometodějský kult, proto vyzývali k péči o rozkvět Hostýna a Velehradu.

V Sušilově rodišti Rousínově u Vyškova na Moravě se budou konat v sobotu 12. června celodenní oslavy tohoto významného obránce češství i katolicismu včetně mše svaté, sloužené brněnským biskupem mons. V. Cikrlem a kulturního programu, který připravila Sušilova Orelská župa z Brna. Autor tohoto článku tam pronese též svoji přednášku a zájemci si budou moci zakoupit jeho knihu o F.Sušilovi.

PhDr.Radomír Malý

Proces proti ministru zdravotnictví

Katolické pro life organizace v Argentině podaly žalobu na ministra zdravotnictví, jenž povolil v zemi distribuci antikoncepčních pilulek, jež zároveň mohou působit také abortivně. V Argentině jsou potraty zakázány. Bohužel pouze jeden jediný diecézní biskup tuto akci podporuje.

Mitteilungen 1/2004

Náboženská situace v Rusku

Církevní poměry v soudobém Rusku nejsou vůbec růžové a to navzdory faktu, že pravoslavná církev je státem všemožně podporovaná a dokonce prezident Putin se sám k ní ostentativně hlásí. Obnovují se chrámy, ve školách se vyučuje náboženství jako nepovinný předmět – a to někteří poslanci donedávna požadovali, aby byl povinný. Málokterá veřejná akce se obejde bez kněze a žehnání svěcenou vodou. Vycházejí náboženské knihy a časopisy, moskevský patriarchát má svoji rozhlasovou stanici a pořady v televizi, kněží působí v armádě a v nemocnicích.

Navenek tedy všechno vypadá zdánlivě dobře, jenže uvnitř je to úplně jiné. Statisticky se sice ze 147 milionů obyvatel Ruské federace hlásí 50 procent k nějakému náboženství, většina k pravoslaví, nicméně skutečně věřících pravoslavných křesťanů je žalostně málo. Značná část občanů se sice pokládá za pravoslavné, má v kostele svatbu a dává děti křtít, ale to jim vůbec nebrání,

aby přitom současně nepopírali Boží existenci nebo aby nepovažovali Ježíše Krista za legendu. Pravoslaví je pro Rusy daleko více folklórem a národní identifikací než vírou, proto tedy statistické údaje o náboženském přesvědčení velice klamou. Skutečně věřících a každou neděli praktikujících pravoslavných je poskrovnu, odborníci odhadují cca 1-2 procenta obyvatelstva.

Žel ani vedení pravoslavné církve se nesnaží tuto situaci radikálně změnit. Všechno vypadá tak, že hierarchii stačí, když je státem uznávána a zvána k oficiálním ceremoniím a o prohloubení víry lidu a duchovního života nemá zájem. Oživuje se opět dřívější těsné sepětí církve a státu jako za carismu a patriarcha Alexij II. nevynechá jediné příležitosti k deklarování svého kladného poměru k ruské vládě, mluví neustále o vzájemném přátelství a spolupráci. Přitom je nápadné, že pravoslavná hierarchie neprojevuje žádnou velkou iniciativu ve věci rehabilitace mučedníků komunismu. Přímo zaráží, když car Mikuláš II., zavražděný s celou rodinou bolševiky, byl nedávno svatořečen, ale patriarcha Tichon a metropolita Benjamin, skutečné a markantní oběti režimu z náboženských důvodů ještě z Leninových časů, nestáli církevním kruhům ani za návrh na kanonizaci. S výjimkou cara Mikuláše, jehož ruská pravoslavná církev v duchu tradičního byzantinismu ctí jako křesťanského panovníka, jako by mučedníci ateistického komunismu téměř neexistovali. Pravoslavná hierarchie otevírá tuto kapitolu velmi nerada a neochotně. Důvod je prostý: Naprostá většina ruských biskupů a metropolitů včetně samotného patriarchy Alexije byla jmenována ještě v době komunistického režimu, což se nemohlo obejít bez politických úliteb a také bez aktivní spolupráce s KGB. Odtud tato opatrnost.

Proto mnozí zbožní pravoslavní pohrdají nynější hierarchií, kompromitovanou spoluprací se zločinným komunismem a obracejí svoji pozornost k zahraniční ruské pravoslavné církvi, která vznikla před druhou světovou válkou v New Yorku poté, co moskevský patriarcha Sergěj deklaroval svoji loajalitu k sovětskému ateistickému režimu. Rusové v exilu, mezi nimi i řada duchovních, kteří uprchli před bolševickým terorem, to pokládali za zradu a založili tzv. „Ruskou pravoslavnou církev mimo vlast“, jež existuje dodnes. V jejím čele stojí metropolita Lavr. Moskevský patriarchát se pokusil koncem 80. let za Gorbačovovy pěrestrojky o dialog s touto exilovou církví, ten však ztroskotal poté, co se zástupci ruského pravoslaví zmocnili silou kláštera v Palestině, dosud patřícího emigrantské církvi.

Nicméně po rozpadu SSSR založila exilová církev i v Rusku několik farností, jejich počet postupně narůstá. Hlásí se k ní zejména lidé postižení komunismem, mj. i proslulý spisovatel Alexander Solženicyn. Prezident Putin k velké nelibosti patriarchy Alexije pozval dokonce metropolitu Lavra do Ruska a snaží se ukazovat také této církvi svoji přívětivou tvář, aby si získal popularitu u Rusů v zahraničí, kteří by mohli „lobovat" zejména u americké vlády ve prospěch ruských politických zájmů.

Dalším proudem v rámci pravoslaví jsou starověrci. V 17. století v době liturgických reforem se část duchovenstva a věřících nesmířila s novotami a podržela si starý ritus. Byli exkomunikováni a pronásledováni jak carským, tak později komunistickým režimem. Je jich velice málo, statistiky udávají mizivé jedno procento obyvatelstva, nicméně pro moskevský patriarchát představují nebezpečí další „alternativy", neboť i k nim přestupují lidé nespokojení s faktem, že oficiální pravoslavná církev se dosud nevypořádala se svojí komunistickou minulostí. Ruská vláda se v tomto snaží vyjít moskevskému patriarchátu vstříc a potenciální vliv starověrců neutralizovat snahou prosadit za metropolitu člověka povolnějšího, nicméně nedaří se jí to. Roku 2003 zvolila jejich synoda metropolitou biskupa Adriana, známého svým antikomunismem a nekompromisním postojem vůči moskevskému patriarchátu.

A jaké jsou šance katolíků? Bylo již dost publikováno o obviněních, vznesených moskevským patriarchátem kvůli údajnému proselytismu katolíků. Je to samozřejmě nesmysl, protože katoličtí konvertité nepocházejí z pravoslavných, ale z ateistických rodin, což by byla další kapitola k rozboru situace. Ovšem pravoslavní všech tří směrů vznášejí na adresu katolicismu jinou výtku, kterou nutno brát vážně a neodmítat: Poukazují na to, že katolíci opouštějí svoji věroučnou Tradici, akceptují protestantskou nauku a modernistické bludy, a tím se de facto vzdalují pravoslavné církvi. Paradoxně tedy ekumenismus v tomto bodě od jednoty odvádí než aby k ní přiváděl. Přitom v Rusku je podle odborníků psychicky nejpříhodnější atmosféra k šíření katolicismu, to, že pravá Církev Kristova zůstává stále pod úrovní jednoho procenta, je třeba připsat na vrub neomodernistickým pokoncilním naukám a reformám, jež jsou ruské mentalitě, zvyklé na stabilitu a neměnnost, což jsou vlastnosti pravoslaví, absolutně cizí.

Podle Tag des Herrn 14-15/2004 PhDr. R. Malý

Chvályhodný manifest švédského biskupa

Katolický biskup ze Stockholmu Anders Arborelius spolu s představeným jedné charizmatické denominace zveřejnili v nejčtenějším listu „Svenska Dagbladet“ článek pod názvem „Manifest víry“ Protestují v něm proti výrokům arcibiskupa švédské luteránské církve, jenž prohlásil za legendu Kristovo panenské zrození, Božství, Zmrtvýchvstání a zázraky. Prý se jedná o poezii a mýtus. „Pokud je toto všechno jen poezií a mýtem, pak nemá naše víra vůbec smysl,“ píší oba duchovní a dodávají: „Potom je absurdní věřit v revoluční poselství Ježíše Krista, které má přinést světu naději.“

Fels 4/2004

Josef Spieker – první jezuita v nacistickém koncentráku

„Jen jeden je náš Vůdce – Ježíš Kristus!“ Tak kázal německý jezuita pater Josef Spieker krátce po uchopení moci Adolfem Hitlerem roku 1933. Když Vatikán v únoru roku 1934 dal na index zakázaných knih „Mýtus 20. století“ od hlavního ideologa NSDAP Alfreda Rosenberga, dílo stejnou měrou antisemitské jako protikřesťanské, varoval Spieker německé katolíky otevřeně z kazatelny před touto četbou. Přátelé mu nabízeli útěk do Holandska. Odmítl. Byl zatčen a postaven před soud. Jenže v roce 1934 ještě existovala v justici řada soudců, kteří soudili podle práva a neposluhovali nacistům. Ti patera Spiekera osvobodili. Gestapo však rozsudku nedbalo a odvleklo jej do lágru Borger Moor. Tam pobyl 15 měsíců. Jeho zatčení vyvolalo protesty v Německu i v zahraničí. To pohnulo německé úřady k tomu, že nabídli představeným jezuitského řádu Spiekerovo propuštění s tím, že bude přeložen do Chile. Tak se také stalo. P. Spieker prožil v chilském exilu celou válku. Věnoval se zde zejména pastoraci svých krajanů, jimž vysvětloval zločinnou a protikřesťanskou podstatu Hitlerova režimu. Do vlasti se vrátil až roku 1950, roku 1968 zemřel.

Fels 4/2004

Nástupkyně Matky Terezy napadena bandity

Neznámí ozbrojení pachatelé přepadli generální představenou Shromáždění

blahoslavené Matky Terezy. Bandité pod hrozbou smrti přinutili řidiče automobilu, jenž Matku Nirmalu vezl, vydat příruční tašku. Řeholnici a jejím dvěma průvodkyním se nic nestalo.

Gość niedzielny 10/2004

Jde o krizi celibátu

Biskupská konference USA vydala nedávno vyjádření na téma bolestných případů zneužívání mladistvých kněžími. Tyto aféry se dotkly zhruba 4 procent katolických duchovních v letech 1950-2004. Přitom je signifikantní, že počet těchto trestných činů nápadně vzrostl v 60. a 70. letech, jak uvádějí oficiální policejní statistiky. Jedná se tedy o dobu, kdy se americká církev zcela ponořila do vod neomodernismu, což přiznal i sám kardinál Francis Stafford. Ten označil za hlavní příčinu těchto jevů „krizi v chápání hodnoty kněžského celibátu". Právě to, že pro mnoho duchovních je celibát „neteologickým výmyslem Církve 11. a 12. století", vede k lehkomyslnosti ve vztahu k sexualitě, která se nezastaví ani před nezletilými. Podle kardinála neexistuje jiný lék na tuto krizi, než změna ve formaci kandidátů kněžství. Je třeba vrátit celibátu jeho autentickou hodnotu ve smyslu následování Ježíše Krista, jenž také žil v celibátu.

GN 10/2004

Naše poznámka: Efebofilní skandály katolických kněží jsou důsledkem rozkladu katolické víry ve vyspělých západních zemích, smutné důsledky pokoncilního progresismu a neomodernismu. Otázkou však zůstává procentuelní zastoupení těchto případů v jiných profesích, majících co dělat s mladou generací: u učitelů, vychovatelů, zdravotníků atd. Proč tady se nezveřejní statistické údaje? Jinak průzkumy z USA udávají, že 90 procent případů pohlavního zneužívání dětí a mládeže se odehrává v rodinách, pachateli bývají převážně nevlastní otcové, jež si matka vzala po rozvodu, v menší míře potom i otcové vlastní.

PhDr. Ramír Malý

Kdo je M.A.Glendonová?

Papež Jan Pavel II. poprvé v dějinách jmenoval prezidentem Papežské akademie sociálních nauk ženu. Stala se jím Mary Ann Glendonová, 66letá profesorka práv v americkém Bostonu. Patří k předním světovým obráncům nenarozeného života, před lety reprezentovala Svatý stolec na proslulé feministické konferenci v Pekingu, kde skvěle argumentačně čelila příznivcům požadavku celosvětové legalizace potratů. V USA je známá svými konzervativními názory. V nedávné protikatolické kampani v souvislosti se sexuálním zneužíváním dětí některými kněžími se zastávala Katolické církve a uváděla na pravou míru nepravdy a přehnanosti, které média šířila. Vystupuje též aktivně proti pornografii a legalizaci homosexuálních svazků. Je vdaná a má tři dospělé dcery.

GN 13/2004

Polský novinář spolupracoval s nunciaturou při záchraně Židů

Polák Henryk Slawik se obětavě nasadil za druhé světové války pro záchranu Židů. Pocházel ze Slezska a byl před válkou šéfredaktorem listu „Gazeta Robotnicza", jenž vycházel v Katovicích. Po prohrané válce s Německem v září 1939 mu hrozilo zatčení kvůli protiněmeckým článkům, podařilo se mu však s celou rodinou uprchnout do Maďarska. Tam směřují také zástupy polských Židů, ohrožených deportací. Maďarsko je ale spojencem Hitlera a Němci naléhají na jejich vydání. Slawik se spojuje s maďarským politikem Józsefem Antallem a papežským nunciem Angelem Rottou. Společnými silami se jim podaří dát uprchlickému táboru Židů v Budapešti jinou, „arijskou" fazónu, aby byl kryt před německými i maďarskými nacisty. Mnoho Židů odjíždí z Maďarska na vatikánské pasy. Situace se změnila po vpádu hitlerovských vojsk do země na jaře roku 1944. Tábor, vedený fakticky Slawikem, je odhalen, Židy, zvláště osiřelé děti, se však podaří dostat do bezpečí. Slawik se svým maďarským přítelem Antallem jsou ale zatčeni. Rozsudek pro Slawika zní: smrt. Byl popraven v koncentračním táboře Mauthausen v srpnu 1944. Stát Izrael mu udělil vyznamenání „Spravedlivý mezi národy světa". Slawik byl věřícím katolíkem a při své pomoci Židům spolupracoval aktivně s církevními kruhy a s nunciaturou, což opět vyvrací propagandistické klišé o údajné „lhostejnosti" Církve k nacistickým zločinům.

GN 11/2004

50 milionů ročně

Svět přichází každým rokem o 50 milionů lidí. Taková je roční bilance potratů. Média ale roní slzy nad jedním lékařem, provádějícím potraty, jenž byl před léty zastřelen před potratovou klinikou v USA a vytrvale mlčí o tom, že praktiky interrupcí jsou stále brutálnější. Dítě v mateřském lůně musí být úplně rozdrceno a všechny části jeho tělíčka vytaženy ven, aby nepoškodily dělohu ženy. Potratáři vymýšlejí stále novější a drastičtější metody poprav nenarozených. Ošetřovatelka z Miami na Floridě popisuje, jak v novorozeneckém oddělení na chodbě našla v odpadním koši plačící děvčátko, které vypadalo, jako by bylo právě vytaženo z hrnce s vařící vodou. Narodila se předčasně po potratu, jenž se uskutečnil vstřikem solného roztoku do dělohy ženy, který měl spálit její pokožku. Tak se také stalo, děťátko vyšlo spálené ven z matčina lůna a lékaři-vrahové je odhodili do odpadkového koše, aby tam v obrovském utrpení a naprosto bez pomoci zemřelo. Uvedená ošetřovatelka říká: „V tom momentě jsem se styděla za své povolání." Jan Pavel II. a blahoslavená Matka Tereza nazvali potraty největším zločinem naší doby – a to nejen s ohledem na smrt počatých dětí, ale též proto, poněvadž všichni, kteří se na této bestialitě podílejí, riskují věčné zatracení svých duší.

Stoupenci potratů se uchylují k eufemismům. Počaté dítě nazývají plodem, embryem, plodovou jednotkou. Potrat zákrokem, přerušením těhotenství, úpravou menstruace. Potratáře lékařem. Přitom právě ti poslední zapomínají, že jejich posláním je léčit a ne zabíjet. Srb Stojan Adaševič zavraždil, jak sám uvádí, „více než 48 a méně než 62 tisíc dětí". To je totéž, jako kdyby smetl ze zemského povrchu město o velikosti Jihlavy. Tento lékař, donedávna nejzručnější potratář Bělehradu, už ale potraty nedělá. Stalo se totiž, že na jeho oddělení začaly pracovat katolické řádové sestry ze Slovinska, za nimiž dojížděl jejich zpovědník. To on otevřel Adaševičovi oči. Po rozhovoru s ním ho trápily zlé sny, zjevovaly se mu jeho oběti jako dospělí lidé. K definitivnímu rozhodnutí skoncovat s potraty přispěla interrupce manželky jeho bratrance. Napsal o tom: „Začínám potrat. Vytahuji kleště a vidím, že v nich držím malou ručičku. Utrhl jsem ji dítěti. Položil jsem ji na stůl, ale nerv z urvaného ramene trefil právě na místo, kde byl rozlitý alkohol. Ručka se začala hýbat. Vytahuji kleště – a tehdy nastala nejstrašnější chvíle v mém životě. Držím v ruce lidské srdce, které ještě bije. Vidím, jak pulzuje stále pomaleji, až úplně přestalo. Tehdy jsem plně pochopil, že jsem zabil člověka."

Jak známo, prvním státem, který legalizoval interrupce, byl Sovětský svaz roku 1920. Během války jej následovalo nacistické Německo, jež uzákonilo potraty pro Poláky a Židy. V poválečném období se stal potrat beztrestným ve většině komunistických zemí, západní demokracie přistoupily k legalizaci vražd nenarozených v 60. a 70. letech, USA známým rozhodnutím Nejvyššího soudu z roku 1973. Nejstrašlivější situace vládne v komunistické Číně, kde je státem nařízena „regulace porodnosti". Všechny matky, které porodily jedno dítě, musí podstoupit zákrok podvázání dělohy a podrobit se prohlídce čtyřikrát do roka. Pokud toto nařízení nerespektují, jsou nuceně sterilizovány. Jestli se navzdory všem těmto opatřením přece jen „stane", že některá žena podruhé otěhotní, je zatčena a potrat se jí provede násilím, načež je odsouzena do vězení za nesplnění prý „vlastenecké" povinnosti. Pokud i přesto se podaří těhotenství utajit a druhé dítě se narodí, je lékaři v porodnici hned po porodu zabito. Jedna ošetřovatelka, jíž se podařilo uprchnout do USA, vydává svědectví o tom, co sama viděla u jednoho takového porodu: „Čerstvě narozené dítě, chlapec, bylo ještě před očima nešťastné ženy okamžitě usmrceno. Lékaři mu píchli do hlavy jed. Jeho pláč okamžitě přestal." Jak je možné, že současný svět takový zločinecký režim, reprezentovaný sadistickými gangstery, trpí a ještě s ním dokonce čile obchoduje a pochvaluje si, jaké „pokroky" tato země dělá ve věci lidských práv? Patrně proto, poněvadž není o mnoho lepší.

Nicméně existují i pozitivní signály. Skupiny pro life jsou stále početnější a organizovanější. Dávají o sobě stále častěji znát svými protestními aktivitami, spojenými s modlitbou, přímo před klinikami, jak k tomu vyzývá velký obránce nenarozeného života v USA pater Railly. Výsledky se pozvolna přece jen dostavují. Ve Vídni díky těmto iniciativám potratová klinika na Taborstrasse zkrachovala, neboť ženy, zamýšlející jít na potrat, narazily před vchodem do kliniky na obránce nenarozeného života, kteří s nimi diskutovali a v mnoha případech je odradili od zamýšleného „zákroku", což se projevilo úbytkem klientely a nakonec bankrotem celého zařízení. Takže – i zdánlivě „donkichotské" akce na obranu nenarozených mají smysl, chce to jen nebát se a vykročit s pomocí Boží!

PhDr. Radomír Malý podle GN 12/2004

Pronásledování ve starém stylu

Komunistické režimy, které dosud existují, se ve svém pronásledování křesťanů vůbec nezměnily. V Číně byl zatčen na autostrádě při jízdě autem jeden biskup podzemní církve, věrné Římu, což je takřka na denním pořádku. Řada katolických biskupů je zatýkána specielně v době svátků, stejně tak kněží. O jejich osudech se zhola nic neví, mnoho duchovních mizí beze stopy. Zvlášť znepokojující je případ biskupa Weie. Stal se nezvěstným a úřady tvrdí, že prý nedošlo k jeho zatčení.

Křesťané v komunistickém Laosu jsou násilím nuceni, aby se veřejně zřekli své víry. Když odmítnou, následuje tvrdá perzekuce. Tak v jedné katolické vesnici na jihu země, když její obyvatelé odmítli vzdát se svého náboženského přesvědčení, úřady jim zkonfiskovaly veškerý dobytek a rýžová pole. Laoská vláda přitom ostentativně propaguje náboženskou svobodu a učinila v tomto směru vstřícné kroky k buddhismu, jenž vyznává většina obyvatelstva, aby dostala ze zahraničí finanční pomoc. Tím více ale sílí perzekuce křesťanů. Na počátku roku bylo např. zatčeno 11 vyznavačů jen proto, že se účastnili modliteb u příležitosti svátku Božího narození.

GN 12/2004

„Ministerstvo“ exorcismu

Úřad pod tímto názvem zřídila mexická diecéze Querétaro. V jeho čele stojí generální vikář Salvador Espinoza Medina. Důvodem je nárůst případů posedlosti, čarodějství a různých svázaností s temnými silami a zlými duchy.

GN 12/2004

Nová fakta o Jerzym Popieluszkovi

Na konferenci, pořádané Slezskou univerzitou v Katovicích, vyšly najevo nové skutečnosti o smrti polského kněze Jerzyho Popieluszka, zavražděného komunistickou tajnou policií roku 1984 a hozeného do vodní nádrže. Při soudním procesu, který se konal později v Toruni, byli čtyři příslušníci SB (politická tajná policie) odsouzeni. Dnes ale se ukazuje, že pater Popieluszko zemřel o pár dní později, než se udává. Původní verze zněla, že Popieluszka

zadrželi důstojníci SB na silnici, svázali do kozelce a hodili do nádrže. Jenže toto se stalo pravděpodobně až za několik dní po zadržení tohoto statečného kněze. Policisté ho nejprve odvezli na stanici, krutě sadisticky ztýrali a potom teprve odvezli k nádrži s vodou.

GN 12/2004

Varovný hlas Sv. Otce

Papež Jan Pavel II. v projevu k dánskému vyslanci u Sv. stolce Danu Nielsenovi hovořil otevřeně o „soumraku smyslu pro Boha" v současné Evropě. Varoval, že pokud se uskuteční tato chmurná vize „sjednocené Evropy bez Boha", povede to ke zmatkům, vzájemným řevnivostem, lokálním válkám, politické nejednotě a totálnímu rozpadu morálky.

Glaube und Kirche 2/2004

Boj o potratový zákon v Portugalsku

Tato země na Pyrenejském poloostrově má po Maltě, Irsku a Polsku nejpřísnější potratovou legislativu v Evropě. Interrupce jsou povoleny pouze v případech ohrožení života matky, znásilnění, incestu a závažných zdravotních potíží. Nyní probíhá proces proti 17 pachatelům pokoutních potratů, mezi nimiž je jeden lékař. To vyvolalo podpisovou kampaň přívrženců zabíjení nenarozených, kteří shromáždili 100 tisíc podpisů. Na druhé straně však nezahálejí ani obránci nenarozených. Požadují referendum o potratech s důvěrou, že Portugalci tak jako v roce 1998 i nyní odmítnou liberální verzi legislativy, požadující beztrestnost potratů až do 10. týdne těhotenství.

Glaube und Kirche 2/2004

Jak velký má být kříž?

Současný zákaz veřejného nošení náboženských symbolů ve Francii vyvolal ostrý protest místní assyrsko-chaldejské církve. Podle vyjádření ministra školství Ferryho je dovoleno nosit pouze „malý křížek". Chaldejská

církev se však ironicky ptá, „jak velký musí být“, aby to ještě nebylo zákonem postižitelné, kde je hranice?

Glaube und Kirche 2/2004

Co na to Řím?

V Basileji ve Švýcarsku se konala pastorační konference. Na ní bylo rozhodnuto, že homosexuální páry mají právo dostat od kněze v kostele požehnání. Tento požadavek byl již dříve odmítnut švýcarskou biskupskou konferencí a římskou Kongregací pro nauku víry. Co říkají tyto instituce vůči takové neposlušnosti?

Glaube und Kirche 2/2004

Kampaň proti biskupu Krennovi

Úspěch, který dosahuje pravověrný rakouský biskup Kurt Krenn v diecézi St. Poelten ohledně kněžských povolání, vyvolává kampaň proti němu. 42 kandidátů kněžství, nejvíce v celém Rakousku, a to v diecézi s nejmenším počtem obyvatel, dokazuje, že cesta k rozkvětu Církve nevede skrze „přizpůsobování se světu“ a „modernizaci“, nýbrž skrze věrné plnění toho, co dělala Církev vždycky: hlásání Evangelia a autentické katolické nauky. Krenn je obviňován v tisku, že prý na vedení diecéze nestačí, dokonce se objevilo naprosto lživé osočení, že je alkoholik. Požaduje se jeho odstoupení nebo alespoň přidělení biskupa-koadjutora s právem nástupnictví.

Glaube und Kirche 1/2004

Česká trepublika

Dne 28.3. 2004 jsem se písemně dotázal Otce kardinála, proč nepovolil před Pochodem pro život mši svatou. Následující korespondenci přikládám:

Vážený Otče,

Dovoluji si k dopisu, který od Vás pan kardinál Miloslav Vlk obdržel, se znalostí situace i jeho názorů vyslovit.

Vím, že „Hnutí pro život ČR“ je občanské sdružení, které se sice podle svých stanov nespojuje s žádnou církví, ale které si zvyklo svůj protestní pochod vázat s bohoslužbou, k jejímuž slavení a do následujícího průvodu bývají zváni i někteří biskupové. V biskupské radě pražské arcidiecéze bylo již dříve dohodnuto, že se těchto akcí pražští biskupové nebudou zúčastňovat, a to z následujících důvodů:

Jmenované hnutí je zřejmě českou odnoží stejnojmenného amerického hnutí. Má určitou metodu boje proti provádění potratů. I když se pan kardinál a p. Ucháč, coby představitel hnutí, vícekrát písemně ujistili o vzájemné podpoře rozhodného postupu proti potratům, rozcházejí se zásadně v názoru na metodu tohoto „boje“. Už počátkem 90. let prezentoval dr. Marx, teoretik a stoupenec tohoto stylu boje, na ČBK své názory. Tehdy biskupové tuto negativní, spíše nátlakovou cestu odmítli. Další kontakty se již tímto směrem nevedly. Zmíněné hnutí, jeho slovník a aktivity mají právě takový styl. Česká společnost si bohužel ztotožňuje tento způsob boje s Katolickou církví, a tak vnímá zmiňovaný styl jako vnucování katolických názorů, odvrací se od dialogu, který musí stát na začátku práce v tomto směru. Hnutí – jak se zdá – se nesnaží o pozitivní přístup (vysvětlování, rozhovor), o evangelizaci na úrovni současného nazírání v Církvi. Nebuduje v pravém slova smyslu předmostí pro ovlivňování společnosti. Tento svérázný, bojovný, kontestačně americký způsob není vhodný pro naši společenskou i náboženskou situaci a je kontraproduktivní. I když některým věřícím takovýto tvrdý a razantní postup vyhovuje, uvážlivé a odborné kruhy, které jsou bezpochybně zajedno ve věci samé, se od tohoto stylu boje distancují. Zkušenosti jiných organizací, také orientovaných pro život, jako je např. „Ochrana nenarozeného života“, takové hodnocení potvrzují. Pan kardinál v tomto smyslu preferuje pozitivní přístup, o kterém je přesvědčen, že je nejúčinnější.

Českomoravský sbor BK v roce 1991 a pak ČBK v roce 1995 vyhlásily den 25. 3. za „Den modliteb za úctu k počatému životu a nenarozenému dítěti“. V liturgickém kalendáři je tento den veden a je zapotřebí, aby se dostal do povědomí věřících. Příští rok je v tomto smyslu zamýšlena bohoslužba v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha die cadente.

Tvrzení o zákazu mše svaté, tak jak jste ho uvedl ve svém dopise, není přesné. Je ale pravdou, že pan kardinál nepovažuje za vhodné, aby se protestní akce Hnutí pro život, které jsou spíše politického charakteru, spojovaly

oficiálně s veřejnou bohoslužbou a aby průvody začínaly od místa konání takových bohoslužeb, protože tato skutečnost jen potvrzuje, co jsem řekl výše.

Věřím, že této odpovědi porozumíte správně. Rád dodávám, že si také velmi vážím výstižné promluvy pana biskupa Duky v Týnském chrámu, kterou jste pozitivně ohodnotil. Myslím, že nejde o rozdílné postoje ohledně hodnoty lidského života. Proto účast biskupů z jiných diecézí (zvlášť, když jsou ohlášena až „omnia parata ad nuptias") za nepřítomnosti pražských biskupů není vhodná, poněvadž vráží klín mezi biskupy a věřící pražské diecéze, a to není přípustné.

V Kristu

P. Mgr. Vladimír Málek, osobní sekretář arcibiskupa

Stanovisko předsednictva Sdružení Ochrana nenarozeného života

Na dnešním zasedání jsme projednávali situaci vyvolanou rozesíláním kazet s nahrávkou potratu, o které jste nás v rámci své informační kampaně informovali.

Nemáme potřebu se v této věci od Hnutí pro život veřejně distancovat, protože společně cítíme hodnotu daru života. Lišíme se ale nepochybně v metodách, které používáme ve snaze pomoci nenarozeným.

Rozesílání videokazet je toho konkrétním dokladem. Zatímco vy jste rozeslali 4 500 videokazet s roztrhanými tělíčky, jež mohou šokovat, budit úzkost a vyvolávat obranné mechanismy, blokující další komunikaci, my připravujeme předávání kazet ukazujících zázrak života, schopných nadchnout pro jeho nádheru. Zatímco Vy asi neznáte, do jakých rukou se Vaše kazety dostanou, my je hodláme předávat v rámci přednášek, besed a osobních rozhovorů, které dávají možnost dialogu.

Plně respektujeme Vaše právo jednat tak, jak považujete za správné. Naši práci to však někdy ztěžuje.

Uvítali bychom, kdybyste materiálů s drastickým obsahem nepoužívali. Jsme totiž přesvědčeni, že zejména v konkrétních podmínkách české společnosti může Váš způsob přesvědčování paradoxně lidi utvrdit v jejich odlišném mínění, a tím nenarozeným spíše ublížit.

V Praze dne 22. března 2004

Předsednictvo Sdružení Ochrana nenarozeného života

P. Mgr. V. Málek, Arcibiskupství pražské, 6.4. 2004

Vážený Otče,

Jsem vděčen, že jsem dostal obsáhlou a včasnou odpověď na svůj dopis. Je pravda, že pochod pro život nemusí nutně začínat bohoslužbou. Tak to dělají v USA, pochod a demonstrace někdy jsou spojeny s bohoslužbou, jindy ne. Pochodů se zúčastňují v USA kněží i biskupové. Je pravda, že tento způsob boje proti interrupcím je typický pro USA. Ovšem je to jako lakmusový papírek pro poznání, zda v zemi je náboženská a politická svoboda. Pochody nejsou například v zednářské Anglii, ani v Západní Evropě, která je nábožensky i mravně pokleslá. Pochod pro život v Praze nebyl agresivní, naopak pokojný, v dobré a přátelské náladě.

Ještě k dopisu: Hnutí pro život v ČR v mnohém napodobuje Human Life International, největší osvětovou protiinterrupčnickou organizaci, která udělala pro život nenarozených nejvíc – a to světově. Její zakladatel, P. Dr. Paul Marx OSB, není zastáncem negativních postupů, je to člověk, který bude podle mého názoru jednou prohlášen za svatého. Má plnou podporu papeže, který mu řekl, že dělá to nejdůležitější na světě. Není pravda, že styl HLI je negativní. Oni mají celou škálu metod – od těch konfrontačních, které jsou ale ve velké menšině. Větší část činnosti je osvětová. Nejsou tedy kontraproduktivní.

Jsem rád, 25. 3. bude v katedrále mše svatá (v Den modliteb za úctu k počatému životu a nenarozenému dítěti). Budu se snažit přijít.

Také přikládáte dopis (Stanovisko předsednictva Sdružení Ochrana nenarozeného života) určený HPŽ ČR. Jsem rád, že SONŽ vede můj spolužák z Vysoké školy ekonomické, Ing. J. Jelínek. S povděkem jsem sledoval jeho vystoupení při adventním koncertě v televizi. Nesouhlasím však, že by rozesílání kazet s nahrávkou potratu mohlo uškodit. Pravda nás osvobodí. Spíše dopis působí konfrontačně a zdá se, že existuje „konkurence“ mezi skupinami pro život. To by být nemělo, ohrožuje to naše společné zájmy.

S přáním požehnaných Velikonoc a s pozdravem „Pax et bonum“

P. Ing. Karel Dachovský

„Oremus pro invicem“

Pomoc těhotným ženám a informace: Hnutí pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, telefon 603 976 231 Bankovní spojení: 159205438/0300, variabilní symbol 5030

Dopis faráře ze západních Čech

Otevřený dopis odpovědným redaktorům pořadu CESTY VÍRY v České televizi

Vážená redakce,

po shlédnutí Vašeho pořadu v repríze dne 23.2.2004 ve 13.25 na 1. programu ČT, který se zaobíral problematikou homosexuality z hlediska víry, se cítím povinován zareagovat. Předem se omlouvám, že nemohu posoudit Vaši práci komplexněji, neboť moje pracovní vytížení v neděli, kdy je premiéra Vašeho pořadu, jakožto katolického kněze snad nepotřebuje bližšího vysvětlení a ani v ostatní termíny netrpím nedostatkem práce, takže na Váš pořad jsem si udělal čas výjimečně po zděšeném dotazu věřícího, co si má o Vašem příspěvku k tématu myslet. Už to samo je signifikantní.

Pro přehlednost nejprve základní pocit – byl jsem zděšen a pobouřen. Jestliže veřejnoprávní televizní kanál, který je spolufinancován ze 27 procent koncesionářskými poplatky římských katolíků (viz výsledky posledního sčítání obyvatelstva), nám velkomyslně vyhradil cca půlhodinovou relaci (s reprízami 1,5 hod) pravidelného náboženského vysílání ze svých 336 hodin týdně, očekával bych, i při otevřenosti pro ostatní náboženské směry, že v případě rozboru kontroversního tématu, zazní zcela jasně, jaké je učení Církve svaté. Je-li tento názor, sice správně a i hezky, zastoupen (P. dr. Slabým) – jako v tomto případě – pouze tak, že zaznívá zcela bez zvýraznění uprostřed ostatních příspěvků, vzniká silný pocit relativisace a běžný katolický křesťan, který není povinován k hlubším teologickým znalostem, může být snadno zmaten a znejistěn. Tím spíše, proklamuje-li se jeden z dalších vypovídajících (básník Kuběna?) jako věrný syn katolické Církve, což mu nebrání v sarkastickém postoji ke Katechismu katolické Církve a k rouhavým narážkám o možném homosexuálně zabarveném vztahu Pána Ježíše ke sv. Janu Evangelistovi a podobných možných vazbách mezi apoštoly. Tím spíše, že zcela bez uzardění a zaujetí jakéhokoli stanoviska necháte zaznívat urážky a

zpochybňování ideálu kněžského celibátu z úst apostaty Štampacha a dáte mu prostor pro ničím nepodložené tvrzení (kromě citace problematického německého teologa Drewermanna) o 30 až 40 procentní skryté homosexualitě osob, jež se snaží dát cele do služeb Pánu Bohu. Zda je zájmem Štampachovým katolické Církvi prospět či ublížit (nejlépe skrytě a nenápadně), se jistě lze jen domýšlet: Co však říci o charakteru člověka, který nutně jakožto katolicky vzdělaný teolog věděl, že členství v zednářské loži je spojeno s exkomunikací, a přesto neměl sebemenší problém ve svém svědomí po dlouhá léta vnějšně zastávat kněžskou funkci, jsa přitom svobodným zednářem, ba rval se tvrdě o možnost, aby své neblahé postoje mohl infiltrovat i do výchovy budoucích kněží na katolické fakultě? Myslím, že mnohý by takovýto postoj označil za bezcharakterní. Naskýtá se tedy otázka, jak hodnotit ty, kteří takto profilovanému člověku poskytnou široký prostor k vyjadřování svých názorů na celibát, tedy vnitřní záležitost společenství, jež opustil? Jakým právem, místo toho, aby tedy případně presentoval postoj zednářský k danému tématu, je mu dán prostor k urážkám stavu, který sám zradil? Proč je prezentován jako neutrální "religionista" a nikoli jako příslušník historicky zcela prokazatelně Církvi nepřátelsky laděné organizace? Za naprosto skandální pak považuji podložení této difamace posvátného stavu celibátu ilustračními záběry Otců augustiniánů od sv. Tomáše v Praze (P. Juan, P. Antonio a další). Jistěže tam ani jednou nezaznělo, že to má nějakou spojitost, ale souběh zvuku a obrazu koná své. Nestydíte se? To počítáte s tím, že jakožto těžce vytížení kněží a nadto cizinci, se to nedoví? A i kdyby ne, není to ne trochu, ale hrozně nechutné? Mělo být tedy vyznění celého pořadu vedle hrubé relativizace těžké hříšnosti praktikované homosexuality takovéto: „Proč by si nemohli homosexuálové užívat, když zřejmě celibát je jen útočištěm pro deviantní osoby a rouškou pro nemravnosti?“ Ne-li, proč tento dojem mám, a proč ho měl onen farník, který se na mě obrátil? Odpověď na otázku po hodnocení těch, kteří jsou odpovědni za tento pořad, skýtá tedy dvě možnosti: v lepším případě naprostou nekompetentnost v oblasti víry, v horším případě snahu poškodit katolickou Církev.

Další pohoršlivý moment je podle mého ukazování fotografií nahých osob v pořadu, který sleduje i mládež. Umělecká díla – ještě budiž, ale fotografie?

Obsah tohoto vydání Vašeho pořadu by si tedy mohl žádat trojí podání státnímu zastupitelství na přezkoumání, zda nebyla navršena míra trestného činu:

a) hanobení víry - viz úvahy o možné homosexualitě Pána Ježíše
b) proti skupině obyvatelstva - znevažování celibátu a podsouvání téměř polovině kněžstva a zasvěcených osob skryté zvrhlosti
c) poškození dobré pověsti konkrétně u Otců augustiniánů.

Nicméně doufám, že se jednalo spíše o nešťastně vyšlý záměr ukázat vstřícnost vůči všem, kteří nesou nějaký kříž, a tak přijměte tento list sice jako tvrdou kritiku, která však věří, že padá do vlastních řad ku prospěchu nás všech. Proto také nemíním výše zmíněná podání zatím podávat.

Celý pořad by měl jistě jiné vyznění, kdyby na začátku bylo jasně a odděleně od pak následujících výpovědí jednotlivců definováno, jaké je učení katolické – a prosím, nemuselo by to jistě být exklusivně, nechť by tam i zazněly, mají-li takový jednotný, i názory druhých. Určitě však jste neměli dopustit, aby v pořadu, který je primárně určen 31 procentům aslepoň nějak věřícím v naší zemi, z nichž však téměř 90 procent tvoří katoličtí křesťané, byl tak nechutně zpochybňován posvátný stav celibátu. Na to stačí ostatní pořady během zbývajících 334,5 vysílací hodiny v týdnu. Tam je pochopitelné, že společnosti, která chce žít podle svých choutek od pasu dolů a nemít přitom žádné konflikty svědomí, je celibát trnem v oku a tak ho potřebuje co nejvíce znectít, ale proč tomu dáváte prostor Vy?

Navrhuji tedy z Vaší strany:

a) v nejbližším pořadu omluvu všem osobám žijícím v celibátu a všem zraněným katolíkům a jasné vyjádření katolického učení ohledně šestého přikázání a
b) pro budoucí pořady závazek vždy jasně proklamovat, co je učením Svaté Církve katolické (třeba jen desetivteřinovým vstupem, avšak jasně definujícím, že jde o objektivní učení a nikoli aby se ztrácel v relativitě ostatních výpovědí).

Nebo abyste, chcete-li pokračovat stejným způsobem, přizpůsobili název Vašeho pořadu jeho obsahu – trpce navrhuji buď Cesty New Age nebo Zednářská půlhodinka. Pak bude každému jasné, že se dívá na pořad, kde se presentuje víra v dnešní relativisující, subjektivní podobě v duchu synkretismu a bude se (pokud se bude) dívat na Váš pořad jako na kuriozitu, která nemá nic

společného s jeho svatou vírou. Dokud však nebudou takovéto záruky, musím konstatovat, že Váš pořad je pro běžného dobrého katolického křesťana bez zvláštního teologického vzdělání matoucí, může ohrozit ryzost jeho víry a v důsledku toho je jeho sledování hříchem proti víře. Lze před ním pouze varovat.

S nadějí, že Vaše odpověď bude pozitivní a dělná, že se nepokusíte zbavit problému stížností u mého představeného, očekávám netrpělivě Vaši reakci spolu se svými věřícími, jimž tento dopis přečtu při všech Mších svatých o této 1. neděli postní. Právě tak věrně, věcně a pravdivě je budu informovat o Vašem stanovisku.

P. Mgr. Antonín-Damián Nohejl, III. OP
Římskokatolická farnost
267 54 Praskolesy 33

Na vědomí: (arci)biskupstvím v ČR, Katolický týdeník, Světlo, Report, Prager Zeitung, Res Catholica, Katolík Revue

Odpověď Michaela Otřísala, dramaturga ČT

Vážený pane faráři Nohejli,

Děkujeme Vám za Váš dopis, kterým reagujete na pořad Homosexualita a víra v rámci cyklu Cesty víry. Ačkoliv jde o dopis kritický, myslíme své poděkování naprosto vážně, neboť každý tvůrce televizního pořadu potřebuje nejen povzbuzení a pochvalu, ale také i kritiku. Věříme totiž, že si nemyslíte, že bychom tímto pořadem chtěli pobuřovat nebo denuncovat katolickou církev, a jestli to tak mohlo vyznít, pak je třeba i Vašeho hlasu, abychom to zvážili při přípravě příštího pořadu s podobně kontroverzní tématikou.

Je nám líto, že došlo vinou naší nepozornosti ve zmiňovaném pořadu k nedostatečnému docenění možných negativních dopadů některých obrazových materiálů a problematických výroků zúčastněných. Tam, kde to bylo možné, omluvili jsme se konkrétním lidem za možnou újmu, v ostatních případech se odvažujeme doufat, že i našich chyb může Bůh využít k dobrému. Rozhodně uděláme vše pro to, aby se podobná selhání neopakovala, neboť rozhodně nevidíme jako své poslání provokovat a dráždit, nýbrž spíše inspirovat k novému přemýšlení.

Přes možná rizika takového podnikání bychom však chtěli obhájit obecnou potřebu dotýkat se (samozřejmě co nejvyváženějším způsobem co se týká jednotlivého požadu i celkové dramaturgie) také témat, která nejsou bezproblémová, ba naopak spíše startují vzrušené debaty. Pouhé jejich ignorování nebo „vyřešení" oficiálním prohlášením Církve (jakékoliv, ne jen Katolické) v posledu řešením není, zvláště stojí-li za problémem konkrétní osudy konkrétních lidí. Jsme navíc přesvědčeni, že pro dobrý mediální obraz Církve jsou pořady, které dávají nejširší veřejnosti zřetelný signál, že Církev má odvahu vystavit se i nepříjemným názorům, velice důležité. Bez velkých slov, která mnohdy hledající spíše odrazují, vypovídají o síle, pokoji a věcnosti, kterou z ní věřící i Církev pro svůj život čerpají. Zároveň tím nabourávají populární předsudek o Církvi jako uzavřeném společenství majetníků pravdy, který mnohým lidem zabraňuje vůbec začít naslouchat tradici Písma a církevního učení.

Jsme velice rádi, že se s Vámi můžeme shodnout na tom, že hlas Církve v pořadu představoval duchovní, který měl jasně vyhraněné názory, a přesto si zachoval základní lásku k těm, se kterými nesouhlasí a polemizuje. Svou víru a Církev hájí klidně a navíc mužně, když například na provokativní výklad o miláčkovi Páně z poslední večeře reagoval trefnou připomínkou jiné spekulace kolem Máří Magdaleny a jejího vztahu k Ježíši. Tím pro běžného diváka jasně naznačil spekulativnost řečeného a odpověděl pro něj srozumitelněji, než kdyby pouze citoval několik církevně schválených výkladů. Přesto bereme vážně Vaši připomínku k nevyváženosti jeho hlasu k hlasům ostatních postav dokumentu, neboť se jedná o profesní chyby v dramaturgii a střihové skladbě pořadu.

Máte naprostou pravdu i v tom, že naším záměrem opravdu bylo dát hlas těm, kteří se perou se svým křížem. Právě proto bylo úvodem v komentáři zřetelně naznačeno, že si toto dílo nedělá nárok na úplné prodiskutování tématu homosexuality a víry, ale že jde o hlas menšiny uprostřed menšiny, tedy o názory těch, kteří jsou této orientace a žijí s ní jako členové různých církví v rozhovoru se svými duchovními pastýři. Jejich hlas nebývá slyšen ani v těch nemnohých církevních pokusech o vyjádření, spíše se vždy mluví o nich, jací by měli být a co by měli dělat. Jsme přesvědčeni, že snaha poslechnout si jejich trable a názory (častokrát svou ostrostí odrážející bolest jejich nelehkého údělu) patří k základnímu přístupu křesťanské lásky, protože

to je dobrý ohlas skutečnosti, že Bůh si i nás jako první zamiloval takové, jací jsme, a ne takové, jací bychom podle nejvyšších principů mravních měli být.

Věříme, že ve vnímání našich diváků i Vašem nakonec převáží desítky pozitivních příběhů víry, které jsme za čtrnáct let trvání této redakce odvysílali, nad jedním problematickým pořadem, ve kterém se nepovedlo vše tak, jak jsme chtěli a zamýšleli. Za zranění, která jsme způsobili všem věrným křesťanským diváků se ještě jednou omlouváme a těšíme se na shledanou u našich dalších pořadů.

Michael Otřísal, dramaturg

Prohlášení FIAMC k pokusům o klonování lidí

FIAMC - Mezinárodní federace asociací katolických lékařů

Prohlášení k publikovaným úspěšným pokusům o klonování lidských embryí

Nejnovější sdělení zveřejněné týmem korejských výzkumníků v odborném časopise Science, že se podařilo vytvořit klonovaná lidská embrya, z nichž se třicet se vyvíjelo až do stadia blastocysty, staví celou vědeckou a lékařskou komunitu před závažné otázky.

Podle publikovaných zpráv získala korejská skupina 242 ženských vajíček, z nichž se podařilo naklonovat 30 blastocyst, tzn. lidských embryí složených asi ze 100 buněk. Z těch pak získali jedinou linii životaschopných kmenových buněk.

Mnozí badatelé dosud marně pátrali po lidské kmenové buňce, a toto je první důležitý úspěch při klonování lidských embryí.

Na rozdíl od ničím nepodložené nedoložené mytologie Raeliánů a od vědecky nedoložených publikací některých po slávě bažících lékařů, jako je např. italský lékař dr. Antinori, pochází korejské sdělení od vážené a důvěryhodné skupiny badatelů. Jejich práce, konaná se státní podporou, je zveřejněna ve vědeckém odborném časopise, který pečlivě hodnotí kvalitu předložených výsledků.

To ovšem není všechno. Korejští badatelé představili zároveň své závěry jako důležitý příspěvek k léčbě těžkých onemocnění, jako je např. Parkinsonova a Alzheimerova choroba nebo cukrovka, a tím dodali své podnikavosti zásadní mravní hodnotu.

Podle našeho názoru je proto nutné brát jejich výsledky vážně a věnovat jim zvláštní pozornost. Jsme nuceni okamžitě vyburcovat mravní odolnost biologů a lékařů.

Skutečně: je nemravné, vydávat na tyto projekty tak ohromné finanční prostředky (včetně státních fondů), a ochuzovat tím boj proti současným celosvětovým tragédiím, jako jsou AIDS, malárie a podvýživa.

Je nemravné hledat pro takové projekty podporu veřejného mínění slibováním brzké léčby závažných chorob, ačkoli potrvá ještě mnoho let, než bude možné potvrdit její uskutečnitelnost, a ačkoli zatím záměrně nebyly prováděny předběžné pokusy na zvířatech.

Je nemravné představovat budoucí výsledky jako dar lidstvu, když je zřejmé, že léčba bude velice drahá a že bude spočívat v rukou institucí a podniků, které budou žádat nesmírné peněžní odměny.

Ještě důležitější je, že jsou tyto projekty nemravné, protože badatelé musí klonovaná embrya zabíjet, aby z nich mohli získat kmenové buňky. Je nepřijatelné záměrně ničit život jakékoli lidské bytosti, i když se to dělá pro zmírnění zdravotních obtíží jiného člověka.

Takový druh filantropie, která neuznává podstatnou hodnotu člověka, resp. embrya (ať už je jakkoli malé a bezbranné), je nelidský.

Jsme přesvědčeni, že takový postoj lidstvu neprospívá, ale je spíše projevem účelového smýšlení a slouží ekonomickým zájmům některých skupin. Zároveň se mlčí o vědeckých studiích prováděných na kmenových buňkách získaných z dospělých lidí, ačkoli již při nich byly získány vynikající vědecké a dokonce klinické výsledky.

Ale to není všechno: je nebezpečné podporovat použití embryonálních kmenových buněk, aniž se zváží jejich schopnost nekontrolovatelného množení a nebezpečí zhoubných nádorů, které by se mohly vyskytnout, pokud by jich bylo použito k regeneraci tkání a k náhradě orgánů.

Na rozdíl od jiných států, jako např. USA, přijala Korea v prosinci minulého roku bioetický zákon, dovolující klonování lidských embryí k léčebným účelům (terapeutické klonování), takže má uvedený výzkum také oporu v tomto zákoně.

Požadujeme od úřadů, univerzit a hromadných sdělovacích prostředků, aby podávaly pravdivé a věcné informace o současných výsledcích tohoto

výzkumu a aby objektivně informovaly o terapeutických možnostech daných použitím embryonálních a dospělých kmenových buněk.

Žádáme přísný zákaz klonování lidských embryí. Místo toho je třeba podporovat výzkum kmenových buněk získaných z dospělých osob.

Pokud se tak nestane, bude možné, že tatáž bezohlednost, která se dnes projevuje vůči nejslabší lidské bytosti a vyrábí lidské blastocysty k získávání kmenových buněk, se bude v budoucnosti bez váhání projevovat i klonováním lidských embryí k sériové výrobě dětí.

Ještě je čas zabrzdit! Jakmile se povolí produkce lidských embryí, bude velice těžké kontrolovat jejich použití.

Prof. Gian Luigi Gigli, prezident FIAMC

Udine, 19. února 2004
FIAMC, 1. 3. 2004

Životní zpověď katolíka

Je mi 90 let a stal jsem se svědkem některých významných událostí. Za 2. světové války jsem působil v Protektorátu v Nepomuku. Zde jsem se dozvěděl od utečenců z koncentračního tábora, že jsou na území ovládaném Němci vražděni Židé. Poslal jsem jednoho Poláka - utečence do Polska, aby upozornil na to tamější Židy. Ten to vyřídil, ale Židé tomu nevěřili a sami vybírali jiné Židy, aby byli posláni do táborů. Učil jsem náboženství. Měli jsme zakázáno vyprávět žákům příběh o Josefovi v Egyptě, ale já jsem zákazu nedbal. Měl jsem z toho nepříjemnosti. Bylo to v době heydrichiády. Navrátil jsem se 24. srpna 1942 na Slovensko. Nevrátil jsem se do kláštera v Marianke, neboť nablízku byla pobočka gestapa, ale odešel jsem do Hlohovce.

Několik dní po návratu na Slovensko jsem se na tamní železniční stanici uviděl Židy, mezi nimi jednu svou známou. Ptal jsem se jí, kam cestují. Dostal jsem odpověď, že na práce do Německa. Jeden ze Židů mi řekl, že se tam na práce dobrovolně přihlásili. Odpověděl jsem mu, že tam budou zavražděni. Druhý den přišel do Hlohovce Tiso, kterého jsem též upozornil, že deportovaní Židé budou zavražděni. Tiso byl proti deportacím a ujistil mě na svou kněžskou čest, že nic nevěděl o jejich vraždění. Dal zastavit deportace včetně připravovaného transportu z Hlohovce. Některé Židy však dal proti jeho vůli, utajeně, deportovat Duka.

O vraždění Židů jsem též upozornil dopisem biskupa Jána Vojtaššáka. Na Zelený čtvrtek 1952 jsem byl zatčen. Dodnes nevím, za co, byl jsem označen za plukovníka tajné služby. Ukrutně mě přitom byli, až mě skoro ubili na smrt. V komunistickém vězení jsem se dověděl od Macha (ministr propagandy), že od biskupa Vojtaššáka dostal dopis, ve kterém ho žádal zakročit ve prospěch Židů. Vojtaššák se velmi zasazoval v jejich prospěch. V uvedeném dopisu jsem žádal biskupa Vojtaššáka, aby zamlčel mé jméno.

Kromě Židů měli být deportováni Cikáni. Pro Cikány se připravoval tábor v Novém Městě nad Váhom. Hnedle, jakmile jsem se to dozvěděl, telefonoval jsem prezidentu Tisovi. Nevzpomínám si už, zda jsem s ním hovořil přímo. Následkem toho se upustilo i od této deportace.

Životní zpověď katolíka Kamila Antona Vanča byla zveřejněna ve slovenském časopisu Svedectvo č. 2/1999, časopise bývalých politických vězňů, pod názvem „Dal zastavit".

MUDr. Jaroslav Lhotka

Nejlepší?

Když se 29.11. 2003 uskutečnilo hlasování diváků 2. televizního programu v Německu, nikdo netušil, že ze 3,3 milionů dá přes půl milionů diváků svůj hlas pro Karla Marxe jako „nejlepšího Němce". V bývalé NDR, tam stojí Karel Marx na prvním místě. Lidé tam stále na jeho ideje věří a žádné státem placené školní zařízení není schopno skoncovat po pravdě s Marxovým mýtem.

V „Manifestu komunistické strany", který Marx a Engels zveřejnili v roce 1848, stojí napsáno: „Komunisté pohrdají tím, že by své názory a záměry utajovali. Prohlašují otevřeně, že budou moci dosáhnout svých cílů jen násilným zničením veškerého dosavadního společenského řádu". Násilí s nejneúprosnější bezohledností pak realizoval terorista Lenin. V jeho šlépějích u nás šel Gottwald.

Marx jako vydavatel a redaktor „Neue Rheinische Zeitung" obklopil se lidmi s myšlením v duchu svého pána, jenž napsal: „Příští světová válka zničí nejen reakční třídy a dynastie, ale vyhladí také ze zemského povrchu všechny reakcionářské národy, a teprve to bude pokrok". O Češích a Slovanech napsal v roce 1849 toto zbožné přání: „Úplný zánik Jihoslovanů je požadavkem

evropské kultury, protože budou poněmčeni a pomaďarštěni. Je to banda lupičů a příští světová válka přinese zánik Jihoslovanů. Čechové, k nimž chceme Moravany a Slováky počítat, ačkoliv se řečí i minulostí od sebe liší, neměli nikdy svých dějin. A tento nikdy neexistující národ činí si nároky na samostatnost? Nemají žádného práva na národní samostatnost a nemohou ji také nikdy dosáhnouti."

Pomník Karla Marxe na londýnském hřbitově Highgate měl by spíše připomínat lidstvu, že komunisti vykonali megazločiny s odvoláním na Marxovo dílo, nežli jen pouhou úctu vyznavači dialektiky. Nezapomínejme, že z Marxova díla čerpali nejenom bolševici Lenin-Zederblum a Stalin-Džugašvili, ale také národní socialista Adolf Hitler, jenž chtěl po vyhrané bleskové válce vymazat ze středu Evropy český národ. Ještě štěstí, že Boží spravedlnost byla k nám shovívavější než Karel Marx. Přežili jsme Hitlera, Stalina, ale také Gottwalda a další lumpy.

V Rusku je nejoblíbenějším Rusem Putin, na druhém místě Brežněv a třetí skončil Lenin. Myšlením se občané povětšinou postavili za uzurpátory a diktátory moci. Mějme se před nimi na pozoru, Marxova teorie diktatury zde je stále oživována komunisty.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Nedostatečná náboženská výchova v dětství a nedostatečné prohlubování náboženského vzdělání v dospělosti spolu s jednostrannými vědomostmi vyučujících příčinou odpadu věřících

Přemýšlím, proč v této době, která je relativně církvím a duchovnímu životu, včetně teologických studií, příznivá, je poměrně vysoké procento odpadnutí věřících od víry. Má to jistě více příčin. Jednou z nich je spousta násilí, osobních ztroskotání, těžkých onemocnění a úrazů s fatálními konci, kdy si mnozí říkají: „Pane Bože, proč to dopouštíš? Jak můžeš na jednoho dopustit tolik utrpení?"

Mnozí pak říkají: „Trpěl jsem" nebo „trpím jak Job", přičemž sice vidí jeho utrpení, ale už ne jeho víru. Někteří pak jdou ještě dál a říkají: „Jak by mohl být Bůh a k tomu ještě nejvýš spravedlivý, když tolik utrpení dopouští?"

Ano, Bůh i utrpením člověka zkouší, ale neopouští. Po nás věřících se žádá, abychom se dál ve víře vzdělávali. Jsou četná duchovní cvičení a duchovní obnovy, ale stále to nestačí, a to je další, možná podstatnější příčinou.

Člověk spíš hledá vysvětlení pro konkrétní nejasnosti, a pokud mu je kněz či katecheta nedokáže přijatelně vysvětlit, nechává se zviklat. V řadě případů by pomohlo základní přírodovědecké studium budoucích kněží a rozšíření katechetického studia a přírodovědné základy, neboť ty jsou v přímé příčinné souvislosti s Písmem.

Proti tomu by takovou pomocí bylo kvalitnější a hlubší seznámení s podstatnými částmi Písma, v prvé řadě Starého zákona, především knih Mojžíšových. Tyto knihy a pak Evangelia by udělala mnohým z nás v hlavě i srdci jasno. Pak bychom snadno pochopili, proč se Hospodin Starého zákona chová jinak, než tentýž Bůh v Novém zákoně. Pochopili bychom, že Hospodinův výrok „Budiž světlo!" je skutečně tím základem vzniku světa, vzniku vesmíru, že doba Božího stvoření skutečně byla šest dní, a teď že žijeme v prvních hodinách dne sedmého, ale to bychom se nesměli smiřovat s demagogií nevěrců, s relativizováním Písma a jeho nepochopením, se záměnou faktického obsahu Písma za jakési alegorie. Nepochopení, neznalosti a nevíra těch, kdo především mají víru hlásat, a dávání jim prostoru v médiích, ať už v církevním tisku (Katolický týdeník) nebo v rozhlase (Proglas, některé pasáže TWR – beseda, při které odpovídající odmítal veškeré poznatky, které jsou měřitelné, relativizoval stáří Země, nepochopil otázku tzv. Velkého třesku).

Je mi jasné, že šlo o dobrou vůli, ale pokud hovořím o věci bez znalostí a dávám to neomaleně najevo, pak tápající, hledající a nevěřící spíše odradím než získám. (V tom by pomohlo dát dohromady tým spolupracovníků, kteří by si předem vyjasnili stanoviska a postoje, jak z duchovního, tak především z přírodovědného hlediska. Zapomíná se, že spousta vědců byla a je věřících a že touha přiblížit se poznání Boha je přivedla k hlubším odborným srovnávacím studiím.)

A začíná to u osobních nepochopení nebo neznalostí. Paradoxně nové výzkumy, ať už v humánních oborech nebo technických vědách, by měly člověka na Boha směřovat a ne ho od Něho odvádět! Je to dáno tím, že většinou zapomínáme za základní slova Písma: „Bůh stvořil Člověka k obrazu svému!"

Tady tkví základy veškerého nepochopení, a potom v naší lidské pýše a domýšlivosti z ní vyplývající. Bůh nedal člověku svoji podobu tvarovou, dosti dobře nemohu říci fyzickou, ale dal mu takové duchovní vlastnosti, schopnosti myšlení, abstrakce, tvoření, dnes se často říká kreativity, aby byl schopen ho následovat v myšlenkách i ve tvoření, jít v Jeho stopách. To, co je pro Boha samozřejmé, například souběžná informace o všem dění v jednom okamžiku, k tomu my se postupně dopracováváme vývojem technických prostředků spojení všeho druhu. Co všechno člověk k tomu potřebuje a stále ještě je v těch informacích časová prodleva. To jen jako příklad.

Stejně ovšem i v jiných oborech. Jak ovšem člověk něco objeví, hned se cítí pánem světa a zapomíná, že se mu to mohlo podařit jen proto, že je to v souladu s Božím plánem. Věřící i při tomto hledání nepřekročí určité etické hranice. Pamatuje Božích přikázání, ať už starozákonního Desatera nebo dvou Kristových přikázáná: „Miluj Boha, svého Pána a miluj bližního svého", se kterými pak ve své činnosti nemůže zabíjet nenarozené a upírat jim tak nezadatelné právo na život, či staré a nemocné, kterým rovněž tak upírá jejich práva na život. Pamatujme, že máme ctít otce i matku, a ti staří, které v rámci euthanazie leckde zabíjejí, jimi jsou.

Závěrem chci říci, nechme se vést Bohem, snažme se Ho vnímat a pamatovat příkazů, které nam dal. Uvědomme si, že všechno, čeho člověk dosáhl, dosáhl z Božího dopuštění a Boží vůle. Není Boží vůlí, abychom na jedné straně člověka pro svoji pohodlnost nebo pro jeho vhodnost použití na náhradní díly pro jiné jedince, zabíjeli, na druhé straně klonovali dvojníky a podobně. Stejně není Boží vůlí povyšovat na úroveň svazků manželských homosexuální dvojice. Ani stát ateistický něco takového nemůže udělat, prostě z toho důvodu, že tyto páry nové občany nezajistí a nejsou schopny dát dětem potřebnou výchovu se vzory chování obou rodičů. Takové státy končily vždy tragicky, morálním a společenským úpadkem, který byl dovršen vpádem nepřátel. A navíc, tyto otázky jsou zástupně kladeny, aby bylo odloženo řešení skutečných problémů občanů: nezaměstnanost, drahota, tunelování a rozprodávání státního majetku pod cenou, problémy bezpečnosti, nelegální pobyty bez pracovního povolení, problematika školství a zdravotnictví a uplatňování partikulárních zájmů určitých skupin obyvatelstva bez ohledu na ostatní a bez ohledu na možnosti v daném časovém okamžiku. Jde o projevy nemorální, sobecké, umožněné vytlačením Boha z veřejného života o

naprostou neúctu ke svobodě a k potřebám druhého. Važme si toho, že se najdou mezi politiky takové bílé vrány jako poslanec Karas, který jde se svou kůží na trh, aby hájil práva slabých a bezmocných a aby vyznal Krista před lidmi. Na takového a jemu podobné pohlíží Bůh s láskou. Podpořit je v jejich úsilí bychom měli i my!

RNDr. Petr Benda

Co se vařilo v KOTLI 5. března 2004

Dne 5. března 2004, ve výroční den úmrtí diktátora a hromadného vraha Josefa Džugašvilliho, zvaného Stalin, vařila v Kotli na Nově paní Jílková opravdu kanibalskou krmi: poslance za KDU - ČSL pana Jiřího Karase a návrh nového zákona o omezení interrupcí neboli zabíjení nenarozených dětí.

Na kořenění se podílelo i publikum svými dotazy. Jako jedna z ingrediencí padla otázka: „Pane Karasi, proč se tak zasazujete o zákaz potratů? To na vás tlačí Vatikán, nebo je to váš názor, vaše přesvědčení? Z kotle zabublalo: „Je to můj názor, nikdo mě nenutí!" Sama vím, že je to samozřejmě názor i dalších lidí, kteří mají v úctě nový život, život každého člověka. Já sama bych položila pánovi otázku: „A kdo vás a vám podobné nutí souhlasit s ukončením počatého života? Je to zase vaše přesvědčení, či nechuť starat se o dlouhodobě nesamostatného tvorečka, jakým malé dítě bývá, tedy vaše sobectví? Nebo vás k tomu nabádá nějaký guru, jak je u vás dobrým zvykem? Nevadí vám, že díky potraceným nebude, kdo by dělal na váš důchod?

Oceňuji poslance, pana Jiřího Karase, že se šel do Kotle, do této jámy lvové, nechat se vařit kvůli svému názoru a také předloženému návrhu zákona a dokázal čelit známé pekelné kuchařce Michaele Jílkové.

Ta byla tentokrát, na rozdíl od jiných Kotlů, decentně oblečená, žádný výstřih do pasu a holá ramena pro větší působení na diváky, ale neodpustila si „najíždění předem do protivníka", snad nějaká gulášová úprava připravovaného menu. Doktor Karas se projevil jako muž na svém místě a těmto „nájezdům těla" neustoupil, jak dokazuje jeho odpověď na jinou otázku.

„Pane Karasi, vy prosazujete zákon proti potratům proto, že chcete aby bylo více poslanců?" Tazatel asi zapomněl, že počet poslanců je dán zákonem a že jde spíše dnes o to, aby byl dostatečný počet voličů. Nebudou voliči, nebudou ani poslanci. Ani po této otázkové ingredienci nebyl pan Karas

naměkko, také ne po otázkách týkajících se euthanasie, cesty do Skandinávie, rostoucí drahoty a ekonomického nezvládnutí mít děti.

Odpověděl popisem případu z Holandska, kde zákon o euthanazii nutí lékaře „chovat se neeticky a nelidsky"

Jako chuťovka byla otázka z pléna na uzavírání svazků homosexuálních párů. V Kotli to zabublalo a zazněla odpověď, že homosexualita je nemoc, která se, při dobré vůli, dá léčit a tomuto hříchu lze předcházet. (Myslím si, že v mnoha případech jde stejně jen o pózu, snahu soustředit na sebe pozornost.)

Dnešní česká společnost je po období komunistické totality, jak se tím ráda chlubí, většinově ateistická, proto slovo „hřích" nerada slyší, nerada o hříchu mluví. Stále se obecně žádá, abychom byli tolerantní, třeba i málo mravní, hlavně když získáme potřebnou popularitu a věhlas.

Pan poslanec, JUDr Jiří Karas, jako jeden z mála svým vystoupením jednal podle slov písma: „Nauč nás, Pane, mlčet nebo mluvit, jak je kdy třeba!" Díky za jeho odvahu! Jeho „vaření v Kotli" se zúčastnili jak odpůrci tak i příznivci jím navrhovaného zákona.

Jednou z přísad do Kotle byla otázka, proč se jako muž o tento zákon tak zasazuje, jestli KDU-ČSL nemá ve svých řadách také ženy. Odpověděl, že na přípravě návrhu zákona se podílela také paní poslankyně Roitová. A proč by se jako muž o to nezasazoval, když nový člověk v lůně ženy nevzniká sám od sebe. Řekl, že mluví také za ty muže, kteří mají své ženy rádi a za své potomky se nestydí. A také se nebojí nést za jejich výchovu odpovědnost.

O tak celé vaření asi dopadlo jinak, než jak si pekelná šéfkuchařka představovala. Zato ale chutnalo všem, kterým osud a budoucnost této země, země Čechů, Moravanů a Slezanů, není lhostejný-

Mgr. Františka Bendová

Královské zdraví

Při svých dotazech, co by mi asi nejvíc vadilo při přestěhování z Londýna do Prahy (ovšem mimo politiky), jsem dostal odpovědi, že tedy asi zdravotní péče. Prý značně upadla. Kdo žije v ČR, ví lépe. Přitom představa o britském zdravotnictví bývá v pohledu očí Stověžaté na nedostižném piedestalu.

Moji milí angličtí přátelé jsou ale mínění velmi opačného.

Mého přítele Bernarda nedávno po triviální palpitaci přecpali, zřejmě pro jistotu, což je teď lékařská móda, desítkami prášků natolik, že mu posléze po ochrnutí končetin selhaly ledviny. Když jsme ho navštívili v jiné nemocnici, kam ho z té první převezli, poněvadž neměli patřičné vybavení na resuscitaci skoro mrtvých, měl okolo a do sebe tolik trubek a hadiček, že vypadal jak obrázek chobotnice od sedmiletého caparta, který povzbuzen strýčkem, přidává chapadla, seč papír stačí. Byl tak na umření, že mne požádal o modlitby, a to je u Angličana co říci. Měl štěstí, přežil.

Řeknete, no to je náhodný případ.

Nerad dávám svoji kůži na buben, ale zakrátko po „sameťáku" jsem byl na nějaké hostině, kde bylo v „part párečku" ukryto párátko a obaleno hladkým střívkem mi nešťastně skončilo ve slepém střevě. Neproklubalo se ale hned. Měl jsem ustavičně nadýmání. To nic, pravila mladinká lékařtička ve středisku, vyjímečně Britka, a dala mi něco pro splasknutí. Samozřejmě to nepomohlo a pohotový čertíkovský učedník zařídil, aby jinak chytré střevo nastavilo párátku to slepé a nastala perforace. Po skácení v křečích indický lékař z noční pohotovosti, který se dostavil hbitě po pěti hodinách, konstatoval rakovinu. Proč indický doktor? Poněvadž to dobrodružnější angličtí se tehdy v rámci vycucávání mozků Amerikou odpařovali z vlasti za tučnější peněženkou Strýčka Sama. Po šedesátém osmém se o Švýcarsku říkalo, že když tam zavoláš pohotovost, je šance, že pět ku jedné se ti dostaví český doktor. Zde to bylo deset nula ve prospěch bývalých anglických kolonií. Snědým mužem přivolaná ambulance byla před našim domem za dvacet minut.

V nemocnici mne prohlédl opět indický lékař, chirurg, diagnózu opravil na slepé střevo, a že musím ihned „pod kudlu". Tehdy jsem nevzpomněl, že ve mně možná dlí špejle zakletá do minibuřtíku a snažil jsem se doktora přesvědčit, že by se to dalo snad rozehnat klidem. Kroutil hlavou, ale nechal mne a posunul operaci přeci jen na ráno.

Pak už byl ale fofr. Byl tam po ruce mladý německý anesteziolog na praxi, a tak vše šlo jak na drátku. Po operaci mi chirurg sdělil, že nemohl najít můj appendix. Ten prý našel až mladý malajský asistent, když mi sáhl pod střeva a o vykukující špejličku si roztrhl latexovou rukavici. Operaci jsem přežil, ale jen málem.

Když vyprchala narkóza, „tempka“ (dočasná externí pomocná sestra) z Afriky mi zapomněla dát morfium. A tak jsem proskučel asi šest hodin v bolestech, zřejmě ne nepodobným od prostřelení břicha při válečných operacích. Pak externistku vystřídala zdravotně prubovaná Angličanka. Zhlédla záznamy a zbledla. Navíc zjistila, že jsem „omylem“ dostal nějakou jinou kapačku, než jsem dostat měl. Za chvilku přikráčela smutečně vážně administrativní ředitelka nemocnice, že zda mají zavolat rodinu. Proč, probůh? Prý mi „tempka“ omylem dala kapačku s potaší. Nevysvětlovala ale dále... Z mých inženýrských znalostí jsem usoudil, že mi chtěli vydělat kůži zaživa. Stalo se, stalo. Bude-li to na funus, je pozdě na rodinné angažmá, raději jsem obrátil hlavu a usnul. Neprobudil jsem se naneštěstí v nebi, leč na strohé nemocniční posteli.

Když mne připravovali na propuštění domů, mladý Angličan z ošetřující klasy mi sdělil, že mám fyzičku pětadvacetiletého sportovce. Dosud nevím, zda jsem přežil v tomto slzavém údolí díky konstituci, či dík úpěnlivým modlitbám v bolestech prosípané noci. Také zkušenost.

Rodilí Britové si houfně stěžují na dlouhé čekací lhůty na ošetření v nemocnicích. Nevěřil bych, kdybych to právě nezakusil.

Příběh začíná v dávné trampské písni: „Toť Nižní Novgorod, kam přijde lodí světa pronárod...“ Vracel jsem se z nákupu v Londýně a chtěl jsem zavolat choti, že už jedu domů. Po celé Charing Cross Road jediná telefonní budka, ale nefungovala, neboť byl fyzicky zvandalizován jak na Picassově obraze... inu z lodí světa pronárod si asi vyhodil z kopýtka v nedalekém Soho...ač v Soho toho už dávno není mnoho. Jediný telefon, který zdá se fungoval, byl tak umolousaný, že... jiný nejbližší výraz by byl velmi neliterární. Dodal jsem si ale odvahy a zatelefonoval. Následující zánět sluchovodu nemohl být nic jiného než nákaza od těch, jako z Nižného kdysi.

A teď přijde to zdravotnictví. Chvíli jsem otálel s vírou, že se bolesti v uchu usadí. Neusadily, a tak jsem zajel na zdravotní středisko. Všechno plné, i řekl jsem si, že půjdu ke komukoli a že je to urgentní. Bylo to anglické jméno. Ale za týden, když jsem se dostal na řadu, jsem poznal, že bylo dovezeno z Afriky. Mám své zkušenosti přímo z centra Černého kontinentu a Afričany mám rád. Tam jsem poznal, že mnozí profesionálové, i velmi inteligentní, i přes své vzdělání jsou jaksi nejistí. Nevěří si. Nicméně černý doktor udělal zřejmě správnou diagnózu o zánětu sluchovodu a předepsal

kapky. Po čtyřech dnech jsem ale začal hluchnout, a než jsem mohl být znovu objednán, napadlo mne si přečíst návod v krabičce. Dočetl jsem se, že za těch a těch okolností může pacient ohluchnout. Sláva moderní farmacii, dokonalému a vše předstihujícímu Západu! Čest a zdar doktorům, kteří se odváží podobné preparáty předepisovat.

Poukázal jsem pak v ordinaci na letáček a na ucho a lékař pravil, že tam něco je, ale abych kapky bral ještě tři dny. Nicméně, pošle mne jako urgentní případ do královské nemocnice, podzemkou, čtyři stanice od nás. Prý mne zavolají sami. To bylo devátého února. Jat jistou nedůvěrou v medikament a jsa již zcela hluch, přestal jsem vzácný preparát brát na své vlastní riziko. Když koncem února nikdo nezavolal ani jsem žádný dopis nedostal, zastavil jsem se na středisku, zda objednací dopis objednali. Prý ano, už dávno.

Zajel jsem tedy už pln pochyb do nemocnice. Z jedné recepce mne poslali do druhé a tam odtud do třetí. Ukázal jsem lístek s datem ordinace u doktora. „My tady nic nemáme. A to je vůbec moc brzo..." Snažím se roztomilou snědou paní přesvědčit, že mne ucho bolí, neslyším a že objednání bylo urgentní. To prý posoudí specialista a dá mému případu prioritu nebo ne. Pak prý mi pošlou dopis s datem mé návštěvy u odborného lékaře. O.K.

Trpělivě jsem se rozčekal. Ucho zatím přestávalo bolet a sluch se mi začal vracet. Ejhle, samoléčba organismu provokovaná možná i dřívějšími kapkami začala fungovat. Když jsem dalších 14 dní pročekal, odvážil jsem se 11. března opět do nemocnice, abych navštívil už známou recepci. Zamával jsem opět lístkem ze zdravotního střediska a omráčil je sdělením, že jsem byl na středisku, a tam mi řekli, že objednací list se zprávou lékaře odeslali hned po mé návštěvě 9. února. Mého případu se ujal mladý muž v bílém svetru. Chvíli listoval v haldičce na stole a pak v počítači. Po zadumání mne odkázal na židle před recepcí, že prý to bude trvat déle.

Zatímco jsem seděl, přišla černošská ošetřovatelka se dvěma pacienty, ženou a mužem, zřejmě z třetího patra nemocnice, kde je psychiatrické oddělení. Snažila se cosi pacientům vysvětlit, načež žena začala ječet kničením zabíjeného pašíka. Strašně a vytrvale ryčela v náporech asi po třiceti vteřinách. V těch přestávkách ji robustní černoška mateřsky utěšovala. Celé okolí čekajících události přihlíželo s anglickým klidem. Po chvíli, mezi poryvy kvílení, z okénka recepce na mne zakýval muž v bílém svetru. Sdělil mi zdvořile, že hledání bude trvat déle, ale abych mu dal své domácí telefonní

číslo, že mi zavolají. Ohlušen řevem chudáka ženy, ke které se už přidal pacient muž snožnými výskoky, řehotavými skřeky a pícháním do vzduchu směrem k nářkem ztrhané hysterce, jsem se dal na útěk k východu z nemocničního vestibulu.

Opět jsem čekal. Mému uchu byl přístup k léčbě Národním zdravím (NHS) už zdlouhavý, a tak se dalo zcela do normálu. Když se muž v bílém svetru ani další týden neozýval, dostal jsem strach, že mohl utonout v záplavě papírů, kterých se okolo počítačů nahromadilo, a jala mne skautská praxe záchrany tonoucích. Oddechl jsem si, když jsem za recepční přepážkou v kubikulu u počítače spatřil uctivého muže. Jo, jo, pamatuje se, zahledal v bedýnce počítače. Nic. Strašně se omlouval, že dosud nic nemají a s mým papírkem v ruce křepce navštívil další kukaně recepčních, až jedna z nich poradila, že prý to bude „dole". Vrátil se ke mně a opakoval to, co jsem už přeslechl, a že to musí dole najít. Ale abych šel klidně domů, že mi určitě zavolá.

Dole se stal asi zázrak, přestože zázraky se dějí jen nahoře, a muž z recepce mi skutečně odpoledne zavolal a radostně hlásil, že se mu podařilo najít škvíru ve frontě a zajistit datum mé návštěvy u specialisty na čtvrtek 25. března. Ohromné!

Ten čtvrtek odpoledne zazvonil ale náš telefon a ozvala se recepce nemocnice. Že jim dosud z mého zdravotního střediska nic nedošlo a abych jim dal telefonní číslo mého lékaře, že prý na čísle, která oni mají, se nikdo neozývá. Dal jsem jim číslo. Mám ale přijít odpoledne na prohlídku, když zdravotní zprávu opravdu nemají? Ano, ano, přijďte, vše bude zařízeno.

Skutečně, odpoledne jsem měl úspěšně za sebou procedury a vyšetření mladým indickým lékařem, dle urozeného zevnějšku zřejmě brahmánem. Má sluchová aparatura byla už v nejlepším pořádku. Samovyléčena čekáním.

V pátek ráno na to, 26. března mi přišel obřadný dopis z nemocnice, že mé zdravotní záznamy byly nalezeny a že si mám zavolat na to a to číslo do recepce, abych si zamluvil návštěvu u ušního specialisty.

Ing. Dr. Bohumil Kobliha, Londýn

Z Alverny do Assisi

Karel Dachovský

Bukvice chlístají na zem.
Hlad a chlad.
František byl ukřižován.
Bratr Lev, ovečka Boží,
je toho svědkem.
Skleněný zvon o půlnoci.
Alverna prozářená bytím serafína.
Už by se mohl stát knězem.
Už toho hodně ví o Ukřižovaném.
Místo toho chvatný ústup k Assisi.
František nesen bratry
k rodnému Assisi.
Jakási žhavost ze země.
Místo mnišské cely
žár andělské přírody.
U bran Assisi
přichází sestřička smrt.
Tak bude oslaven chudý.
Chorál za chorálem.
Modř Giotta.
Z mála udělal všechno.

Velké starosti

Janka Procházková

Malé děti
matce po klíně
a velké
po srdci šlapou...
Proč
ten dětský pláč
tak bezbranný
se snad nárazem větru -
časovou bariérou
změní
v zuřivou bouři,
která se snese na mou hlavu...
Tak nesnesitelná
- já matka -
jsem nyní
Proč jsou navždy ztracené
ty dny lásky
a bezmezná důvěra v mou moc
mne nyní vrhá v bezmoc.
Kdy doroste do lásky
to poupě
co mne tak zraňuje svými trny?
Přes závoj slz
Hledím na kříž...
Díky Ti, Bože,
za dar čekání,
za dar trpělivosti,
za dar času.

Jména Jaroslava a Květy Vaněčkových,

koncertních mistrů a hudebních pedagogů, jsou známa ve světě houslové hry už přes padesát let. Prožili je v exilu, když po úspěšném turné po Skandinávii v roce 1948 jim komunistický převrat znemožnil návrat a pokračování v umělecké dráze ve vlasti. Jejich hluboká víra v Boha, výjimečné hudební nadání, pedagogické schopnosti a osobní statečnost jim pomohly zakotvit nejprve v Irsku, kde založili houslovou školu. Později, v sedmdesátých letech, si oba vyžádala Královská hudební konzervatoř v Londýně. Zde byl profesoru Vaněčkovi udělen za jeho dlouholetou a významnou činnost nejvyšší stupeň uznání titulem Fellow of the Royal College of Music z rukou Královny Matky. Profesorka Vaněčková za své zásluhy obdržela titul Honorary Member stejné instituce.

Během svého působení vychovali několik generací světových houslistů. Svým studentům se věnovali s nevšední a vpravdě poctivou českou péčí a pedagogickou invencí. Jejich vřelost srdce, lidské a profesionální vlastnosti vytvořily velkou rodinu Vaněčkových žáků, z nichž mnozí se k nim vracejí i po letech jako domů.

Paní Květa Vaněčková, vedle svého hudebního povolání, se stačila věnovat ještě malování a psaní, zejména poezie.

Jaroslav i Květa teprve nedávno ukončili svoji aktivní a tolik plodnou pedagogickou dráhu.

Dnes, ač uprostřed dynamického Londýna, ale stranou všeho denního kolotání, žijí dále svým hlubokým duchovním katolickým životem.

Láska k vlasti je provázela celým exilem, ale smutek z odloučení trvá. Citlivá duše umělce trpí každou disharmonií vnějšího světa.

Miloslava Koblihová, Londýn, březen 2004

Cesta do Emauz

Květa Vaněčková

Dříve doufali a teď již nemohou;
Tajemství lásky, budí jenom hořkost;
Hlavy skloněné a za chvíli se stmívá
„Všechno dopadlo tak jinak!“

Srdce touží po vysvětlení a bolestně se svírá
Cesta tmavoucí před iim, jak zpívající hloubka...
Raději na vše zapomenout – nic nemá co říci...
Je lepší kámen nemyslící –
ale co ty ženy u prázdného hrobu?!
(Bolest vynutí si všechno... v něco věřit)
Jen to ticho stmívající kolem...
Jen vítr šustí a slova o Kalvárii
se derou z prsou ven
Sem tam poutíkají, jako když je někdo honí
Aniž vědí, co ten druhý mluví
a přece – jak ty ženy mohly...
a naděje se znovu vloudí
a skrze ní přidají si znovu do kroku.
Co se nám jen stane?
Není místo pro cizince (i se sladkým hlasem)
Kdo jen chápe naše utrpení?
Vítr utišil se, jako pohlazení otce
Sami sebe zapomenou
„Nechoď od nás! Zůstaň s námi, k večeru se nachyluje...
přitom v hlavě, v duši hučí
něčím neznámým – jejich bolest ustupuje.
Hltají pak každé slovo
že naděje nezemřela
že otec přijal oběť syna
a přijal taky i zničené děti...
„Buď naším hostem!“

přinášíš nám v této pusté noci – světlo – a
nad stolem mu nabízejí chleba
a najednou se všechno rozhořelo láskou
a v lámání rozpoznali svého
Boha...

Zdenka Líbalová

Dlím v Tobě
pramen řeky
a dávám pít
Tvá slova
všem kteří obcáízejí
se srdcem v ruce
a prosí

Až se noc rozední
tichým zpěvem hvězd
mé srdce
ve Tvé uvěří
a pomodlí se k Bohu
který se
v nová rána
změní

Tvé slovo Bože
zkouším ctít
a zachovávat v čase
kdy raněni jsme slepotou
slepotou srdcí
která v pouště mění
krajiny Tvých
vlídných doteků

Křížová cesta

Marie Dolistová

Svět rozežraný moly zla
protkán nití vinoucí se
z Jeruzaléma na Golgotu
Jen Bůh může sešívat
Jen Bůh může očistit
Jen v Jeho slzách omytí

Zmrtvýchvstání

Planety zrychlily svůj oběh
řeky se vracely zpět ke svým pramenům
prostor se napřímil
z kráteru nebytí vyšlehl oheň věčnosti
Země se zachvěla
posunula ve svých základech
to ráno
kdy kámen hrobní odvalen
Spárům dravce smrti
vyrvána oběť
neúprosný zoban smrti přemožen
silou nezemskou

1 Kor 15,14 „Nevstal-li Kristus, marná je vaše víra.“

Růženec

Hladinou zdrávasů řeky pěti tajemství
unášení přes obtížné peřeje
mimo mrtvá ramena
krajinami biblické blízkosti
Každou řeku přijme moře

© P. ing. Karel Dachovský
Tisk: RINGIER PRINT s.r.o., Novinářská 7, 709 70 Ostrava 9

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2004

„Legie je pro každého. Je to armáda katolíků, kteří se připojili pod korouhev blahoslavené Panny, aby bojovali se satanem a jeho následovníky.
Všichni máme bojovat se satanem.“
(ctihodná Edel Quinnová)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

© P. ing. Karel Dachovský

Úvod

Někdy nastává skutečnost, že někdo seje a druhý sbírá úrodu. To platí i o práci kněží. Skutky apoštolátu lze těžko měřit. Dosud jsem vydal (za patnáct let) sto padesát tisíc náboženských knih a brožur. Člověk pracuje, aby to mělo výsledek, ale někdy si není jistý. Potěšilo mě, že jsem své brožury viděl třeba u cestující v tramvaji. Totéž platí o aktivitách pro život. V době těsně po roce 1990 byl hlad po náboženské literatuře a mé nakladatelství ještě vydělávalo. Ze zisku jsem platil inzeráty v časopise „Praktická žena“ (jeden plošný inzerát stál 20 000 Kč) – nabízel jsem zdarma svou brožuru „Interrupce – ano nebo ne?“. Přicházelo tak třicet odpovědí. Podařilo se zachránit třeba jen jeden lidský život? To ví jen Bůh. (Mimochodem, v posledních letech mé nakladatelství už nevydělává, jsem rád, když se pokryjí náklady.)

Proto jsem měl velkou radost, když jsem se letos dozvěděl, že můj román o františkánském knězi Janu Bártovi „Umlčený zvon“ tak zapůsobil v době svého vydání (1991), že Antonín Sedlák (nynější kaplan v Liberci) vstoupil do semináře. Jeho vzorem se stal kněz Jan Bárta, OFM. (Mimochodem, „Umlčený zvon“ je již vyprodán, ale mohu zaslat historickou studii „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“ – sto stran, za Kč 9,-.)

Letos jsem navštívil Irsko (na pozvání rakouské Mariiny Legie). Bylo to putování po stopách zakladatele Franka Duffa. Viděli jsme v Dublinu Myra House, kde se konaly první schůzka Legie, hrob F. Duffa a dům, kde zemřel, hostely pro matky v tísni „Regina Coeli“ a pro muže „Morning Star“. Mezi oběma budovami je „Montfort House“, kde sídlí nejvyšší rada – concilium. Byli jsme přítomni jejímu zasedání (trvalo čtyři hodiny). Byly přednášeny zprávy z celého světa – nemohli jsme uvěřit, jak se Legii daří – neuvěřitelné počty legionářů (Filipíny, Jižní Korea, Afrika). Navštívili jsme i opatství Mount Melleray, kde Frank Duff dostal vnuknutí k založení Legie (před osmdesáti třemi roky). Také jsme byli v rodném domě ctihodné Edel Quinnové a v kostele, kde byla pokřtěna. Tato legionářka založila stovky skupin (presidií) v Africe. Umřela v mladém věku v roce 1944. Vede se proces k jejímu blahořečení. Dovezl jsem si o ní literaturu a začínám psát její životopis. (Ten by měl vyjít asi v květnu 2005.)

U nás je Legie na samotném začátku. V Čechách vede Legii organizačně pan Petr Hadraba, duchovně mons. ThDr. Jaroslav Škarvada. Morava má vedení z Brna. Je nás zatím málo – osm presidií v Praze, dvě v Klatovech a

jedno v Kolíně. Každé presidium se schází jedenkrát týdně k modlitbě růžence a několika dalším modlitbám Legie. Také se rozdělují úkoly (každý má apoštolovat nejméně dvě hodiny týdně). Organizačně vede Legii laik, každé presidium má také duchovního rádce – kněze. Legie posvěcuje legionáře a je také pomocníkem v apoštolátě farnosti. Kdo nemůže chodit na schůzky, může být modlícím se členem Legie (Levé křídlo) a denně se modlit růženec a několik modliteb Legie. Mariánská spiritualita (podle sv. Ludvíka Maria z Montfortu) pomáhá v dnešní těžké době. Byli bychom rádi, kdyby se Legie šířila i mimo Prahu, přijedeme k založení nových presidií. I modlitební členství (Levé křídlo) má obrovskou cenu. Modlitba musí být základem veškerého apoštolátu. Nenechme se zahanbit Afrikou – tam se presidia šíří jako houby po dešti.

V tomto čísle „Řádu“ je i článek o irském mariánském místě v Knocku – tam jsem se modlil i za Vás – své přátele a dobrodince.

Na Vaší cestě životem Vám žehná

P. Ing. Karel Dachovský

Zjevení v Knocku

Dne 21. srpna 1879 došlo ke zjevení v Knocku. Tato vesnice patřila k nejchudším v celém Irsku. Půda málo rodila a pozemky měly hodně vlastníků. Proto mnoho lidí bylo nuceno emigrovat do Anglie nebo Ameriky. Všichni obyvatelé byli katolíci. Ačkoliv byli chudí, zachovali si pevnou víru. Uprostřed vesnice stál kostel ve tvaru kříže, poblíž byly školy – pro dívky a pro chlapce. Padesát metrů od kostela byla fara. Farář Cavanagh měl dobrou pověst – pro svatost života a apoštolskou horlivost.

Den před koncem oktávu po Nanebevzetí 1879 měl Bůh vyzdvihnout tuto nepatrnou vesnici a postavit ji před zrak katolického světa. Den začal jako obyčejně – lidé pracovali venku: někteří obraceli seno, jiní přinášeli rašelinu ze slatiny. V poledne pršelo – nejprve lehce, potom silněji. Stará paní Campbellová žijící v domku u kostela umírala a paní Beirnová, vdova, která žila s rodinou ve stejném domku, se vrátila z dovolené v Lecanvey. Farář navštívil vzdálenější část farnosti a vrátil se večer, promoklý deštěm. Seděl u ohně a sušil své šaty. Bylo obtížné si představit, že by tak obyčejný den mohl skončit jinak. Po sedmé večer Margaret Beirnová, sestra kostelníka, šla zavřít kostel a při cestě zpět uviděla záři nad kostelem. Přesto odešla domů a víc na to nemyslela. Po chvíli šla Mary Mc Loughlinová, hospodyně faráře, navštívit paní Beirnovou. Šla kolem kostela a uviděla postavy, ale myslela, že farář dovezl sochy a nikomu o tom neřekl. Zdálo se jí to divné, ale už na to nemyslela. Za půl hodiny se vracela a doprovázela ji Mary, dcera paní Beirnové. Přišli poblíž ke kostelnímu štítu. Mary Beirnová uviděla postavy a myslela si, že to jsou sochy a zeptala se: „Kdy umístil arcijáhen sochy na štít?“ Mary Mc Loughlinová odpověděla: „Nikomu neřekl, aby je tam dal.“ Když přišly blíž, Mary Beirnová zvolala: „Nejsou to sochy, hýbou se. Je to blahoslavená Panna!“ Chvíli se radily a poté Mary Beirnová běžela domů. Její bratr Dominick (20 let) nevěděl, co si má o zprávě myslet. Přesto se s matkou a její sestrou a neteří šli podívat a také viděli zjevení. Zatím Mary Beirnová obešla sousedy a několik se jich nashromáždilo u štítu kostela. Co viděli? Asi šedesát centimetrů nad zemí byly postavy. Uprostřed Naše Paní. Měla dlouhý bílý plášť upevněný u krku. Na hlavě měla zářící korunu. Ruce měla pozdvižené k úrovni ramen. Oči měla upřené k nebi, jakoby v modlitbě. Na její pravici stál svatý Josef. Měl sepnuté ruce. Byl mírně sehnut k Naší Paní, jakoby jí vzdával úctu. Po její levici stál svatý Jan Evangelista. Byl oblečen

jako biskup. V levici držel otevřenou knihu a ukazováček pravé ruky byl pozdvižen, jakoby kázal a něco zdůrazňoval. Po jeho levici byl oltář a na něm byl beránek, který hleděl k postavám. Za beránkem stál kříž. Postavy byly plastické, ale nehýbaly se a mlčely. Když se lidé přiblížili, postavy se vzdálily ke štítu kostela. Bridget Trenchová (75 let) chtěla políbit nohu Naší Paní, ale narazila na zeď. Patrick Hill (13 let) uviděl růži na čele Naší Paní a anděly kolem hlavy beránka. Zjevení trvalo dvě hodiny. Když začalo, bylo ještě světlo, ale poté se stmívalo. Štít byl ozářen. Hustě pršelo a přihlížející byli mokří, půda pod zjevením zůstala suchá.

Poté patnáct lidí svědčilo o zjevení, ale viděla ho dvacítka lidí (mladí, staří, děti, muži, ženy). Při zjevení se potichu modlili. Nebyli v extázi. Byli užaslí, někteří cítili radost. Dominick plakal. Po hodině a půl se Mary Mc Loughlinová vrátila. Kněz se divil, proč je tak dlouho pryč a proč se vrátila rozrušená. Hospodyně mu vyprávěla, ale kněz tomu nepřikládal důležitost. Ostatní se vrátili domů celí promoklí. Poté šli znovu ke kostelu, ale zjevení tam nebylo.

Ráno se událost rozkřikla, litovali, že tam nebyl kněz, protože se domnívali, že zjevení se událo kvůli svatosti kněze. Novina se roznesla. Přicházeli lidé ve dne i v noci. Někteří nemocní se radovali. Arcibiskup Mc Hale sestavil komisi, která se měla vyjádřit. Arcibiskup svědectví patnácti uvěřil. Řekl poutníkům: „Je to velké požehnání pro chudý lid západního Irska v jeho ubohosti a bídě a trápení, že blahoslavená Panna, Matka Boží se mezi nimi zjevila.“

Novina se rozkřikla v celém Irsku i v zemích, kam Irové emigrovali. Cítili se vyznamenáni a potěšeni ve svých souženích. Velké počty poutníků přicházely a rostl počet zázračných uzdravení. Poutníci zcela rozrýpali omítku štítu kostela, a ten se musel obložit dřevem. Tři biskupové se zázračně uzdravili po přiložení omítky z kostela v Knocku (arcibiskup Murphy z Tasmánie, arcibiskup Clune z Perthu a arcibiskup Lynch z Toronta).

Dříve byly námitky, že při zjevení nezazněla žádná slova a žádné poselství. To dnes nemá žádnou váhu, protože lidé chápou symbolismus v bibli. Odborníci na zjevení dnes tvrdí, že poselství z Knocku je nejhlubší ze zjevení v novější době, protože vyzývá k rozjímání o různých aspektech. Zjevila se tu sláva z nebe. Tehdejším účinkem byla útěcha ubohých Irů. Scéna nese příbuznost s Apokalypsou („Pohleď na přebývání Boha s lidmi. Bude s nimi

přebývat a budou jejich lidem a Bůh sám bude s nimi, setře každou slzu z jejich očí a už nebude smrt, ani nebude naříkání, ani pláč, ani bolest, protože dřívější věci pominuly“ – Apokalypsa 21,3-4). Zjevení má význam pro všechny doby, ale zvláště pro přítomnost. Konečným cílem není pozemský ráj. Naplnění tužeb může být jen v nebeském Jeruzalémě. Cesta Církve je cestou kříže. Kříž vede ke slávě. Beránek, andělé – to má podobnost s Beránkem v Apokalypse. Symbol beránka byl poprvé užit v bibli s poukazem na budoucího Mesiáše. Když Ježíš začal veřejně působit, svatý Jan Křtitel řekl: „Hle, Beránek Boží.“ Nakonec Apokalypsa přináší vizi nebe, kdy Beránek přijímá oslavu celého nebe. Maria – Matka Ježíše a Matka Církve má jedinečnou úlohu v plánu spásy. Kniha v ruce svatého Jana Evangelisty připomíná knihu Apokalypsy. Je to pozvání ke studiu bible. Poselství Knocku je zásadně biblické.

Poutě zde byly četné, ale ještě se rozšířily poté, co arcibiskup Gilmartin navštívil místo. Byl to historický okamžik, protože poprvé navštívil Knock místní biskup. V roce 1936 arcibiskup Gilmartin zřídil komisi, která měla prošetřit věc u zbývajících a žijících svědků zjevení (byli tři). Ti potvrdili to, co se vědělo dříve. Arcibiskup zaslal výsledek šetření do Říma (v roce 1939 dokumenty do Říma vezl Frank Duff, zakladatel Mariiny Legie). Také následující dva biskupové, zodpovědní za místo, podporovali poutě. Po druhé světové válce se proud poutníků ještě zvýšil. Všechny diecéze v Irsku, řády a kardinálové s biskupy organizovali poutě.

Na svátek Všech svatých v roce 1954 Pius XII. slavnostně korunoval obraz Naší Paní „Salus Populi Romani“ v bazilice svatého Petra. Při slavnosti bylo reprezentováno přes čtyři sta mariánských svatyň (Knock mezi nimi). Vlajky dvaceti svatyň (také Knock) byly představeny svatému Otci. Jejich delegace dostaly od papeže zlatou posvátnou medaili. Konec mariánského roku byl také významný: Papež dovolil korunovaci sochy Naší Paní z Knocku. V roce 1960 se slavilo stříbrné jubileum založení Knock Shrine Society. Došel telegram s papežským požehnáním. Další projev přízně byl 21. září 1964. Pavel VI. uzavřel třetí zasedání Koncilu sloužením mše svaté za účasti dvaceti čtyř biskupů – kustodů nejznámějších mariánských svatyň. Byl mezi nimi i arcibiskup J. Walsh z Tuamu (zodpovědný za Knock).

Každý kostel na světě je svatyní, svatým místem, ale je Boží vůlí přidat svatá místa, kde se zvláštním způsobem ukazuje Boží moc a dobrota a kde se

zvlášť velkomyslně vylévá Duch svatý. Takovou milostí vybral Bůh Knock. Zjevení vyslovuje Boží přání. Hlásat Boží poselství – to je největší dar svatyně. Ale jsou i další dary: zázraky (tělesné i duchovní). Svatyně v Knocku je svatým místem, protože byla zvláštním způsobem omilostněna Bohem a Pannou Marií. Ale je také svatá kvůli modlitbám poutníků. Knock je jakoby duchovní „elektrárnou“ pro celou zemi. Uvnitř tichá modlitba, venku je recitován růženec. V Irsku je velká úcta k manželství, není proto divu, že přicházejí celé rodiny. Také novomanželé přicházejí poprosit, chtějí spojit lidskou lásku s láskou Boží. Uvědomují si, že začínají život, který přináší závažné povinnosti. Prosí blahoslavenou Pannu o přímluvu. Předpokládá se, že mše a svaté přijímání tvoří vrchol zbožnosti v Knocku. Beránek, oltář a kříž ze zjevení jasně poukazují na velikonoční tajemství Krista. Důležitou součástí úcty je apoštolát utrpení. Mnoho se jich zde uzdravilo, ale ti ostatní jsou duchovně posíleni. Jedna budova slouží k ubytování invalidů během poutí.

Bylo dílem prozřetelnosti, že byl jmenován farářem Knocku mons. James Horan. Ten připravil všechno k jubileu stého výročí zjevení. Zvlášť naplánoval a uvedl ve skutek stavbu nového chrámu. Ten byl vysvěcen 25. března 1979. Chrám je kruhovitého půdorysu a má pět sektorů (kaplí). Vejde se sem deset tisíc věřících. Dne 30. 9. 1979 Jan Pavel II. povýšil chrám na baziliku. Další stavbou je Folklorní muzeum – k připomenutí dovednosti a křesťanského způsobu života lidu západního Irska. Před štítem zjevení je postaven areál pro shromáždění a procesí. Největší příliv poutníků byl zaznamenán v jubilejním roce 1979. Vrcholem byla návštěva Svatého Otce (30. 9. 1979). Bylo přítomno několik set tisíc lidí. Svým hlubokým kázáním nadchl poutníky. Papež také pozvedl nový chrám na baziliku. Poté věnoval bazilice zlatou růži. Papež sloužil mši svatou na podiu, to bylo poté odstraněno, zůstal jen kříž navržený podle vzoru keltských křížů – tak byla zachována kontinuita s irskými mnichy – misionáři v Evropě. Irská spiritualita je založena na rovnováze kontemplace a akce. To dokresluje, že v Knocku byl roku 1981 otevřen klášter karmelitek.

Také je významné otevření kaple, kde je stálý výstav Nejsvětější svátosti.

Také místní autority přispívají ke zkrášlení Knocku. V roce 1985 byl zahájen provoz letiště v Knocku. Tak se zlepšila hospodářská situace západního Irska. Na letiště přilétají irští emigranti i poutníci z celého světa.

V roce 1990 byla otevřena kaple smíření – je to vhodné místo pro přijetí svátosti pokání. Může zde zpovídat najednou šedesát pět zpovědníků. Ačkoliv se zdá, že zájem o svátost pokání ve světě upadá, zde počet kajícníků rok od roku stoupá.

Mezi kaplí Nejsvětější svátosti a kostelem je nové Středisko pro modlitbu.

Ústředním místem spojeným se zjevením je štít kostela. Protože hrozilo, že štít bude poutníky rozebrán, byl štít zakryt. Poté zde byla postavena oratoř. Ta byla později nahrazena novou stavbou (kaple zjevení – byla vysvěcena 10. května 1992). Jsou zde mramorové sochy napodobující postavy ze zjevení.

Venku je také křížová cesta a osmnáct fontánek s posvěcenou vodou.

V místě je možnost soukromé modlitby. Ale ústřední je mše svatá (nekrvavá oběť Krista) a svátost smíření. Pilířem poselství je obrácení, zničení hříchu a povstání k novému životu v Kristu. Všichni, kdo o to stojí, vejdou branou k Pánu. Zjevení v Knocku znamená nesmírné duchovní dobro pro miliony poutníků. Všechny modlitby, všechny svátosti a oběti Eucharistie ve svatyni Naší Paní v Knocku musejí být jistě od Boha.

P. Ing. Karel Dachovský

Použitá literatura:

Msgr. Michael Walsh: „The Glory of Knock“
Tom Neary: „I saw Our Lady“
„Knock Shine“
„Knock Pilgrims Guide“

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace (cena dobrovolná):

1. Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio)
2. P. Karel Dachovský: „Alexia“ – čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev
3. P. Karel Dachovský: „ Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“
4. P. Karel Dachovský: „Cestou k Bohu“, první informace o Bohu pro dosud nevěřící
5. „Zpovědní zrcadlo“ Kč 1,-
6. P. Karel Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“

7. MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“
8. P. Karel Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“
9. P. Fr. Mikulášek, SJ: „Nový zákon“
10. P. Karel Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně
11. P. Karel Dachovský: „Miniatury“, náboženské básně
12. P. Karel Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“, náboženské básně
13. Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, náboženské básně

Venezuela

Feministkám se daří v USA – vybudovaly kult interrupce – je to podchyceno v právu i kultuře. Latinská Amerika se však brání těmto temným silám (jistě pomáhá Naše Paní Guadalupská). Velkými pomocníky v boji proti interrupcím jsou kněží, ale i organizace HLI (vedena z USA). To dobře ví i interrupčnické organizace „Katolíci pro svobodnou volbu“. Při jejich sjezdu v Cordobě (Argentina) – duben 2004 Marta Alanis promluvila mimo jiné takto: „V Latinské Americe, ačkoliv zde existují rozdíly, katoličtí fundamentalisté obecně udržují silné vztahy s podobnými kruhy v ostatních zemích. Mají také silnou podporu z Vatikánu a ultrapravicových kruhů ve Spojených státech amerických ztotožněných s Bushovou administrativou. Jedním z příkladů je Human Life International (HLI), která je koalicí organizací pro život v několika zemích poháněných mocnými konzervativními silami ve Spojených státech a podporovaných katolickou hierarchií prostřednictvím organismů jako je Papežská rada pro rodinu“.

HLI je činná ve dvaceti dvou latinskoamerických zemích. Její prezident – P. T. Euteneuer – navštívil v dubnu Venezuelu. Byl v semináři sv. Petra apoštola, kde ho vyslechlo třicet pět seminaristů. Těmto budoucím vůdcům Církve mimo jiné řekl: „Za prvé: Nikdy nemlčte, když uprostřed vás se děje holocaust nevinných. Za druhé: Čtěte a poznávejte učení Církve o tématech života a uvědomte si, že jsou to vaše témata a vaše Církev o nich nemlčí. Za třetí: Nikdy nezapomeňte, že antikoncepce vede k interrupcím v každé zemi, která podlehne antikoncepční lži. Za čtvrté: Interrupčníci už napadli vaši

zem. Jsou ve Venezuele a pracují na snížení porodnosti, lámání manželství a ničení čistoty antikoncepcí. Interrupce je další krok.“

P. Euteneuer poskytl televizi interview a promluvil k padesáti mladým vůdcům ze všech diecézí ve Venezuele.

Venezuela je chudá, přestože vyváží hodně ropy. Má dvacet čtyři milionů obyvatel. Církev je těžce atakována vládou. Komunistický prezident Chávez nenávidí Církev. Je to obdivovatel Castra.

Interrupce je povolena jen v případě ohrožení života matky. Ale interrupčníci si vždycky najdou způsob, jak najít „terapeutický“ důvod. Byl učiněn pokus zpřístupnit ještě víc zákon – to ale neprošlo.

Organizace pro život jsou málo početné. Je tu jedno Středisko pro pomoc těhotným. HLI také vede domov pro pomoc těhotným v krizové situaci. Poblíž jsou tři nelegální interrupčnická centra (jedno je rouhačsky pojmenováno: Kristova nemocnice).

HLI také vede domov pro svobodné matky. Od roku 2001 zde bylo čtrnáct žen.

„Special Report“, červenec 2004

Čína

Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro Valls ostře protestoval proti zatčení tří biskupů podzemní Církve. Biskup Zhao Zhengdong (84 let) byl uvězněn 27. května. Čínský úřad pro církevní záležitosti řekl, že biskup dobrovolně navštěvuje kurz o vládní církevní politice. Krátce poté byli uvězněni biskupové: Leo Vaoliang a Jia Zhiguo. Komunističtí vůdcové (tak zvaná čtvrtá generace u moci od března 2003) vystupňovali akce proti podzemní Církvi loajální Vatikánu. Chtějí změnu smýšlení biskupů.

„Asia News“

Bulharsko

Disidentští pravoslavní kněží si stěžovali na brutalitu, kdy policie donutila stovky kněží, aby opustili své kostely. Je to tečka za deset let trvajícím schizmatem. Takto bylo napadeno dvě stě padesát kostelů a mají se vrátit do majetku oficiální bulharské pravoslavné církve.

Chile

Satanista Rodrigo Aries (25 let) zabil po mši svaté v katedrále kněze Faustina Gazziera (servita původem z Itálie, čtyřicet let působící v Chile). Vrah podřezal knězi hrdlo s výkřikem: „Satan“, poté si pomazal obličej krví a rovněž sebe pobodal. Policie tvrdí, že je duševně zdráv a nebyl pod vlivem drog. Satanismus je na postupu v Chile i jiných státech. Satanisté už devastovali v Chile mnoho posvátných míst, ale toto byla první vražda.

MISNA, Missionary News Agency

Zimbabwe

Nový arcibiskup Robert Ndlovu byl slavnostně instalován – bylo přítomno dvacet tisíc lidí, včetně prezidenta Mugabeho. Nový arcibiskup řekl, že úlohou biskupa a Církve je hájit lidskou důstojnost a z lidské důstojnosti plynou lidská práva. Vláda tvrdě zasahuje vůči opozici (včetně mučení odpůrců). Při této příležitosti promluvil také prezident a řekl, že vítá volbu učiněnou papežem. V červnu však vládní deník vybízel, aby volba nového arcibiskupa byla pozměněna. Oba arcibiskupové v zemi jsou z kmene Ndebele (20 % obyvatel), zatímco vláda se opírá o kmen Shona (80 % obyvatel). Vláda podrobila nedávno přísné kontrole zahraniční skupiny pro lidská práva a také charitativní organizace.

Země pravděpodobně letos nesklidí dost obilovin, takže obyvatelstvo bude hladovět.

Francie

Život Roberta Schumana, jednoho z otců – zakladatelů Evropské unie, byl zkoumán čtrnáct let. Dnešní politici EU podporují myšlenku na jeho blahořečení. Komise došla k názoru, že to byl svatý muž, ale není zaznamenán žádný zázrak na jeho přímluvu, proto byl proces blahořečení zastaven.

Panama

Je zemí, kde nejsou interrupce. Přesto zde pracuje pobočka HLI, která učí mládež žít čistě. Také pomáhá svobodným matkám a pracuje preventivně proti snahám zavést interrupce.

Nigérie

Interrupce nejsou legální. Přesto Západ se snaží o zvrat (zvláště Planned Parenthood z OSN). Nigérie je nejpočetnější zemí v Africe (125 milionů). Církev je velmi silná (je zde 4 000 seminaristů, což je stejné jako v USA). V zemi pracují skupiny pro život, které podporuje kardinál Okogie. Vláda čas od času uvažuje o povolení interrupcí. V zemi je 5,6 dětí na rodinu. V roce 1996 žilo 13 % obyvatel světa v Africe a 13 % v Evropě. V roce 2050 bude mít Afrika 20 % obyvatel a Evropa 7 %. V roce 2050 průměrný Afričan bude mít věk 24 let, Evropan 52 let. Kdo má tedy budoucnost?

„Special Report“

Filipíny

V roce 2004 skupina čtyřiceti sedmi kongresmanů navrhla povolení interrupcí. Všechny organizace pro život zvýšily své úsilí. Kardinál Vidal vyzval k bdělosti a k tomu se připojilo všech padesát diecézí v zemi. Sebralo se 1,5 milionů podpisů proti připravovanému zákonu, podpisy byly předány Sněmovně reprezentantů.

Kongresmani měli hlasovat 3. února 2004. Proti interrupcím otevřeně vystupovalo pouze deset kongresmanů. Interrupčníci nakonec neuspěli, protože vláda řekla, že neuvolní jeden milion dolarů spojených se zavedením interrupcí. Nebezpečí je prozatím zažehnáno.

Uruguay

Senát hlasoval o zavedení interrupcí. V Latinské Americe jsou pouze dvě země legalizující interrupce: Kuba a Portoriko (to pod vlivem USA).

Před hlasováním interrupčníci divoce propagovali svoje ideje (včetně zapojení tří soukromých televizních stanic). V tomto bodě se rozdvojily postoje uvnitř církví odloučených bratří. Někteří zmatení kazatelé tvrdili, že Ježíš by byl pro interrupce.

Oba tábory vyšly do ulic v den hlasování. Panna Maria stála při svém lidu. Interrupčnický zákon neprošel v poměru sedmnáct ku třinácti hlasům.

Indie

Od roku 1990 vzrostl počet křesťanů o 23 %. Je jich 24 milionů. Na každých 1 000 křesťanů – mužů je je 1 009 žen. To je v protikladu s hinduistz (na 1 000 mužů je 933 žen). Hinduistů je 827 milionů. Muslimů je 138 milionů (na 1 000 mužů je 936 žen). Nízké počty žen se vysvětlují nelegálním zabíjením děvčátek (buď v lůně nebo po narození). Zatímco počet hinduistů klesá, muslimové rostou (od roku 1990 o 36 %), vláda je tím znepokojena.

Německo

Kardinál Meisner ostře kritizoval kardinála Lehmanna, prezidenta Německé biskupské konference, za to, že svolil k vystoupení liberálních teologů na Katolickém dni v Ulmu. Obvinil jej z liberalismu. Lehmann dovolil vystoupení teologů odsouzených Církví: Drewermanna a Künga a biskupa Gaillota, odsunutého z jeho diecéze. Küng nesnáší Jana Pavla II. A chce zvolení Jana XXIV. Tito teologové žádají zrušení celibátu kněží a kněžství žen.

Kardinál Meisner dává dohromady skupinu konzervativních biskupů a kněží (biskupové z Regensburgu, Eichstättu a Speyeru) a také arcibiskupa Schicka z Bambergu. Ti chtějí diskutovat o podobě příštích konferencí.

Filipíny

Někteří politici navrhli zákon, zakazující víc dětí než dvě na rodinu a zavádějící abortivní antikoncepci.

Biskupská konference se ostře ohradila. Filipíny mají 84 milionů obyvatel a populace roste. Katolíků je 83 % a je čtvrtým největším katolickým národem. Nynější zákon zakazuje interrupce i abortivní antikoncepci. Nový zákon asi neprojde Kongresem, a i kdyby, bude ho vetovat Nejvyšší soud.

USA

Warren E. Buffett je druhým nejbohatším mužem světa. (Má 40 miliard dolarů.) Jeho investiční firma Berkshire Hathaway je největší svého druhu na světě. Akcionáři spolu s Buffettem obhospodařují majetek v hodnotě 135 miliard dolarů. Berkshire má čtyřicet poboček a má podíly ve slavných firmách, jako je Coca Cola. Roční zisk společnosti je 17,18 miliard dolarů. Buffett měl vždy v nenávisti nenarozené. V šedesátých letech pomáhal při legalizaci interrupcí v Kalifornii a má podíl na vstupu pilulky „po“ RU-486 do USA. Po smrti Buffetta přejde jeho majetek do nadace The Buffett Foundation. Jediným cílem nadace je podpora „kontroly populace“. Nadace svým významem překoná nadace Forda a Rockefellera. Nadace bude každým rokem poskytovat dvě miliardy dolarů interrupčníkům. To je čtyřicetkrát víc, než je rozpočet všech organizací pro život na světě. Buffett už dal 20 milionů Ipasu (jde o dodávku pumpiček na provedení interrupcí – diskrétních a levných). Ty zabíjejí až dvanáctitýdenní nenarozené, procedura nepotřebuje elektrický proud ani umrtvení. Také platí jednoduché procedury k sterilizaci. Přispívá „Katolíkům pro svobodnou volbu“ (interrupčníci) a Planned Parenthood. Svou firmu založil 1. května a v tento den každoročně pořádá party pro své akcionáře. Buffett věří, že se „kvalita lidstva“ zlepší eugenikou – vybíráním lidí k plození – podobné postoje měl Hitler. Buffett nedává nic školám nebo nemocnicím, jeho jediným zájmem zůstává „chov“ úspěšných lidí. Musíme se modlit za jeho obrácení.

„Special Report“ červen 2004

* * *

Mezi biskupy se diskutuje, zda zakázat přijímání Eucharistie politikům schvalujícím interrupce. Kardinál Mc Carrick z Washingtonu je předsedou komise US biskupské konference o tomto tématu. (Jde zejména o případ „katolíka“ kandidáta na prezidenta Keryho.) Kardinál Mc Carrick soudí, že by

nebylo pastoračně moudré a opatrné odmítat veřejným hříšníkům Eucharistii. Biskupové diskutovali a ponechali záležitost na rozhodnutí jednotlivých biskupů (obsaženo v rozhodnutí „Katolíci v politickém životě“).

Vatikán reagoval ústy kardinála Ratzingera. Potvrdil nauku o těžkém hříchu (eutanázie a interrupce jimi jsou), služebníci Eucharistie ji musejí odmítnout těm politikům, kteří jsou v těchto bodech v rozporu s Církví.

Kardinál Mc Carrick rozhodnutí Říma komentoval a pokroutil. Prý Ratzinger nechává svobodu učitelům, kněžím a biskupům, zda následovat rozhodnutí Říma.

Biskup Robert Vasa z Bakeru (Oregon) prohlásil, že dává větší váhu vyjádření Svatého Stolce než US biskupské konferenci.

Arcibiskup Raymond Burke ze St. Louis byl mezi americkými preláty, kteří odmítají podat Eucharistii Johnu Kerrymu.

The Catholic World Report

Vatikán

Jan Pavel II. poděkoval vládě Malty za podporu jeho kampaně pro uznání křesťanského dědictví v preambuli nové ústavy Evropské unie. Papež také přijal maltského prezidenta Edwarda Feneech Adamiho.

* * *

Vatikán komentoval usnesení z katolicko – židovské konference v Buenos Aires, že „antisemitismus je totožný s antisionismem.“ Šlo o osmnácté zasedání Mezinárodního katolicko – židovského sbližovacího výboru. Byl přítomen kardinál Walter Kasper (předseda Vatikánské rady pro sjednocení křesťanů a náboženských vztahů s Židy) a arcibiskup Michael Fitzgerald (hlava Vatikánské rady pro mezináboženský dialog). Přítomno bylo 25 katolických a 25 židovských představitelů.

Vatikánský mluvčí však upřesnil, že dokument z Buenos Aires se má chápat v kontextu dokumentu Vatikánské rady pro spravedlnost a mír z roku 1988 („Církev a rasismus“). Zde se praví, že „antisionismus je „jiného řádu“ než antisemitismus. Antisionismus se spíše týká státu Izrael a jeho politiky.

National Catholic Report

Velká Británie

Noviny „Independent“ zkomolily úmysly kardinála Murphy-O’Connora ve zveřejněném interview. Noviny překroutily jeho výroky ohledně celibátu kněží. Noviny se domnívají, že připustil možnost svěcení na kněze ženatých mužů. To kardinál popřel ústy svého sekretáře. Není pro zdobrovolnění celibátu, ani nikdy nebude. Je přesvědčen, že klesající počty novokněží v západní Evropě nejsou krizí celibátu, ale spíše krizí víry a oběti žít tímto způsobem života v dnešním světě.

P. Mark O’Toole, sekretář

* * *

Na universitě Exeter se konala čtyřdenní konference (450 lidí včetně 3 biskupů). Měla název „Hlasitě a jasně“. Probírala se tam řada věcí. Pozoruhodné byly poznámky biskupa Hollise z Portsmouthu, že ho někteří věřící udávají v Římě (za údajnou malou pravověrnost). Ve Vatikáně jsou stížnosti předávány biskupovi, který má vše „vyjasnit“. Novinář Ivereigh se snažil najít tohoto „udavače“. Údajně by to měla být organizace Pro Ecclesia et Pontifice. Organizace si stěžuje na „ekumenické neřádstvo“ učené ve školách.

Hollis tvrdí, že biskupové se bojí, co by mohl nebo nemohl říct Řím. Hlavní příčinou je „stará klerikální kultura, že otec nám řekne, co máme dělat“. Teď se prý křesťané stávají dospělými a berou zodpovědnost. Tím jsou hlasitější a jasnější. V těchto třech diecézích se lidem prý dovoluje, aby byli tím, čím jsou. Mají sebedůvěru.

Biskup Lang tvrdí, že dřív byli lidé víc introvertní, takže bylo zvykem promluvit si s někým, ale ne s širší komunitou. Kněží byli mluvčí. Ale teď je hojně laiků se studiem v teologii. Má se lidem říci, aby měli důvěru. To vyslovila tato konference.

Biskup Hollis řekl: „Někdy budeme nepochopeni a špatně interpretováni. Ale proč bychom se měli bát?“

* * *

Kevin O’Neill, aktivista pro život, byl držen ve vězení půl roku za to, že vystavil šest obrazů s potracenými embryi. Byl obviněn z ohrožování veřejné slušnosti. Dne 9. července byl u soudního přelíčení osvobozen.

Humanae Vitae – nezradil jsem pravdu

Přednáška biskupa msgre Fabiana Bruskewitze z Lincolnu (Nebraska,USA) na konferenci „Vytváření kultury života“ ve Front Royal (Virginia, USA) v listopadu 2003– zkráceně:

Dovolte mi jednu osobní vzpomínku. Byl jsem 29.června, na svátek sv. Petra a Pavla, přítomen u toho, když papež Pavel VI. kladl manuskript s encyklikou Humanae Vitae na stůl se slovy: „Nezradil jsem pravdu, nezradil jsem pravdu.“ Skutečně, tato encyklika plně zachovává integritu, morální principy a nauku Církve.

Až do třicátých let minulého století žádná křesťanská skupina nepokládala umělé zabraňování početí za mravně dobré, což se týká i těch křesťanů, kteří se od jednoty s Petrovým nástupcem odloučili, tj. pravoslavných a protestantů. Teprve roku 1930 anglikánští biskupové na své konferenci v Lambethu jako první odsouhlasili dovolenost umělé regulace početí pomocí antikoncepčních preparátů, zvláště prezervativu. Toto rozhodnutí znamenalo šok pro celý křesťanský svět. Je pravdou, že po staletí mnoho křesťanů včetně katolíků nerespektovalo Boží přikázání a bránilo se početí dítěte, nicméně každá církevní autorita, ať pravoslavná či protestantská, u katolické je to samozřejmé, takové jednání jednoznačně kvalifikovala jako hřích. Anglikáni jako první na konferenci v Lambethu toto porušili.

Reakce celého křesťanského světa byla negativní. Papež Pius XI. vydal na toto téma encykliku „Casti Connubii“, v níž znovu potvrdil tradiční učení Církve o morální nepřípustnosti zábrany početí. Požadavek umělé regulace početí zazníval tenkrát stále silněji z protocírkevních kruhů. Jeho velkou propagátorkou se stala Margareth Sangerová, která hlásala, že dítě se stává často neúnosným břemenem, a proto, aby se zamezilo rostoucí nouzi mnoha rodin, zvláště v době tehdejší hospodářské krize, nutno počet porodů omezovat buď potraty nebo antikoncepčními preparáty.

Sangerová měla vydatnou podporu vlivných médií. Pomocí jejich propagandy se postupně zafixovala v myslích lidí idea, že regulace početí není vlastně nic špatného. Podle vzoru anglikánů pronikaly tyto názory i do nauk jiných protestantských denominací. Katolická církev však nadále hájila své neměnné stanovisko. Když byla v padesátých letech vyvinuta pilulka bránící ovulaci, prohlásil papež Pius XII. její používání za nemorální. Nicméně v šedesátých letech vyvíjely nejrůznější vědecké instituce, zvláště Harvardská

univerzita, výzkumy ve snaze vyprodukovat takový prostředek, který by se dal použít před pohlavním stykem s téměř stoprocentní jistotou, že nedojde k početí.

Papež Jan XXIII. považoval za nutné přezkoumat tuto záležitost. Proto povolává roku 1963 zvláštní komisi, aby vydala stanovisko k používání chemických metod regulace početí. Po jeho smrti Pavel VI. vyzval tuto komisi, aby ve své činnosti pokračovala. Její aktivita byla poznamenána atmosférou Druhého vatikánského koncilu, duchem falešně chápaného dialogu se světem, kdy mnozí teologové a církevní hodnostáři projevovali opovážlivou ochotu akceptovat ideály „tohoto světa“ na úkor dogmatu a morálky. Toto se týkalo i nauky o umělé regulaci početí, kdy pod dojmem koncilních idejí sílily také uvnitř katolicismu hlasy, že prý v zájmu větší úspěšnosti evangelizace a lepších možností oslovení současného člověka bude nutné přehodnotit v tomto směru katolickou doktrínu a změnit historickou nauku o nepřípustnosti umělých metod kontroly početí.

Tenkrát zejména v západním světě převažovali ve struktuře obyvatelstva mladí lidé. Šlo o důsledek poválečného populačního boomu, jenž měl vyvážit ztráty způsobené druhou světovou válkou. Tyto poválečné děti se v šedesátých letech staly dospělými. Na rozdíl od předcházejících generací jich většina vyrostla v dosud nevídaném blahobytu. Byli to odchovanci televize, která stimulovala jejich sexuální žádostivost. Smyslné uspokojení se stalo nezbytnou součástí jejich kulturního vyžití. Jak televize, tak i rodiče, sami poznamenáni dřívějším materiálním strádáním za hospodářské krize i za války, těmto mladým vtloukali do hlavy, že oni jsou povoláni žít lépe, blahobyt a rozkoš se mají stát cílem jejich života. S tím souvisela i dionýsovská muzika, která tehdejší kulturu ovlivnila víc, než si jsme ochotni připustit. Tato hudba nejenže oslavovala rozkoš a požitek, ale byla také velmi plytká a ve vysoké míře odporující rozumu. Nezbytnou součástí tohoto trendu se staly také drogy, neboť navozovaly pocity rozkoše a sladkého opojení.

V tomtéž duchu proběhla revoluce i v Katolické církvi. Změnil se liturgický jazyk, četná opatření, která určovala katolický život, byla modifikována nebo odstraněna. Do Církve proniklo smýšlení, adekvátní smýšlení světa, že „vše je dovoleno“. I Církev se měla podílet na tom, aby pomohla mladé generaci dosáhnout co nejvyššího stupně blahobytu, požitku a rozkoše včetně sexuální, toto se od ní očekávalo. Všechna dosavadní omezení

měla padnout, neboť ta byla pro mladé lidi jařmem, ztěžujícím jejich přímou cestu k maximálnímu blahobytu a hedonismu, samozřejmě na prvém místě tradiční morálka o sexu a početí. To se však nemohlo dít naráz. Propagátoři této změny, ať už vně nebo uvnitř Církve, si nemohli ještě dovolit vypadat před veřejností jako „nemravové“, kteří v rozporu s tradiční naukou volají po „bezpečném sexu“, jenž otevírá cestu pohlavní promiskuitě. Proto se nejprve museli prezentovat jako hlasatelé údajně „autentické“ křesťanské morálky v jiné oblasti. Tady v Americe se nabízela dvě témata: rasová rovnoprávnost a válka ve Vietnamu. Protesty proti těmto skutečnostem, ať oprávněné nebo neoprávněné, měly upoutat pozornost americké i světové veřejnosti k jejich iniciátorům, kteří se náhle „blýskli“ před světem jako vysoce morální lidé, jako autority v boji za mír, svobodu a lidská práva. Z této pozice, z pozice „statečných bojovníků za humánní a křesťanské hodnoty“, požívajících všeobecnou úctu, horlivě šířenou masmédii, se potom daleko snadněji vyhlašoval boj za „osvobození sexu“. Angažovanost v zápase proti rasovým zákonům a nepopulární válce ve Vietnamu byla pro mnohé z těchto lidí i balzámem na jejich svědomí, neboť je známo, že absolutní většina z nich nežila pohlavně mravně. Katolická církev se svým nekompromisním postojem, že „sex patří pouze do manželství“, vadila nejvíce, protože ovlivňovala stamiliony lidí. Přijetí umělé antikoncepce mělo být prvním krokem k „přizpůsobení se ostatnímu světu“, ve vnitrocírkevní rovině se to prezentovalo jako „komunikace se světem na úrovni jeho chápání za účelem snadnější evangelizace“.

Podle mého mínění je také zapotřebí vzít v úvahu teorii Michaela Jonese, podle níž tlak na změnu katolické nauky ve věci regulace početí byl vyvolán obavami, že zatímco porodnost v nekatolických zemích v důsledku rozšířené antikoncepce klesne, porodnost v katolických regionech, jimž není dopřáno „dobrodiní“ pilulek, bude dále stoupat, až nakonec katolicismus „převálcuje“ ostatní svět. Toto vyplývá i z uveřejněných panických článků levicového a liberálního tisku v USA na počátku šedesátých let.

* * *

Pavel VI., jenž předtím jako milánský kardinál Montini se identifikoval s liberálními církevními hodnostáři na koncilu á la belgický kardinál Suenens, holandský kardinál Alfrink a rakouský kardinál König, byl potom jako papež

vystaven nejen tlaku nekatolických politiků a novinářů, ale i těchto purpurátů a mnoha teologů i biskupů, aby církevní nauku o antikoncepci změnil. To, že odmítl, je zázrak, protože od něho jako teologického liberála by se spíš dalo čekat jiné stanovisko, zvláště pak když příslušná teologická komise se vyslovila pro povolení antikoncepce. Myslím, že je možno bez nadsázky říct, že pokud někde tady zasáhl Duch svatý, tak právě v případě encykliky Humanae Vitae, dokumentu obsahujícího neomylnou pravdu církevní nauky. Mnozí teologové sice argumentují, že encyklika sama nemá neomylný charakter. Ano, ale obsahuje tradiční katolické morální učení, které je jasně neomylné, neboť bylo mnohokrát definováno již dříve dokumenty neomylné povahy. Toho si byl plně vědom i heterodoxní teolog Hans Kueng, který předtím, než napadl encykliku Humanae Vitae, napadl nauku o papežské neomylnosti.

Odmítavé, ba přímo hysterické reakce se dostavily nejen ze strany nekatolíků a odpůrců Církve, ale bohužel i z jejich vlastních řad. V USA 250 teologů pod vedením Charlese Currana, profesora morální teologie na katolické univerzitě v Rochesteru, vydalo prohlášení, v němž vyzývá všechny katolíky k nerespektování zásad tohoto dokumentu. Řada biskupských konferencí otevřeně deklarovala svoji neposlušnost neskrývaným odmítnutím této encykliky, nejostřeji se vyjádřili kanadští a indonézští biskupové. Také v USA se mnoho biskupů netajilo svými protesty. Společným mottem všech těchto nesouhlasných projevů byla odvolávka na „svědomí“ jednotlivých párů. Zapomnělo se však na to, že svědomí je sice nejvyšší subjektivní normou morálky, ale nemá žádnou platnost, když není ve spojení s její objektivní normou, s přirozeným a božským zákonem. Svědomí bez této vazby je podrobeno omylu a vede ke hříchu.

Důsledky této revolty proti tradiční nauce, vyjádřené encyklikou HV, se dostavily brzy. Nezůstalo jen u požadavku povolení antikoncepce, ihned následovalo volání po připuštění znovusezdaných rozvedených ke stolu Páně, k uznání bezhříšnosti předmanželských pohlavních styků a k akceptaci homosexuálních svazků. Odboj biskupů, teologů, kléru i laiků proti encyklice HV se stal odbojem proti katolické sexuální morálce jako celku. Řeknu vám nyní něco, co se z médií nedozvíte. Všichni jste informováni o smutných jevech homosexuálně pedofilních zločinů, kterých se někteří duchovní v naší zemi nedávno dopouštěli. Dal jsem si s tím práci a mohu statisticky prokázat,

že absolutní většina pachatelů, troufám si dokonce říci, že téměř všichni, náleželi k vnitrocírkevnímu disentu a aktivně se podíleli spolu s ním na protestech proti HV a učení Církve v sexuální morálce. Tato mentalita, projevující se na prvém místě formou oddělení sexuality od kreativity, vykonává svůj zhoubný vliv i v katolických rodinách. Ty jsou, na rozdíl od dřívějších rodin, malé s jedním, maximálně dvěma dětmi, a protože mají zájem na pokračování rodu, úporně se brání myšlence, že by jejich syn nebo dcera zasvětili svůj život Kristu a následovali Jej jako kněz nebo řeholnice. Pak se nedivme nedostatku kněžských a řeholních povolání! Na tuto skutečnost poukázal již bývalý prezident hnutí „Pro život“ (HLI) pater Paul Marx.

Nepřátelská propaganda neustále omílá dva vylhané mýty na obranu umělé antikoncepce a mnoho katolíků jim podléhá, ačkoliv byly už tolikrát vyvráceny. Prvním je teze o údajném přelidnění, které způsobuje chudobu a hlad. Jak to ale, že státy Beneluxu patří k nejhustěji zalidněným a zároveň k nejblahobytnějším, zatímco chudičký Nepál nebo Paraguay patří k nejřídčeji osídleným? Druhý argument tvrdí, že prý masově rozšířená antikoncepce snižuje počet potratů. Nic není nepravdivějšího než právě toto! Statistiky dokazují, že všude tam, kde se hojně používá antikoncepce, dochází i k hojným potratům. Velmi často se stává, že potrat je chápán jako jedna z forem antikoncepce, jak je tomu též v USA. Antikoncepční preparáty živí a rozmnožují „antibaby“ mentalitu, od níž je jenom krůček k potratům, nehledě k tomu, že mnoho antikoncepčních přípravků působí ve skutečnosti abortivně.

Nejstrašlivějším aspektem na celé věci však je, že biskupové a kněží v převážné většině mlčí a bojí se na obranu autentické katolické nauky v záležitosti sexu vystoupit. Potom ale nenaříkejme nad nárůstem interrupcí, sexuální promiskuity, pedofilie a dalších ohavností mezi katolíky. Odkud se mají dozvědět, že je to zlo, když ne od svých pastýřů? Není pravda, že odmítnou naslouchat a obrátí se k Církvi zády. Naopak, krize dnes dospěla tak daleko, že budou vděčni za každé pravdivé slovo. Mám v tomto směru dostatek překvapivě dobrých zkušeností ve své diecézi v Lincolnu. V tom je radostná naděje do budoucna a zároveň důkaz, že Pavel VI. měl s encyklikou HV skutečně pravdu.

Z německého časopisu „Information FMG“ 82/2004 přeložil Radomír Malý

I demokratické režimy Církev pronásledovaly

Představa, že pouze diktatury komunistického, nacistického nebo islámského typu pronásledují Katolickou církev, zatímco demokratické režimy jim nabízejí plnou svobodu, je naprosto falešná. I demokratické státy, mající v ústavě zakotvenou svobodu a lidská práva, se dokázaly chovat ke katolictví někdy i hůř než leckteré totalitní systémy. Příkladů v dějinách je bezpočet. Uvedeme jen některé:

Ve Francii v době tzv. III. republiky vyhlásil na konci sedmdesátých let 19. století premiér Léon Gambetta podle německého vzoru „kulturní boj" proti Katolické církvi. Parlament, v němž měli většinu liberálové, jej odsouhlasil. Co to znamenalo? Nic víc a nic méně než to, že docházelo k rušení klášterů, likvidaci katolických škol a katolického tisku a k zatýkání duchovních, kteří byli liberálnímu režimu nepohodlnými. Rovněž tak praktikující katolíci museli odejít z vedoucích míst a věřící učitelé ze škol. Přesně totéž, co se dělo za komunistické diktatury u nás, jenže Francie na rozdíl od bolševického Československa byla „demokratickou" zemí. Diplomatická iniciativa papeže Lva XIII. nakonec „kulturní boj" zastavila, takže Církev v devadesátých letech 19. stol. prožívala období svobody a rozvoje, nicméně v roce 1905 vyhlásila Francie odluku Církve od státu, která znamenala, že na veřejnosti nesmí být přítomen žádný náboženský symbol, republika se stala tzv. „laickým" státem. Učitel ve státní škole nesměl dát najevo své náboženské přesvědčení, státní úředník nemohl mít na psacím stole svatý obrázek, ve veřejných místnostech nesměly viset kříže, na budovách byly zakázány jakékoliv náboženské nápisy. To platí ve Francii dodnes. Je pravda, že po druhé světové válce nebyly předpisy týkající se ustanovení z roku 1905 příliš uplatňovány, zejména ne za vlády praktikujícího katolíka generála de Gaullea, nicméně v současnosti již nejméně dvacet let provádí všechny francouzské vlády, zvláště socialistické, politiku tvrdé šikany Katolické církve, především tzv. „fundamentalistických" katolíků, kteří nesmějí být zaměstnáni ve školství a ve státních službách. S tím souvisí i nejnovější zákaz nošení muslimských šátků a na šíji katolických křížků, neboť tím se prý „narušuje" náboženská neutralita republiky.

Připomeňme ale, že „kulturní boj" byl vynálezem německého kancléře Otty von Bismarcka, který tím reagoval na vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti roku 1870. Sjednocené císařské Německo s dynastií Hohenzollernů bylo také parlamentním státem se svobodnými volbami a

základními liberálními svobodami. Přesto „kulturní boj“ tam proběhl ještě brutálněji než ve Francii, řada biskupů a řeholníků musela odejít do exilu, mnoho duchovních se octlo ve vězení na základě tzv. „kazatelnicového paragrafu“. Ten stanovil, že pokud úřady uznají kázání nějakého kněze za „nebezpečné“, má mu být zakázáno veřejně působit v duchovní správě a pokud neuposlechne, tak má být ihned zatčen a odsouzen do vězení. Dodejme, že tohoto „kazatelnicového paragrafu“ později hojně využíval proti německým duchovním hitlerovský režim pouze s tím rozdílem, že nacismus byl totalitní, kdežto císařské Německo parlamentní.

Málokdo také ví, že genocidu katolíků v Mexiku za Callesovy vlády ve dvacátých letech 20. stol. nevyvolala diktatura, ale demokracie. Krvaví kati Církve, marxisté trockistické orientace Obregón a Calles, byli demokraticky zvolenými prezidenty. Za jejich režimu byla Katolická církev v některých státech Mexické unie zcela zakázána, v jiných se dovolovaly pouze bohoslužby, při nichž si ale katolíci nebyli jisti životem, neboť tajná policie si libovala ve strašlivé kratochvíli střílení do lidí vycházejících z kostela. Mexická demokracie má na svědomí minimálně desítky tisíc povražděných katolíků – a to je ten nejstřízlivější odhad. Ani po ukončení krvavého pronásledování neskončil útlak Církve. Až do devadesátých let 20. stol. bylo zakázáno pořádat v zemi náboženské průvody, na veřejnosti se nedovolovalo vystavovat katolické symboly, kněží nesměli chodit v duchovenském oděvu, většina klášterů byla zavřena, zákon zakazoval katolický tisk a organizace, církevní školy směly působit jen v minimálním počtu, pedagogové státních škol všech stupňů museli deklarovat, že jsou ateisté. Protesty se trestaly pokutou a vězením za mlčení mezinárodních organizací sledujících porušování lidských práv. Mexiko bylo přece „demokratickým“ státem a v takových, jak známo, k potlačování náboženské svobody „nedochází“.

V Portugalsku v letech 1910-11 byla svržena monarchie a nastolena demokratická parlamentní republika. Okamžitě byly zrušeny kláštery, zakázány katolické organizace a školy, došlo k redukci katolického tisku a k vyhazovu praktikujících katolíků ze školství a ze státních služeb. Historikové píšící o zjevení P.Marie ve Fatimě (např. Fonsecca-Gonzaga) popisují, jak brutálně policie zacházela s vizionáři, jak jim dokonce vyhrožovala smrtí. Teprve převrat generála Carmony a později nástup obdivuhodného premiéra Salazara, praktikujícího katolíka, ukončil toto „demokratické“ pronásledování

katolíků. Stejným způsobem postupovala i Španělská republika, taktéž demokratická a parlamentní, když roku 1931 se zhroutila monarchie. Po volebním vítězství levice v lednu roku 1936 dospěla situace tak daleko, že zednářské, anarchistické a komunistické bojůvky vytahovaly kněze, řeholníky a angažované katolíky z bytů, aby je za bílého dne před zraky policie střílely. Obětí tohoto teroru se stal i katolický poslanec Calvo Sotelo, což byla poslední „kapka“, která přiměla vlastenecký a katolický tábor pod vedením generála Franca sáhnout ke zbrani. Počet katolických obětí republikánského demokratického režimu až do jeho pádu roku 1939 činí taktéž desítky, ne-li stovky tisíc.

Tak by se dalo pokračovat případem demokratické Malty v sedmdesátých letech, kdy tehdejší Mintoffova labouristická vláda zavedla podobný režim vůči Církvi jako u nás komunistická moc, případem demokratického Izraele, v něnž křesťanský konvertita ze židovství i dnes ztrácí všechna občanská práva, případem demokratické Indie, kde jsou konverze ke křesťanství z hinduismu trestány pokutou a vězením atd. Trend útlaku Církve, konkrétně těch katolíků, kteří se nepřizpůsobí současným synkretistickým tendencím „jednotného světového náboženství“, v němž Ježíš Kristus má být prorokem na stejné úrovni s Buddhou a Krišnou a potrat, antikoncepce, homosexualita a eutanázie se mají stát legálními, neustále sílí. Americký publicista a bývalý prezidentský kandidát Patrick Buchanan, praktikující katolík, ve své knize „Smrt Západu“ hovoří v této souvislosti o „kulturní revoluci“, vyvolané marxistickou levicí, jež oživila protikřesťanské ideály osvícenců a liberálů z 19. století. To, že v USA soudy nařizují odstranit z veřejných budov desky s Desaterem a zakazují ve státních školách jakékoliv pozitivní zmínky o křesťanství, že Evropský parlament odmítá zmínku Boha v ústavě a připomínku křesťanského dědictví, že jednotlivé západní demokratické státy vnucují na školách nemravnou sexuální výchovu a pronásledují rodiče i děti, kteří ji odmítají a stíhají každý projev nesouhlasu s praktikovanou homosexualitou, je důsledkem tohoto vývoje.

Je zřejmé, že toto nemůže minout ani naši vlast, která je členem EU a na rozdíl od sousedního Polska a Slovenska má silnou protikatolickou tradici. I první republika na počátku své existence pronásledovala katolíky, vzpomeňme jen zboření mariánského sloupu 3.11.1918 na Staroměstském náměstí v Praze a stovky případů dalšího obrazoborectví a vylupování

svatostánků za blahosklonného přihlížení úřadů a vyvolávání protikatolických nálad samotným prezidentem T.G.Masarykem! Aktivní katolík těžko hledal zaměstnání ve státních službách a ve školství, angažovanost při obraně Církve proti útokům liberálů, socialistů a komunistů byla nepřekonatelnou překážkou k dosažení docentury a profesury, jak tomu bylo např. v případě historika Bohdana Chudoby. Protikatolická hysterie demokratické první republiky se stala příčinou toho, že pozdější komunistická perzekuce Církve byla v Československu nejhorší ze všech středoevropských satelitů SSSR. Poláci a Maďaři neměli v předválečném období tento precedens, proto postup tamějších bolševiků vůči katolíkům byl mírnější. S touto zátěží a oslabena o katolické Slovensko se ocitá naše republika v EU, jež spřádá taktiku na likvidaci křesťanského dědictví. U nás vzhledem k počtu katolíků nelze očekávat masivní odpor jako u Poláků či Slováků, zvláště pak když řada českých katolíků stále vzhlíží k EU s falešnými nadějemi a z možné likvidace zbytku náboženské svobody, který máme, si nedělá těžkou hlavu. Jenže to může přijít dřív, než se nadějeme – a to pod pláštíkem demokracie a lidských práv. Stačí, aby v příštích volbách posílila KSČM, která otevřeně předkládá návrh na vyřazení církevních škol z veřejného školství a vyloučení náboženské výuky ze státních škol. Uvážíme-li, že tento postoj sdílí i mnozí zákonodárci z řad ČSSD i ODS, tak je to na pováženou a EU tomu nebude bránit, vždyť je to v souladu s jejím dnes už zcela zřejmým plánem dechristianizace Evropy!

Pesimistické? Nemohu za to, realita je opravdu taková a nelze si před ní nasazovat brýle mámení. Jenže toto je realita daného stavu, realita přirozeného vývoje. My jako katolíci musíme počítat i s možností překvapivé změny, již může způsobit Boží zásah. A ten obvykle přichází „v hodinu, kterou netušíte“. V tom tkví náš nenapravitelný optimismus, jenž pramení z autentické katolické víry, z příslibů Božího Spasitele, z Jeho lásky a neustálé blízkosti. Proti těmto jistotám nic nezmohou ani nejnovější nepřátelé Kristovi právě tak, jako nic nezmohli ti předchozí.

Kříž musí z parku pryč!

Kalifornský odvolací soud nařídil odstranění obrovského kříže, jenž byl postaven roku 1934 na hranici státu Kalifornie a Nevada v Národním parku Mojave k uctění památky padlých v první světové válce. Plných 70 let tento

kříž nikomu nevadil, všichni jej chápali jako znamení piety vůči mrtvým. Až teprve nyní vzneslo námitku Americké sdružení pro občanské svobody, jež žádalo správu Národního parku buď odstranit tento prý „sektářský náboženský symbol“ nebo postavit vedle něj buddhistický. Správa parku to odmítla. Sdružení pro občanské svobody se poté obrátilo na soud, jenž konstatoval, že kříž údajně „odporuje ústavnímu zákonu o odluce církví od státu“.

Glaube und Kirche 8/2004

První Boží Tělo od roku 1578

Poprvé po více než 400 letech se uskutečnil v ulicích Amsterodamu průvod Božího Těla, a sice z iniciativy místního katolického biskupa J. M. Punta. Všechna katolická procesí a průvody byly zakázány roku 1578, kdy protestantismus se stal v Nizozemsku jediným povoleným náboženstvím. Ústava z roku 1848 sice udělila katolíkům náboženskou svobodu, ale zákaz veřejných průvodů ulicemi zůstal nadále v platnosti.

GK 7-8/2004

„Dobrodiní“ zákona o eutanázii

Poslankyně bavorské CSU Barbara Lanzingerová upozornila na alarmující stav holandských domovů důchodců. I když podle zákona smí být eutanázie provedena pouze na žádost pacienta, stalo se zcela běžnou praxí usmrcovat injekcí pacienty s Alzheimerovou chorobou a s demencí. Poslankyně se odvolává na zdokumentované zprávy německého charitativního pracovníka E. Brysche.

GK 7-8/2004

Itálie chce účinněji bojovat proti satani

Poslanci italské Národní aliance upozornili na nárůst satanských sekt v zemi a podali návrh zákona, jenž by měl trestat zneužívání ezoterických rituálů. Stalo se tak na základě události v Miláně, kde sekta pod názvem

„Satanova šelma“ usmrtila několik mladých lidí. Podle údajů expertů působí v zemi 650 satanských sekt.

GK 7-8/200

Statečný opat

Opat benediktinského kláštera a známého švýcarského poutního místa Einsiedeln Martin Werlen zakázal ekumenickou bohoslužbu se společnou „večeří Páně“. Pohrozil podřízenému faráři suspenzí, když neuposlechne, za což se mu dostalo ostrého napadení v médiích.

S tímto zásadovým a opravdově katolickým postojem opata Werlena kontrastuje čin curyšského preláta Franze Stampfliho, jenž v protestantském Bullingerově chrámu v Curychu v liturgickém oděvu spoluslavil evangelickou „večeři Páně“ a dokonce rozděloval přijímání, k němuž zval samozřejmě i katolíky. K tomu si prý vyžádal souhlas svého biskupa Amédea Graba z Churu. Pro švýcarská média to byla senzace, chápala to jako „povstání“ proti papeži Janu Pavlu II. Švýcarsko je bohužel pověstné svojí liturgickou svévolí, nedávno např. vzbudil rozruch případ farnosti v Menzingenu, kde v místním kostele se v rámci bohoslužby uskutečnilo cirkusové představení. Nuncius, biskup a Řím byli informováni. Doposud se nic nestalo.

GK 7-8/2004

Monstrproces á la komunisté, zamlčená fakta o semináři v St. Poelten a tak zvaná „svoboda tisku“

Naše veřejnost byla seznámena médii s případem semináře v rakouském St. Poeltenu, kde policie nalezla čtzřicet tisíc údajných dětských pornografických snímků, stažených z Internetu a fotografie, na nichž se rektor a vicerektor s některými seminaristy líbají tzv. francouzským polibkem (jazyky), což má být důkaz homosexuální subkultury v tomto semináři. Biskupem v St. Poeltenu je pravověrný msgre Kurt Krenn, jenž pro své zásadové postoje byl terčem útoků rakouských médií i mnohých neomodernistických duchovních. Jeho některým biskupským kolegům také vadilo, že Krennova diecéze má nejvíce kněžských povolání. Tím větším

šokem musí být proto uvedená odhalení. Jenže jak upozorňuje rakouský katolický žurnalista Friedrich Engelmann v listě GK 7-8/2004, v případu jsou nejasnosti, které přímo ukazují na záměrnou provokaci s cílem diskreditace nepohodlného biskupa. Engelmann argumentuje hlavně tím, že ke stažení pornosnímků bylo třeba kreditních karet s čísly, což stojí peníze, v případě čtzřiceti tisíc snímků se muselo jednat o astronomické sumy, na něž žádný bohoslovec ani kněz v semináři či z biskupství nemohl ze svých příjmů našetřit. Odkud tedy polský bohoslovec, jenž měl podle policie snímky stahovat, vzal na to peníze? Kdo mu je dal? Odpověď na tuto otázku by měla být klíčová v celém vyšetřování, mecenášem by se pravděpodobně ukázala jistá vlivná proticírkevní organizace (byť i v církevním hávu), které záleželo na morálním odstřelu biskupa Krenna.

Jenže nestalo se tak. Uvedený polský bohoslovec byl už odsouzen k šesti měsícům podmíněně a dotaz o původu peněz vůbec nepadl. Proces krom toho ukázal, že tento Polák, jenž podepsal protokol, v němž se „přiznává“ ke stažení snímků, takřka vůbec neumí německy, jak je tedy možné, že policie s ním sepisovala protokol bez tlumočníka? Naprosto nerozuměl, o co v protokolu šlo a co vlastně podepsal. Proč mu nebyli přiděleni tlumočník a advokát? Nápadné je rovněž, že policie při domovní prohlídce semináře, kterou provedla na základě anonymního udání, žádné pornosnímky v počítači nenašla. Byla však „informována“ svým zdrojem, že je stáhl právě onen Polák, který byl momentálně ve své vlasti a vzal si s sebou údajně i disketu. Když se vrátil, měl v semináři vzkaz, aby šel na policii a disketu odevzdal. Tvrdil svým kolegům Polákům (v St. Poelten jich studovalo celkem 12), že sice nějaké pornosnímky na počítači našel, ale ihned je smazal. Byl subjektivně přesvědčen, že odevzdává policii čistou disketu? Pokud ano, tak kde se tam najednou ty snímky vzaly? Jak to, že až potom teprve policie „objevila“ pornosnímky na více počítačích v semináři? A ještě další, podstatně závažnější argument. Již loňského roku se objevily v seminárním počítači dětské pornosnímky. Rektor okamžitě uvědomil biskupa Krenna, který ihned podal na policii trestní oznámení proti neznámému pachateli. To se stalo v listopadu roku 2003, je tedy zřejmé, že biskup Krenn nechtěl aféru ututlat, jak lživě uvádějí média. Jak to, že orgány činné v trestním řízení tenkrát vůbec na Krennovo oznámení nereagovaly a ozvaly se až teď na základě anonymního udání?

Je pravdou, že na seminárním představení se líbali se studenty. Jednalo se však o vánoční besídku za přítomnosti pěti bohoslovců, při níž si všichni po modlitbách a zpěvu koled navzájem dali bratrský polibek (tzv. osculum pacis), běžný u příslušníků duchovenského stavu. Účastníci setkání to potvrzují a prohlašují snímky uveřejněné v časopise „profil“ za fotomontáž. To dokazuje i novinář Engelmann, jenž viděl originály a místopřísežně prohlašuje: žádný polibek jazykem tam nebyl. Fotografický odborník a známý rakouský bojovník proti pornografii Martin Humer sdělil, že fotky v „profilu“ jsou jasnou počítačovou konstrukcí, neboť hlavy neodpovídají tělesným proporcím zobrazených kněží a seminaristů. Rektor Küchl a vicerektor Rothe podali okamžitě demisi, jsou však rozhodnuti podat na „profil“ žalobu pro pomluvu a urážku na cti. Biskup Krenn jmenoval novým rektorem semináře patera Schmida. Svatý Otec ale pověřil biskupa z Feldkirchu Klause Künga vyšetřováním poměrů v semináři v St. Poelten. Ten se rozhodl ústav dočasně uzavřít. Biskup Küng však přiznal, že většina stpoeltenských seminaristů má autentické kněžské povolání. Krom toho ale časopis Glaube und Kirche 9/2004 uvádí překvapivé sdělení bohoslovce Rabiegy, jenž se přiznává k homosexuální orientaci a při vyšetřování původně tvrdil, že prý rektor Küchl a vicerektor Rothe měli s ním a dalšími takto orientovanými studenty homosexuální poměr. Nyní však pod přísahou toto nařčení odvolává s tím, že byl k němu naveden bývalým bohoslovcem Sieblerem, odpůrcem biskupa Krenna, poněvadž tento ho již dříve ze semináře propustil kvůli alkoholismu. Jak je možné, že vyšetřovatelé tuto změnu výpovědi neberou vůbec v potaz?

Nechceme jednostranně tvrdit, že jednání biskupa Krenna a vedení semináře bylo bezchybné. Krenn sám přiznal, že v personálních otázkách možná dělal mylná rozhodnutí. Je pravdou, že kritéria pro přijetí do semináře byla v Krennově diecézi příliš benevolentní, dokonce se připouštěli i cizinci, odmítnutí ve svých diecézích, a právě toho mohli využít nasazení špiclové a provokatéři. Bohužel je též smutnou skutečností, že homosexuálové v semináři v St. Poelten skutečně byli, jak konstatoval i apoštolský vizitátor biskup Küng. Objektivní pozorovatelé se také pozastavují nad tím, že seminární komputery nebyly vůbec zabezpečeny proti zneužití, byly stále zapnuty a umístěny dokonce i na chodbě, kudy procházeli cizí lidé, kteří se tak mohli bez problémů k nim posadit a manipulovat s monitorem. Už nyní lze ale říci, že to, z čeho jsou vedení semináře a „zodpovědný“ biskup Krenn obviňováni, je

vykonstruovanou lží, proces s polským bohoslovcem připomíná komunistické monstrprocesy, známé u nás z padesátých let a kampaň v médiích je adekvátní štvanicím Rudého práva z doby procesu s církevními hodnostáři nebo s M. Horákovou.

Média tady měří dvojím metrem. Jakmile se objeví stín podezření nějaké mravnostní aféry u konzervativně orientované církevní instituce, ihned nastupuje bezohledná ostouzející kampaň. Když se ale jedná o naprosto jasný hřích u instituce liberální, která nota bene se tím ani netají, média mlčí. Konkrétní příklady poskytují nedávné odsouzeníhodné aféry zneužívání mládeže některými duchovními v USA. Jak dokazuje americký publicista Michael Rose v knize „Sbohem, dobří muži!“, v liberální atmosféře šedesátých a sedmdesátých let museli dostat homosexuálové „stejná práva“ jako heterosexuálové i v Církvi, proto navzdory dřívějším předpisům začali být přijímáni i do seminářů, někde dokonce přednostně. Pak se ale nelze divit, že počet případů zneužívání, ještě v padesátých letech u duchovenstva USA téměř nulový, vzrostl až na 4 % katolického kněžstva. V některých neomodernisticky laděných seminářích přímo bují homosexuální subkultura, místní občané jim posměšně říkají „Růžový palouček“, „Teploušské hnízdečko“ apod., vedení oněch institutů se ani nenamáhá toto skrývat. Navzdory požadavkům tradičně smýšlejících katolických žurnalistů a duchovních biskupská konference USA, v níž mají převahu liberálové, odmítá proti tomu jakkoliv zasáhnout. Ani Evropa toho není ušetřena. V semináři v německém Münsteru působil více než deset let rektor, jenž ostentativně dával najevo svoji homosexuální orientaci. Biskup Lettmann ho kryl a jakékoliv stížnosti odmítal, média taktéž nikdy nevyhověla lidem, chtějícím toto zveřejnit. Nebyl snad tady mnohem pádnější důvod k zásahu než v případě zmanipulovaných fotografií v St. Poeltenu? To budou muset jak média, tak odpovídající církevní místa vysvětlit. Nápadný rozdíl spočívá totiž v tom, že zatímco münsterský biskup Lettmann je velký teologický liberál, stpoeltenský Krenn je konzervativec, jenž svými zásadovými postoji „pije krev“ i některým rakouským kolegům.

K homosexuální aféře dochází i v Polsku. V Gdaňsku už dlouho „hýbe žlučí“ liberálům prelát Henryk Jankowski, jenž v roce 1980 podpořil vznik Solidarity a byl zařazen komunistickou tajnou policií na seznam duchovních, kteří měli být zavražděni podobně jako Jerzy Popieluszko. Po roce 1989 si pravověrný kněz a vlastenec Jankowski „nedával servítky“ ani před liberály a

zednáři, zvláště ne před těmi v církevním rouchu. Teď se ale spustila kampaň v souvislosti se žalobou kvůli údajnému „zneužívání“. Podala ji bývalá uklizečka na faře sv. Brigity, kde prelát působí: prý „zneužíval“ jejího dospívajícího syna. Ten sám to ale kategoricky popírá, naopak se vyjádřil, že „Otec prelát mi ukázal srdce, které jsem doma nenašel“. Žalobkyně je podle vyjádření okolí problematickou postavou. Prelát Jankowski se věnuje už léta chlapcům z problémových rodin, za což si vysloužil písemné poděkování od ředitele školy, již navštěvoval právě syn žalobkyně. Nikdy nepadl ani stín podezření ze zneužívání, všichni hoši, kteří chodili a chodí do kroužku a na výuku k prelátovi, toto nařčení bez výjimky rozhořčeně odmítají. To ale nijak nepřekáží vlivným polským médiím, aby nespustila ostouzející kampaň. Místní biskup Goclowski právem poukázal ve svém vyjádření na to, že aféra se již sice ukázala být bublinou, nicméně ani televize, ani rozhlasové stanice, ani vlivné deníky nenalezly slovíčka omluvy. Konzervativní, „fundamentalistický“, „nacionalistický“ a „antisemitský“ kněz Jankowski musí být zafixován v myslích široké veřejnosti jako „pedofil“, a tím společensky znemožněn bez ohledu na to, jaká je pravda. Kdyby byl naopak známý liberál, „progresivní“ a „tolerantní“, tak i v případě spáchaného hříchu by se média snažila mlžit tak dlouho, dokud by to šlo.

Uvedené případy ukazují, že jde o novou formu zednářského spiknutí proti Kristově církvi na široké bázi, tentokrát na základě obvinění z homosexuality a pedofilie. Vrcholem pokrytectví je, že právě liberální přístup k morálním hodnotám, který se ocitá v příkrém rozporu s katolickou naukou, způsobil v Katolické církvi nárůst těchto odsouzeníhodných činů ze strany kněží, avšak vybičované atmosféry nedůvěry zednáři kontrolovaná nejvlivnější média podle zneužívají naopak proti duchovním, stojícím morálně vysoko, ale nepohodlným pro svoji věrnost papeži a nauce Církve. Případ St. Poeltenu a potažmo Gdaňska je toho jasným důkazem. Díky Pánu Bohu, že počet takových biskupů a kněží naštěstí přece jen vzrůstá a že současný stav Církve stále více poctivým katolíkům otevírá oči, což svědčí o velké morální převaze Kristovy nevěsty a o konečném vítězství pravdy i v těchto záležitostech.

A ještě něco: Nutno se také pozastavit nad liberálním dogmatem „svobody tisku“. Papežové od Pia VII. až do Pia XII. všichni bez výjimky odsuzovali tuto demokratickou „vymoženost“ a byli za to pranýřováni jako nepřátelé lidské svobody. Uveďme některé příklady. Řehoř XVI. v encyklice „Mirari

vos“ r. 1832 píše: „...svoboda tisku, svoboda plná nectnosti, před níž se každý slušný člověk otřásá hrůzou....“. Lev XIII. v „Libertas praestantissimum“ uvádí: „Nyní pokračujeme v pojednání o svobodě vyjádřit slovem a tiskem všechno, co se chce. Nebude-li tato svoboda správným způsobem usměrněna a překročí únosnou míru a cíl, tak taková svoboda je nadbytečná....není žádným právem....stát má povinnost zakročit proti lživým naukám, smrtícímu moru ducha, který ničí srdce a mravy....“. Na tyto výroky Lva XIII. se několikrát odvolával také Pius XII. při svých proslovech k novinářům. Jak ukazuje „causa Krenn“, svoboda tisku nepřispívá ke vzniku spořádaného právního státu, ale naopak ho ničí, neboť v ovzduší zdánlivé „svobody veřejného mínění“ existuje vždycky nebezpečí, že se médií zmocní ti nejbohatší, jimiž, jak dobře víme, jsou nepřátelé Církve, organizovaní v zednářských lóžích, New Age a jiných podobných spolcích. Na to správně upozorňuje jezuitský historik dr. Lothar Groppe, známý svojí obhajobou Pia XII. Již dnes se ukazuje, že nekontrolovaná svoboda médií může přerůst v jejich strašlivou diktaturu, jíž se občané bojí víc než tajné policie totalitních systémů. Mohou napsat jakoukoliv lež a pomluvu v zájmu protikřesťanské liberální či socialistické ideologie a kdo se dostane do jejich „sloupků“ či televizních šotů jako záporná postava, je jednou provždy „vyřízen“ a běda, kdo by se odvážil postavit se na jeho obranu. Ten se dočká podobné „nadílky“. Znovu se potvrzuje, jak hlubokou prorockou pravdu měli předkoncilní papežové, když varovali před všemi tak zvanými „vymoženostmi“ demokracie, které se ukazují naopak jako nástroj tvrdé totality.

Dr. Radomír Malý

Čerpáno bylo z Glaube und Kirche 7-8/2004, 9/2004, ze zvláštního vydání tohoto časopisu 26.8.04, dále Gość niedzielny 34/2004 a Nowa Myśl Polska 12/2004

Na zločinu v Katynu nesou vinu i západní mocnosti

Polský Institut národní paměti, zabývající se komunistickými zločiny, zveřejnil nová fakta o vraždách několika tisíc polských důstojníků v běloruské vesnici Katyn za druhé světové války. Historikové dnes spolehlivě dokazují, že pachatelem byl Sovětský svaz, který po válce usiloval svést tento zločin na německý wehrmacht. V současnosti je jasné, že katynská vražda se stala na

příkaz samotného Stalina, který chtěl vyvraždit polskou inteligenci. Mezi oficíry postřílenými v Katynu převažovali totiž záložní důstojníci, rekrutující se z řad osob s vysokoškolským vzděláním: lékaři, učitelé, právníci, inženýři, kněží..... Institut národní paměti však obviňuje z tohoto otřesného zločinu i západní mocnosti. Po odtajnění britských dokumentů je zřejmé, že Američané a Britové jednoznačně věděli o těchto vraždách, ale drželi vše v tajnosti, aby nedráždili svého velkého spojence, proto ostře napadli polského exilového premiéra generála Sikorského za to, že otřesná fakta o Katynu zveřejnil. Jak krátkozraká tato nemorální politika byla, ukázal poválečný vývoj, kdy SSSR ovládl více než polovinu Evropy a vnutil jí zločinný totalitarismus.

Gość niedzielny 33/2004

Položila život za šíření bible

V jihovýchodní čínské provincii Guizhou zemřela ve vězení mladá 34letá žena Jiang Zongxiu, která rozdávala na ulici výtisky bible. Podle zprávy vatikánské agentury Zenit ji policisté chytili, převezli do vězení a tam zbili tak, že na následky toho zemřela.

GN 32/2004

Kosovo: dost čistek

Srbský pravoslavný biskup Artemij z provincie Kosovo apeloval na představitele USA, aby zaujali jasné stanovisko k etnickým čistkám v Kosovu. V tomto regionu dochází k výraznému porušování práv člověka, řekl biskup, který odjel do Washingtonu, aby připomenul násilí páchané na srbském obyvatelstvu a stovky zničených chrámů.

GN 32/2004

„Gumová“ lež

Afrika se stává domovem sirotků po rodičích, kteří zemřeli na AIDS. Misionáři budují sirotčince pro miliony dětí, z nichž mnoho je rovněž nakažených. Aerolinie státu Botswana musely zrušit lety, protože všichni jejich piloti zemřeli na AIDS. Katastrofální rozmach AIDS, jímž je nakaženo

v některých zemích až 40% obyvatel, je způsoben hlavně tradiční „svobodomyslností“ Afričanů, kteří se řídí v sexuálním životě spíše emocemi než rozumem. Polygamie a pohlavní promiskuita jsou něčím přirozeným, manželská věrnost je často zcela neznámým a nepochopitelným pojmem. K rozšíření AIDS přispívají i četné kmenové války, kdy ozbrojené bandy masově znásilňují ženy.

Za těchto okolností nejrůznější zdravotnické organizace doporučují prezervativy jako spolehlivou (nebo „téměř“ spolehlivou) ochranu. Theresa Crenshawová, předsedkyně Komise prezidenta USA pro boj s AIDS, demaskuje tuto kampaň jako obrovský a přímo zločinný podvod. „Kondom nechrání před AIDS, i když čtyřikrát snižuje riziko onemocnění, toto riziko neodstraňuje,“ říká paní Crenshawová a dodává svoji osobní zkušenost z přednášky pro 500 terapeutů. Zeptala se jich otevřeně: „Kdo z vás doporučuje prezervativ jako ochranu před AIDS?“ Většina zvedla ruku. „A kdo z vás by se odvážil mít sexuální styk s osobou nakaženou AIDS a použít přitom kondom?“ Nikdo se nepřihlásil. Jestliže guma prezervativu není schopna ochránit ani před otěhotněním, tím spíše ne před virem HIV. Nabádat Afričany, aby používali kondom a namlouvat jim, že jde o „jedinou spolehlivou ochranu“, je sprostou lží. Výsledkem je, že tito lidé, uchlácholeni takovou propagandou, ještě zintenzivní své promiskuitní chování, čímž se riziko AIDS naopak zvýší. Jedinou spolehlivou ochranou je řádný rodinný život a manželská věrnost, k tomu je třeba Afričany nabádat a vést, jak dělá už po staletí Katolická církev. Jenže vlivné koncerny, produkující kondomy, antikoncepční pilulky a léky na zmírnění průběhu AIDS mají jiné názory, diktované ekonomickým ziskem. Proto rozšiřují „gumovou“ lež, která zabíjí na černém kontinentě miliony lidí. To jsou opravdoví viníci úmrtí obrovských zástupů na AIDS.

GN 32/2004

Silnější než nenávist

Pod tímto titulem vydal svoji autobiografickou knihu Francouz Tim Guénard. Jako čtyřletý chlapec byl matkou odhozen na poli. Ujal se ho otec alkoholik, který ho neustále surově bil. V patnácti letech utekl do Paříže, kde se octl v gangu mladých zločinců a postupně se seznámil se životem

v nápravných zařízeních a v psychiatrických léčebnách. Stal se také mladým prostitutem. Neustále hořel touhou pomsty vůči otci. Vycvičil se v boxu a byl náčelníkem zlodějské bandy. To vše se ale změnilo, když potkal katolického kněze Thomase Philippea, spjatého s hnutím „Archa“. Guénard uvěřil v Ježíše Krista, konvertoval ke katolicismu a dodnes se angažuje ve službě tělesně i duševně postiženým v rámci programu Archy. Žije s manželkou a dětmi v Lurdech a vydává svědectví o svém obratu v životě v mnoha školách, sirotčincích a vězeních ve Francii i v zahraničí, kam jej všude zvou. Velký důraz klade Guénard na pravidelnou zpověď, při níž Bůh člověku odpouští jeho hříchy. Proto i člověk by měl odpouštět. Guénard o tom říká: „Odpuštění není magickou záležitostí. Když jsme zraněni, bojíme se nových zranění z důvodů vzpomínek minulosti. Někteří by se jí rádi úplně zbavili. Jenže kdo nepřijme utrpení z minulosti, okrádá se o právo na štěstí. Stává se zlodějem sebe samého.....Odpustit neznamená zapomenout, ale spřátelit se se svým minulým utrpením, najít v něm něco pozitivního pod zorným úhlem Božím. Jedině tak jsem schopen dívat se jinak i na člověka, který mi ublížil, což je podstatou odpuštění.....“

GN 25/2004

Vicepremiérka poskytla rozhovor pornomagazínu

Místopředsedkyně polské vlády Izabela Jaruga-Nowacka udělila interview nejhoršímu pornografickému časopisu „Hustler“. Naříká v něm nad těžkou situací polských žen, které v důsledku vlivu Katolické církve nemají přístup k legálnímu potratu. Pobuřuje ji rovněž stav polské sexuální výchovy ve školách, která prý je „pod silným tlakem Církve“ a neušetřila ani papeže Jana Pavla II., na něhož dštila oheň a síru za to, že vystupuje proti kondomům, a tím prý působí „milionům lidí v Africe smrt na AIDS“. Paní Nowacka je členkou postkomunistické SDL, která stále agresivněji vystupuje proti údajnému „přílišnému vlivu“ Církve ve společnosti.

GN 27/200

Klady i zápory polské religiozity

„V Polsku není krize víry, ale náboženské praktiky často nejsou v souladu s morálními normami," tak charakterizoval religiozitu Poláků kněz a sociolog Witold Zdaniewicz. Proti stavu v roce 1991 je možno konstatovat vzrůst pravidelné účasti na liturgii z 52 % na 58 % obyvatelstva, téměř dvojnásobně vzrostl počet hluboce věřících (z 10 na 20 %). Vztah k mravním příkazům dopadl o něco hůř. S používáním antikoncepce souhlasí např. 48 % Poláků, zhruba stejně jako před deseti lety, se sexuálním životem před sňatkem více než 40 %, tj. o 10 % více než před deseti lety. Manželskou nevěru akceptuje 5 % občanů, potraty 10 % a eutanázii 11 %, což je naštěstí podstatně méně než před deseti lety. Alarmující je, že u mládeže mezi 18. a 24. rokem pouhých 12 % pokládá užívání antikoncepce za mravně nedovolené. Obecně lze říci, že Poláci se nevzdalují Církvi, ale znepokojující je individualizace morálních hodnot, které jsou stále více závislé na osobní volbě a ne na katolické nauce.

GN 31/2004

Ruský učenec o turínském plátně

Dmitrij Kuzněcov, profesor moskevské univerzity, patřil už v roce 1988 k jedněm z mála, kteří vyjádřili pochybnost o dataci turínského plátna do 14. století za pomoci uhlíkové metody. Byl to on, kdo upozornil, že tento postup je aplikovatelný pouze u předmětů, které nepřišly do kontaktu se vzduchem. Jeho názory se ukázaly jako prorocké. Dnes je velmi málo vědců, kteří věří závěrům z roku 1988. Kuzněcov je hluboce přesvědčen, že plátno pochází z 1. století po Kristu. Jeho nejnovější výzkumy vycházejí z faktu, že požár plátna v roce 1532 způsobil jeho „omlazení", k čemuž je třeba ještě přidat zapálené svíčky, okuřování kadidlem a dotýkání relikvie zpocenýma rukama. To všechno činí karbonovou metodu podle Kuzněcova absolutně nepoužitelnou. Jediným poctivým přístupem je přijmout mnohokrát odborně zdůvodněný názor, že plátno pochází z 1. stol. a je skutečně pohřebním plátnem Ježíše Krista.

GN 31/2004

Potrat zabíjí nejen dítě

Na konferenci ve Varšavě, kterou uspořádalo mezinárodní Hnutí za práva dítěte, konstatovali světoví odborníci nejen to, že potrat je vraždou nenarozeného člověka, ale také závažnou zdravotní újmou pro ženu. Postabortivní syndrom spojený s výčitkami svědomí, neurózami, nespavostí a poruchami mezilidské komunikace se podle svědectví terapeutů projevuje až u 96 % žen, které byly na potratu. Deprese se často objevují, i když v podstatně menším stupni, také u otců zabitých dětí. Ženy po potratu se v 10 % případů hlásí u svých lékařů s různými zdravotními problémy, 2 procenta s velmi vážnými.

GN 28/2004

Podivný postoj episkopátu USA

Jak známo, katolický arcibiskup ze St. Louis v USA msgre Burke odmítl podat svaté přijímání prezidentskému kandidátu Johnu Kerrymu, katolíkovi, za jeho podporu „práva“ na potrat. Kerry přitom tvrdí: „Osobně jsem proti interrupci, ale tak závažné rozhodnutí náleží výlučně ženě. Osoba pověřená tvorbou zákonů nemůže vnucovat náboženské normy všem občanům.“ Pan Kerry, senátor za stát Massachusets, ovšem zapomněl, že tady se nejedná o žádné „normy“, ale o lidský život – a to je podstatný rozdíl. Arcibiskupa Burkeho v jeho rozhodnutí podpořili také z Vatikánu kardinál Arinze, prefekt kongregace pro bohoslužbu a kardinál Ratzinger, prefekt kongregace pro nauku víry. Nikoli však americký episkopát, který zaujal opatrné a kompromisnické stanovisko, podle něhož prý „rozhodnutí v této věci náleží místnímu biskupovi“. Odepření svatého přijímání Kerrymu je prý podle předsedy biskupské konference USA msgre Gregoryho možné pouze jako „poslední krok“. To ovšem zcela odporuje výše uvedeným vyjádřením obou vatikánských hodnostářů, kteří jasně řekli, že politikovi, který se veřejně vyslovuje pro podporu potratů, nemůže být podáno svaté přijímání, neboť on není v souladu s katolickou naukou. Jen několik málo amerických biskupů podpořilo msgre Burkeho, naprostá většina se vyslovila pro „diferencovaný přístup“ a někteří zcela otevřeně dali najevo, že Kerrymu by svaté přijímání nemělo být odepřeno. Ostatně Kerry není jediným případem toho druhu. Guvernér státu New Jersey, rovněž katolík, se vyjádřil takto: „Miluji svoji

víru, ale jako demokraticky zvolený guvernér odmítám vatikánskou kritiku.“ Jak dlouho tady ještě bude episkopát USA tancovat mezi vejci?

GN 29/2004

Lež vlády v Zimbabwe

Katolický arcibiskup této africké země Pius Ncube při kázání v katedrále v Bulawayo obvinil režim prezidenta Mugabeho ze lži a podvodu na vlastním obyvatelstvu. Podle arcibiskupa se v zemi šíří hlad, případy podvýživy a smrti hladem se lavinovitě rozrůstají, což je důsledek politiky vlády, která vyvlastňuje velké farmy a dělí je na malá hospodářství, která nemohou být tak výkonná. Vláda však podvodně slibuje obyvatelstvu zlepšení v nejbližší době, což je obrovská lež.

GN 30/2004

Trestný čin nebo oprávněný strach?

Slovníky téměř všech evropských jazyků jsou obohaceny o nový termín: homofobie. Rozeberme si jeho význam. „Homo“ je řeckého původu a znamená „jeden, stejný“, „fobie“ se dá přeložit jako „strach“. České slovo „germanofobie“ se dá proto snadno přeložit jako „strach z Němců“, „rusofobie“ jako „strach z Rusů“ atd. „Homofobie“ je potom „strach ze stejného“, rozumějme: strach z lidí orientovaných na stejné pohlaví. Podíváme-li se do slovníku českého jazyka z doby před nějakými dvaceti a více lety, marně bychom tam slovo „homofobie“ hledali. Ne proto, že by tenkrát neexistovali homosexuálové a lesbičky. Svůj poměr však nevystavovali veřejně na odiv, lidský „pár“ znamenal vždycky dvě osoby různého pohlaví. Dnes je situace jiná. Sexuální vztahy v křesťanské civilizaci (a nejen v ní) vždycky patřily k tomu, co nazýváme „intimní sférou“, kterou ukrýváme před druhými. K tomu dostal člověk od Boha patřičný dar: stud. Jenže současná média vyvolávají dojem, že „intimní záležitosti“ jsou výlučně otázkami hygieny. Stud je něčím, co takřka vymizelo z lidské komunikace. Jeho opakem je nestydatost. V případě homosexuálů a lesbiček to však není nestydatost ve smyslu lhostejnosti, kdy člověk pouze neskrývá svoji sexualitu. Naopak jde o nestydatost agresivní, expanzivní, manifestační a vystavovanou na odiv.

Právě tento fenomén je příčinou vzniku homofobie. Když homosexuální propaganda ve světě vyzývá ke „změně ducha státu“, k „odstranění hlupáků z parlamentu a vlády“ (přičemž „hlupáci“ jsou všichni, kdo nesouhlasí s jejich názorem na homosexualitu), k zavedení „náležité osvěty ve škole, že každá sexuální orientace je dobrá a stejně hodnotná a lze ji vyzkoušet“, lze se potom divit strachu ostatních občanů? Jak nemají být „homofobní“ (čili plni strachu z homosexuálů) rodiče, když slyší o požadavku výše uvedené „osvěty“ ve škole, která se snadno může stát homosexuální indoktrinací?

A nezůstává jenom u toho. Média často informují o procesech proti pedofilům. Jejich sexuální chování považují civilizované státy za trestný čin se zvlášť hanebným podtextem. A přece čím dál více jsou slyšet hlasy, že pedofilii nenáleží ani trestat, ani považovat za neřest, ale pouze léčit. Co více, objevují se názory, že nutno ji uznat, vždyť je to přece „taková orientace“. Opakuje se totéž, co v případě homosexualismu: nejdříve se akceptovalo, že to není žádná neřest, potom se odmítlo označení „nemoc“ a přijal se termín „taková orientace“, včetně práva na její ochranu a propagaci. Bude se tímto směrem ubírat vývoj civilizace? Potom ovšem je homofobie (čili strach z homosexualismu) zcela oprávněná.

Troufám si tvrdit, že příčinou homofobie je neskrývané úsilí gayů změnit svět podle svých představ. Tyto obavy nemůže rozptýlit ani jejich ujišťování, že oni přece nechtějí bránit lidem uzavírat heterosexuální sňatky. Už to, že kladou soužití osob stejného pohlaví na roveň se soužitím osob opačného pohlaví v řádném manželství svědčí o tom, že mají v programu obrátit svět vzhůru nohama. Bude-li mládež ve školách vychovávána k tomu, že obě orientace jsou rovnoprávné a plnohodnotné, a proto je možno „si vyzkoušet“, jestli „náhodou“ nemám také náklonnost ke stejnému pohlaví, tak potom je opravdu čeho se bát a tento strach z myslí občanů nevyženou žádné legislativní represe, vynucené homosexuální lobby. Před časem vyvolal ve Švédsku rozruch případ evangelického pastora, odsouzeného do vězení za to, že při bohoslužbách citoval z bible slova označující homosexualitu jako hříšné jednání. V Norsku vyvěsila duchovní správa na evangelickou katedrálu v Lofotech homosexuální prapor. Když dva bohoslovci protestovali s textem Kristových slov „Můj dům je domem modlitby, vy jste však z něj učinili lotrovské doupě...“ na oděvu, byli násilím vyvedeni policií a obviněni z výtržnictví. U nás ještě nejsme naštěstí tak daleko, nicméně Evropská unie

neustále tlačí na trestní postihy tzv. homofobů. Jak dlouho se budeme schopni bránit a hájit svoji suverenitu?

Dr. Radomír Malý

Kongregace pro bohoslužbu požaduje více latinských mší

Prefekt kongregace pro bohoslužbu kardinál Francis Arinze apeloval ve vatikánském rozhlase na to, aby se více rozšířily bohoslužby v latině. Tam, kde se slouží v neděli více mší, by měla být alespoň jedna latinská. Kuriální kardinál Castrillon Hoyos, který je předsedou komise „Ecclesia Dei“ pro návrat Kněžského bratrstva sv. Pia X. (tzv. „lefébvristů“) k plné jednotě s Římem, sloužil také v chrámu sv. Petra v Římě tridentskou liturgii podle misálu papeže Jana XXIII. z roku 1962. Řekl při ní, že každému knězi, jenž si bude přát ve svatopetrské bazilice celebrovat podle tridentského ritu, má být toto umožněno v tzv. Uherské kapli velechrámu. Podle Hoyosových slov papež Jan Pavel II. také čeká „s otevřenou náručí“ na návrat Bratrstva sv. Pia X., u něhož je dosud nevyřešena otázka nedovoleného vysvěcení čtyř biskupů zakladatelem tohoto hnutí arcibiskupem Lefébvrem r. 1988.

GK 6/2004

Tradicionalistická apoštolská administratura v Camposu

Nedávno navštívil Rakousko a Německo biskup apoštolské administratury v brazilském Camposu msgre Fernando Rifan. Toto církevní teritorium je spravováno tradicionalistickým Kněžským bratrstvem sv. Jana Křtitele Vianneye, které je od roku 2002 plně sjednocené s Římem. Zakladatelem tohoto kněžského společenství, jež dnes čítá 27 členů a 26 seminaristů, byl brazilský biskup v Camposu Antonio de Castro-Meyer, jenž se roku 1988 spolu s arcibiskupem Lefébvrem účastnil jako spolusvětitel na vysvěcení čtyř biskupů Bratrstva sv. Pia X. bez souhlasu Vatikánu. Postavení Bratrstva sv. J. K. Vianneye bylo od té doby uvnitř Katolické církve stejné jako Bratrstva sv. Pia X. R. 2002 však došlo k dohodě s Římem, při níž Bratrstvo sv. J.K. Vianneye přistoupilo na požadavek uznání Druhého vatikánského koncilu a platnosti mše podle misálu Pavla VI. s tím, že toto nikdy nepopírali. Vatikán sňal z biskupa Licinia Rangela, nástupce zesnulého biskupa Castra a

vysvěceného biskupem Fellayem z Bratrstva sv. Pia X., církevní tresty a zřídil v Camposu samostatnou tradicionalistickou správní jednotku, tzv. apoštolskou administraturu, jejíž biskup, člen Bratrstva, stojí na úrovni řádného diecézního biskupa. Msgre Rifan ve svých přednáškách informoval, že pod pravomoc administratury spadá třicet tisíc věřících. Má patnáct farností a devatenáct kostelů, každá farnost vede základní školu a střední školu s maturitou, dále spravuje tři sirotčince, tři domovy důchodců, jednu nemocnici a dva azylové domy pro bezprizorní mládež. Počet věřících administratury a jejich seminaristů rok od roku stoupá navzdory už dvacet let trvajícímu poklesu katolíků v Brazílii.

Msgre Rifan upozornil, že největším nebezpečím pro Církev není v Latinské Americe tzv. teologie osvobození, koketující s marxismem, ta podle jeho slov už dávno „vyšla z módy“, ale misijní aktivita amerických letničních denominací, jež disponují obrovským množstvím peněz z fondů bohatých firem, které, napojeny na New Age a zednářství, chtějí zničit katolicismus. Velkolepá misijní propaganda, jakou si Církev při své finanční situaci nemůže dovolit, je jednou z příčin, proč brazilští katolíci hojně k těmto sektám přistupují. Kardinál ze Sao Paulo trpce konstatoval: „Byli jsme otevřeni k chudým, chudí ale byli otevřeni sektám.“ Biskup Rifan také poukázal na neomodernistické a synkretistické smýšlení mnoha katolických duchovních, kteří nemají vůli bránit katolickou víru, vždyť přece „víra jako víra, církev jako církev“. Administratura v Camposu provádí systematickou a důkladnou katechezi dětí i dospělých v tradičním duchu, protože je přesvědčena, že katolíci se mohou agitaci sekt ubránit jen tehdy, budou-li dobře znát svoji víru. Formace seminaristů probíhá plně ve smyslu Tradice. Oba biskupové (Rangel a Rifan) i kněží Bratrstva celebrují zásadně pouze tridentskou liturgii podle misálu z roku 1962. Tyto skutečnosti jsou ovšem „kamenem úrazu“ jiným brazilským biskupům a není náhodou, že to byla právě brazilská biskupská konference, která kladla tvrdý odpor sjednocení Bratrstva s Římem, jež nakonec papež Jan Pavel II. a kuriální kardinál Hoyos museli prosadit proti její vůli. Přes všechna tato pozitiva je ale budoucnost Bratrstva v jeho nynější formě nejistá. Je otázkou, jestli římská kurie nakonec nepodlehne stížnostem brazilských biskupů, že v Camposu se vyučuje v „předkoncilním duchu“ a odmítá se ekumenický a interreligiózní dialog a nepodřídí administraturu v Camposu místnímu diecéznímu biskupovi, jehož byl biskup Bratrstva dosud

rovnocenným partnerem. To by samozřejmě znamenalo zásahy do struktury Bratrstva ve smyslu přizpůsobení pokoncilním novotá

Dr. Radomír Malý (podle GK 7/2004)

„Antisemitská“ vizionářka?

Židovská Antidifamační liga kritizuje blahořečení známé německé vizionářky Anny Kateřiny Emmerichové, jež se má uskutečnit letos na podzim. Podle této organizace měla nová světice zastávat „antisemitské názory“. Důkazem mají být prý její vize, jak židovský zástup žádá smrt Ježíše Krista. Tyto scény použil Mel Gibson pro svůj film „Umučení Kristovo“, který Liga rovněž odsuzuje jako „antisemitský“. Obvinění Gibsonova filmu z antisemitismu bylo již mnohokrát vyvráceno. Totéž platí i o A.K.Emmerichové, která neměla nejmenší zájem vylíčit ve špatném světle židovský národ, vždyť přece i Panna Maria byla židovkou právě tak jako všichni apoštolé a první křesťané.

GK 7/2004

Ve Španělsku ostřeji proti Církvi

Španělský primas, arcibiskup z Toleda Antonio Caňizares, prohlásil, že v jeho zemi začíná pod socialistickou vládou další vlna pronásledování Církve. Msgre Caňizares připomenul perzekuci katolíků za občanské války v letech 1936-9 a před ní za republikánské éry. Dnes jsme svědky právě tak jako tenkrát zesílení masivní proticírkevní kampaně, která napadá Církev za její postoj vůči potratům, eutanázii a sexu. Za největšího nepřítele křesťanství pokládá španělský hodnostář „sekularizaci světa, která se dotkla i nitra samotné Církve, vládnoucí laicismus, tichou apostazi, dezerci mnoha křesťanů a všeobecný morální úpadek“.

GN 35/2004

Pán mne osvobodil od satana

Rakouský farář Urs Keusch má zvláštní charizma pro lidi, kteří udělali smutnou zkušenost s okultismem a satanismem. Z jeho vzpomínek předkládáme ve zkrácené verzi příběh mladého muže, jehož Pán osvobodil:

„Byla půlnoc. Náhle někdo u mne na faře zazvoní. Když otevřu, stojí přede mnou Sven. Velmi dobře ho znám, je to syn místního učitele, vyučuji na téže škole jako on. Je bledý a celý se chvěje. ´Co se ti stalo?´, ptám se zneklidněn a zvu ho dál. ´Otče,´ říká smutně mladík, ´mám problém. Vzývali jsme s přáteli satana. S pomocí duchů jsme přemístili sklenice a lžíce a zhasli také žárovku. Teď nemohu v noci spát a trpím příšerným strachem. Je to k nevydržení.´ Sven se třese na celém těle. ´Nemůžeš o tom promluvit se svým otcem?´, ptám se. ´Už jsem mluvil, chtěl volat na psychiatrii. Já ale nechci do izolace, proto přicházím k vám.´ Nevěděl jsem, co si počít a jak zoufalému mládenci pomoci. V duchu jsem se začal modlit o osvícení k Duchu svatému. V tom mi náhle bleskla hlavou jedna myšlenka.

Vzal jsem velikonoční svíci, postavil ji mezi Svena a mne a řekl: ´Podívej se, toto je velikonoční svíce. Nedávno jsme slavili vítězství života nad smrtí, vítězství Pána Ježíše nad satanem. Tato svíce byla požehnána slovy: ´Pane Ježíši Kriste, Ty jsi světlo světa, světlo pro všechny lidi. Požehnej tuto svíci, kterou zapalujeme ke Tvé chvále. Jako její světlo zahání tmu, tak ať se náš život rozjasní pravdou...´ Tato svíce je symbol Krista, Svene. Vezmi si ji, jdi domů a zapal ji v důvěře, že On ti pomůže. Nech ji svítit, jak dlouho chceš.´

Sven udělal, jak jsem mu řekl. Každou noc si svíci zapálil. Asi za tři týdny jsem potkal Svenova otce, nepříliš věřícího. Oslovil mne: ´Pane faráři, to byl geniální nápad od vás s tou svící. Musím vám poděkovat. Věřte mi, byl jsem ze Svena zoufalý a neviděl pro něho jiné řešení než psychiatrii. Teď díky vám je z něho zase sympatický mladý muž.´

Okultismus je dnes u mnoha mladých lidí drogou číslo jedna. Potkal jsem hodně chlapců a dívek, kteří v důsledku takových praktik upadli do opravdového zoufalství ducha. Mohu proto mládež jenom varovat: Ruce pryč od takových praktik, i kdyby byly míněny v žertu. Se zlými duchy se nežertuje. Vzývání duchů, duší zesnulých, pohyby sklenicí, kartářství apod. – to je obrovské nebezpečí nejen pro vaši duši, ale i pro váš rozum a psychický stav! Jestli toužíš po mimořádných věcech, obrať se k Ježíši Kristu! S ním zažiješ mnoho podivuhodného a krásného. I kdyby ses někdy zapletl do

okultismu, obrať se ke Kristu. Jeho milosrdenství je bez konce a On tě osvobodí, nikdy tě nenechá padnout. Život s Ním je opravdu nádherný. On řekl ve svém zjevení sestře Faustyně Kowalské: ´Chci, aby hříšníci ke mně přicházeli beze strachu. Ti největší hříšníci mají zcela zvláštní právo na mé milosrdenství. Budu šťasten, když v mém milosrdenství najdou útočiště. Zahrnu je láskou, která předčí jejich očekávání....´“

Betendes Gottesvolk 1/2004, překlad Dr. R. Malý

Ach, ty naše kostely.....

Projížděl jsem nedávno Plzeňskem. Nádherná krajina, pěkné domy, ale ty kostely. V mnoha vesnicích oprýskané a v dezolátním stavu. Toto už není jev, který jsme dříve znali jen z „bezbožného“ pohraničí, odkud bylo po válce vysídleno německé obyvatelstvo. Dnes se s tím stále častěji setkáváme i ve vnitrozemí. Lidí chodí do kostela čím dál méně, nadto věřící nepatří k zámožné části obyvatelstva, proto zde není možno hledat finanční zdroje k potřebným opravám. Nemá je ani Církev, ani stát. Takže vyvstává závažná otázka, co s těmito domy Božími, které ve svých zdech ukrývají modlitby díků a proseb předcházejících generací, jejich všechny radosti i bolesti, jejich ctnosti i hříchy? Máme je nechat jen tak spadnout nebo prodat k jinému využití?

Obojí řešení je zlem. To druhé ale větším a už se často děje. Existují případy, kdy kostel, ještě donedávna využívaný k bohoslužbě, byl prodán a slouží dnes jako hospoda nebo tržnice. Tak se ale s Božími domy nezachází. Jsme samozřejmě realisty a plně vnímáme, že chrám, v němž v neděli duchovní celebruje pouze sám (třebas i se zástupy andělů), je pro církevní instituce břemenem a nutno tuto situaci řešit. Prodat ale komukoliv k jakémukoliv profánnímu využití? Kde je záruka, že jednou z bývalého kostela nebude třeba bordel? Náš právní řád bohužel nezavazuje nabyvatele nemovitosti, již řádně koupil, k respektování jejího původního účelu. Tak mi to bylo sděleno jedním naším biskupem.

Není důvod nevěřit, že církevní instituce skutečně peníze na všechny opravy sakrálních objektů nemají a možnosti, jak je sehnat odjinud, jsou velmi omezené. Totéž se týká i státu. Jak ale vysvětlit některé akce postrádající logiku, které se s některými našimi chrámy dějí? V Nebovidech u Brna

proběhla například v devadesátých letech rozsáhlá restaurace památných freskových maleb. To je jistě v pořádku a nutno takovou iniciativu ocenit. Jenže proč tato práce proti původním záměrům a za nesouhlasu značné části farníků byla nakonec rozšířena i na vybourání celého kůru, proč došlo k demontáži funkčních varhan a dalších akcí, které maximálně posunuly termín „zprovoznění“ kostela a vyvolaly ve farnosti jenom zbytečné rozbroje a „zlou krev“? Je pravdou, že věřící tento „nadstandard“ neplatili a návrh na něj nevzešel ani od místní duchovní správy, které nelze dávat na ničem vinu. Nechceme si osobovat právo stanovit, jestli tento „nadstandard“ původní restaurace fresek byl nebo nebyl prospěšný, to se vymyká naší kompetenci, pouze klademe širší otázku: Nebylo toto v situaci, kdy se nedostává peněz na opravy mnoha chátrajících chrámů, zbytečným luxusem? Nedaly se peníze, vynaložené na vybourání nebovidského kůru, demontáž varhan a dalších akcí, využít jinak a jinde, třeba – zůstaneme-li na Moravě – k opravě alespoň jediného vesnického kostelíka ve znojemském či mikulovském pohraničí, kde nízká religiozita neumožňuje sehnat potřebné peníze od věřících?

Podobných případů, kdy peníze pro opravu a údržbu sakrálních objektů, kterých se nedostává, nejsou investovány podle našeho názoru na správném místě, by se dalo najít více. Co mne znepokojuje, je fakt, že někteří církevní představitelé jako by už definitivně „odepsali“ kostely v regionech se slabou religiozitou, zvláště v oblastech, jež se dají nazvat „misijní“ a raději investují peníze (nebo investora shánějí) až nadměrně a zbytečně do chrámů v regionech s vyšší religiozitou, do úprav, které nejsou nutné a mohou klidně počkat na „lepší časy“. Jenže pomoc může přijít někdy i ze strany, odkud bychom to nikdy nečekali. Vyprávěl mi jeden památkář, s nímž jsem se setkal na příslušné konferenci: V jedné pohraniční vesnici byl malý zchátralý kostelík. Mše se tam neslouží už několik let od doby, kdy zemřeli poslední místní občané, kteří na ně chodili. Většina nynějších obyvatel jsou chalupáři, převážně movitější. Postavili si tam krásné stavby ve stylu, jemuž se lidově říká „podnikatelské baroko“. Těm se zželelo padajícího kostela, který notabene „hyzdil“ jejich, byť „víkendovou“ obec, dali finance dohromady – a kostel dnes září novotou. Je na něm umístěna pamětní deska, připomínající jeho historii. Kéž by těmto ateistům jejich šlechetný čin pomohl k dosažení věčné spásy! Je pravdou, že jsme asi „nejateističtějším národem v Evropě“, nicméně úcta k dědictví po předcích přece jen zcela a úplně nevymizela. Není snad i

toto pádným důvodem, proč kostely a kaple neprodávat a pokud není možnost dohodnout se se státem nebo s jinými vlivnými institucemi na jejich využití pro vznešené a kulturní cíle (koncertní síně vážné hudby, galerie, pietní sály atd.), tak je raději nechat chátrat a přitom pilně hledat sponzora pro opravy a hlavně – na tento úmysl se modlit? A pokud příslušný chrám sponzora nenajde a zpustne – tak naši potomci už budou vědět, co s tím udělat, zvláště pokud se obrátí a najdou znovu víru svých i našich předků. Aby tomu tak bylo, o to se musíme přičinit i my svým evangelizačním zápalem v prostředí, v němž žijeme, svým nadšením pro Krista a ochotou hlásat Jeho radostnou zvěst druhým.

Dr. Radomír Malý

Rozvedení jako celibátníci?

Holandský kardinál Adrian Simonis vysvětil na kněze letos v červnu otce dvou dětí. Toto se běžně děje u vdovců a je to v naprostém souladu s kanonickým právem. Jenže zmíněný případ má háček. Novosvěcenec nebyl vdovcem, nýbrž rozvedeným mužem, i když je pravdou, že jeho manželství bylo anulováno církevním soudem. Nicméně i sám kardinálův mluvčí se nad tím pozastavil a prohlásil, že mu není znám v minulosti jediný případ, kdy by Církev vysvětila na kněze rozvedeného muže. Nezbývá, než se ptát, jestli toto není cesta ke zpochybnění závaznosti celibátu ke kněžskému svěcení, zvláště pak když víme, s jakou benevolencí dnes církevní soudy o neplatnosti manželství rozhodují?

Kirchliche Umschau 7/2004

„....existuje mnoho rovin, v nichž teologové a věřící už nejsou v souladu s naukou Církve. V Holandsku například odhalila před pár lety jedna anketa, že 80 % pastoračních spolupracovníků nevěří v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Tento výčet je stále větší: existence andělů, panenství Matky Boží... Toto je veliká krize Církve....Chci říci: Dříve jsme 30-40 let v Evropě pracovali s mottem ´žádná polarizace´ . Dnes vidíme výsledek: sotva o 10 % věřících lze ještě říci, že jsou praví katolíci. Věřím ale, že přijde čas, kdy bude

třeba zase ´přiznat barvu´. Musíme lidem jasně sdělit: ´Jestli jste přesvědčený katolík, tak musíte věřit to a to. Když v to nevěříte, tak nejste žádný katolík.´ „

Kardinál Gustaaf Joos (Belgie) v interview pro PUR-magazin 3/2004

„Ve jménu Evangelia a ve světle encyklik posledních čtyř papežů (Řehoře XVI., Pia IX., Lva XIII. a Pia X.) neváhám tvrdit, že náboženská lhostejnost, která klade na stejnou úroveň náboženství božského původu a náboženství vymyšlená lidmi, ... je rouháním, které přivolává na lidskou společnost horší tresty než hříchy jednotlivců a rodin.“

Kardinál Merciér roku 1918, cit. KU 7/2004

Katolíků byla polovina

Podle sdělení historika P. dr. Lothara Groppeho, SJ bylo za nacistické éry vězněno v koncentračních táborech z politických důvodů více než milion Němců. Z tohoto počtu představovali téměř polovinu praktikující katolíci, kněží a řeholníků bylo asi sedm tisíc. Katolíci se také octli před soudem kvůli skutečné i domnělé účasti na atentátu na Hitlera 20. července roku 1944: jezuita pater Alfred Delp, hrabě Helmut von Moltke a zejména plukovník Klaus von Stauffenberg, který umístil v Hitlerově bunkru bombu. Stauffenberg při popravě zvolal: „Ať žije svaté Německo!“

KU 8-9/2004

Na památku patera Kotlarze

Nejen Jerzy Popieluszko, ale i jiní polští duchovní se stali obětmi vražd komunistické tajné policie. Tak tomu bylo v případě Romana Kotlarze, jenž se zastal stávkujících dělníků v Radomi roku 1976, za což byl při výslechu tajnou policií brutálně zbit. Na následky toho po návratu domů zemřel. Místní biskup Edward Frankowski usiluje o zahájení beatifikačního procesu.

GN 37/2004

Korea: vy odstraňte kříže.....

Nestoudný návrh podala komunistická Severní Korea Jižní Koreji. Požaduje, aby jihokorejské úřady odstranily osvětlené kříže z kostelů příhraničních obcí, neboť prý se jedná o provokaci, kříže jsou totiž dobře viditelné i ze severokorejského teritoria....Na oplátku severokorejské úřady jsou ochotny odstranit komunistická hesla na budovách ve svých příhraničních obcích, taktéž dobře viditelná v Jižní Koreji.

GN 36/2004

Slova Sv. Otce

„.....osobní svatost má být centrálním úsilím každého biskupa. Prostředky k tomu jsou modlitba, četba Písma sv., zejména však Eucharistie a adorace před Nejsvětější svátostí. Biskup musí jít také příkladem ostatním v pravidelném a častém přijímání svátosti smíření.....

V projevu k biskupům USA 29.4.2004

Nápadná spojitost

Kardinál Ratzinger poukázal v článku v německém „Aachener Zeitung“ na podivnou souhru faktů: od šedesátých let se řeholníci v USA domáhají odložení řeholního oděvu a zkrácení času pro modlitbu, neboť chtějí být „jako jiní“. Souběžně s tím však prudce vzrostly mezi nimi případy mravních pochybení včetně politováníhodných zneužití mládeže.

Information FMG 83/2004

Pro manželství a rodinu

Arcibiskup německého Bamberku Ludwig Schick vyzval k většímu nasazení pro manželství a rodinu. Podle statistických výzkumů „nejzdravější, nejšťastnější, nejschopnější a nejzodpovědnější lidé pocházejí právě z úplných a harmonických rodin,“ řekl německý církevní hodnostář. Vyzval také k novému oživení pravidelné zpovědi, bez níž si neumí představit autentický

život podle Evangelia.

Information FMG 83/2004

Neznámé mučednictví pro víru ve Slovinsku

Slovinský arcibiskup Franc Rodé upozornil, že v jeho zemi v padesátých letech velké množství kněží, řeholníků a seminaristů bylo komunistickým režimem zavražděno nebo umučeno, o čemž se ve světě mlčí. Současná liberální postkomunistická vláda dělá všechno, aby se o tom nemluvilo a fakticky pokračuje v proticírkevní politice předchozího režimu. Odmítá náboženské vyučování ve školách, ačkoliv zájem o ně projevuje zhruba 70 procent žáků a jejich rodičů, nepovoluje také pastoraci kněží v nemocnicích a věznicích.

Information FMG 83/2004

Nerespektována práva rodičů

Katolický arcibiskup v britském Cardiffu Peter Smith kritizoval, že čtrnáctiletá těhotná dívka byla svojí školou poslána okamžitě k lékaři na potrat bez vědomí rodičů. Podle arcibiskupa se jedná o „odstrašující narušení“ rodičovských práv.

Information FMG 83/2004

I biskupové se modlí před klinikami

V americkém Phoenixu (stát Arizona) se nově jmenovaný biskup Thomas J. Olstead modlil před potratovou klinikou, vedenou známou světovou propotratovou organizací „Planned Parenthood“, spolu s 1500 lidmi. K účastníkům se připojil i biskup ze sousední diecéze Tuscon.

Information FMG 83/2004

Naše poznámka: Kdy se dočkáme i u nás, že biskup podobným způsobem podpoří bojovníky proti interrupcím, např. pravoslavného kněze dr. Libora Halíka v Brně, jenž už rok se modlí před porodnicí na Obilním trhu?

Biskupové neposlouchají

Švýcarští biskupové ostentativně odmítli instrukci Sv. Otce „Redemptionis Sacramentum“ proti liturgickým nešvarům, mezi nimiž je jmenováno též kázání laiků při mši sv. Podle biskupa Ivo Fischera ze St. Gallenu je tento požadavek papeže „neudržitelný“, biskup Kurt Koch požaduje na toto téma „rozhovor s instancemi univerzální církve“.

Information FMG 83/2004

Jenom pět statečných?

O letošním skandálním Katholikentagu v německém Ulmu už dostatečně informovala jiná média. Krátce shrneme základní fakta: S velkými poctami a aplausem tu vystoupili arciheretikové Eugen Drewermann (teolog suspendovaný z katedry v Paderbornu, protože popíral historicitu (!) Ježíše Krista), Jacques Gaillot (francouzský biskup zbavený svého úřadu kvůli pochybným názorům na katolickou morálku, zvláště ve věci potratů a homosexuality) a Hans Küng (teolog v Tuebingen, zbavený své katedry kvůli tezím popírajícím božství Kristovo). Všichni tři nevybíravě útočili proti Svatému stolci i proti papeži Janu Pavlu II. osobně. Vatikán byl nazýván „baštou totalitarismu“ a Jan Pavel II. „totalitním diktátorem“, všichni tři řečníci zesměšňovali a odsuzovali základní články katolické víry, Drewermann dokonce požadoval zničení katolicismu jako takového vůbec. Nejhorší však bylo, že mohučský biskup kardinál Karl Lehmann se účastnil vystoupení Künga, jenž odsoudil Svatého Otce jako „brzdu teologického pokroku“ a volal po volbě nového papeže „Jana XXIV.“ V krátké pódiové diskuzi na závěr Lehmann Künga ocenil jako „vynikajícího teologa“. Pouze pět vysokých církevních hodnostářů mělo odvahu Katholikentag v Ulmu včetně chování Lehmanna veřejně odsoudit: kolínský kardinál Joachim Meisner, jenž se stal kvůli tomu předmětem tvrdých odsudků médií, neboť prý „nerespektuje duchovní suverenitu svého biskupského spolubratra“, dále stařičký kardinál Leo Scheffczyk, biskup z Eichstaettu Walter Mixa, arcibiskup z Bamberku Ludwig Schick a biskup z Řezna Gerhard Ludwig Mueller. Díky Bohu za tyto statečné, kteří se nesklonili před diktátem médií!

Information FMG 83/2004

Rebelie?

Chilský ministr zdravotnictví Pedro García požadoval, aby starostové obcí rozdělovali mezi lid „pilulky po“ (tzn. takové, které se užívají po pohlavním styku a usmrcují už počatý plod). Kardinál Errazuríz ze Santiaga ostře zareagoval a vyzval věřící, aby „pilulku po“ kategoricky odmítli. Ministr García označil chování kardinálovo za „rebelii“, za „vzpouru Církve“ a dožadoval se zákroku. Starostové musí bezpodmínečně poslechnout, jinak prý musí počítat s trestem. Dodejme, že Chile je demokratickým státem. Pan ministr si demokracii představuje opravdu svérázně.

Information FMG 83/2004

Slyšte, slyšte.....

Takhle psal 25. 5. 2004 německý časopis „Graenzbote Tuttlingen“, jenž nemá s katolicismem pranic společného: „Existují jiné a to velice efektní metody, jak se chránit před AIDS – a sice zřeknutí se sexu před manželstvím. Zní to sice staromódně, ale je to jediná správná cesta. Tento recept ale nikde nenajdete, neboť chemický průmysl má naopak zájem, aby mladí měli sex, protože jedině tak budou kupovat pilulky a kondomy.....“

Information FMG 83/2004

Vážený Otče,

Chtěl bych Vám poděkovat za Váš dopis i za knihy, které jste mi poslal.

Jednou, když jsem uvažoval o svém životě, dostala se mi do rukou Vaše kniha „Umlčený zvon“. Hned se pro mě stala bestselerem. Snad jsem ji stokrát přečetl. Především, když jsem měl nějaké těžkosti, vždy jsem si vzpomněl na františkána Jana Baptistu Bártu a uvědomil jsem si, že všechny moje starosti jsou ve srovnání s utrpením kněží za komunismu malicherné. Nakonec jsem se rozhodl pro podobnou cestu jako P. Bárta, ovšem jako diecézní kněz.

Později mě tato kniha posilovala i v semináři, když přišly krize, i v současnosti si v ní rád zalistuji – chtěl bych Vám za ni moc poděkovat.

Co se týče založení Mariánské legie, nejsem kompetentní v tomto směru něco podnikat. Existuje však u nás Fatimský apoštolát, který se každý den modlí v kostele růženec a jedenkrát za týden má setkání na faře.

Váš v Kristu a Marii

P. Sedlák Antonín, kaplan z Liberce

Do Liberce přichází nový kněz

Jak už je našim čtenářům asi známo, od 1. července 2004 dochází ve farnostti arciděkanství Liberec k výměně kněží. P. Tomasz Dziedzic odchází do Mostu a místo něho přichází P. Antonín Sedlák. Nový farní vikář byl tak laskav a odpověděl nám na několik otázek.

Otče Antoníne, mohl byste našim čtenářům prozradit, z které části naší vlasti přicházíte?

P. Antonín Sedlák: Narodil jsem se 19. srpna 1968. Pocházím z Moravy z obce Jedovnice – je to dědina, která je vzdálena jen pár kilometrů od Ruprechtova, odkud pochází i váš pan arciděkan P. František Opletal. Mám tři mladší sourozence. Sestra je v řádu boromejek a dva bratři jsou ženatí.

Kam vedly vaše kroky z Jedovnic?

Později jsme se přestěhovali do Blanska. Vystudoval jsem střední průmyslovou školu. Poté jsem absolvoval studium na Vysokém učení technickém v Brně. Po vojně jsem pracoval jako technolog a pak i jako konstruktér v podniku Adast Adamov.

To jsou obory dost vzdálené Vašemu nynějšímu povolání.

Právě v té době jsem pochopil své povolání ke kněžství. Při mém rozhodování na mě měla velký vliv kniha Umlčený zvon o Janu Bártovi OFM, který u vás působil a stal se mým kněžským vzorem.

A realizace tohoto povolání?

Následuje studium na Katolické teologické fakultě UK v Praze. Po jejím absolvování jsem byl v litoměřické katedrále sv. Štěpána vysvěcen na jáhna. Pak jsem byl na dva měsíce poslán do Mostu a potom jsem působil jako jáhen v Lounech, kde jsem pokračoval i jako farní vikář. Nyní jsem dostal dekret do Liberce.

Těšíte se?

Musím přiznat, že jsem v Liberci ještě nikdy nepobýval, ale přesto se sem těším. Když přichází do nějaké farnosti nový kněz, mnoho lidí se domnívá, že to bude anděl a nebo ten, kterého by aspoň přetvořili „k obrazu svému“. A většinou pak bývají hořce zklamáni. Chtěl bych vás, čtenáře Obrázku libereckých farností, požádat, abyste si uvědomili, že jsem jen obyčejný kněz, který chce s vámi sdílet společně vaše radosti i bolesti a budovat s vámi Boží království – království lásky, míru a pokoje – tak, jak o ně prosíme v modlitbě Otče náš.

Otče Antoníne, děkuji Vám za rozhovor.

Otázky br. Felix, OFM
„Obrázek“ 25. 6. 2004

Rodina a škola

Třicet let uvolnění lhůt v Německu zůstává každodenní ostudou

„Jubileum“. Z toho slova nám dnes zaznívá hlavně jásot. Ale původní kořen je hebrejský a znamená každý padesátý rok, kdy podle třetí knihy Mojžíšovy měly být odpuštěny dluhy a kdy otroci měli dostat svobodu. Ovšem „Jubileum“, které připadá na 26. duben 2004, poskytuje příležitost k jásotu jen příslušným zainteresovaným kruhům: před třiceti lety byla poprvé v německém potratovém trestním právu schválena úprava lhůt.

Toto jubileum má být příležitostí úplně otevřeně poukázat na tuto německou každodenní ostudu. Třicet let uvolnění lhůt, to znamená osm milionů dětí zabitých v lůně matek. Může mi být vzhledem k tomuto počtu přičítáno, že přeháním, když vidím Německo zapojené do kultury smrti? Přirozeně: Potraty sotva bijí do očí – kromě dětí samotných a zúčastněných žen, které se často ještě desetiletí vlečou s jejich fyzickými a psychickými následky. Naproti tomu pro okolí, které v první řadě nutí těhotné ženy často k potratu, mizí zabití nenarozených v hygienické anonymitě nemocnic. Od okamžiku spojení vajíčka se spermií máme nicméně co do činění s člověkem a s jeho druhovou důstojností. To se ovšem doposud znova a znova horlivě popírá. A tak se zcela libovolně stanoví lhůty – třeba fáze končící nidací, tj. uhnízděním v děloze – po němž se teprve původní „shluk buněk“ má najednou stát člověkem.

Jsem si vědom skutečnosti, že se mnohým příznivcům legality potratů jedná o optimální ochranu matky a dítěte. Ale právě tento úmysl ztroskotal. Závada je v systému. Tak se od roku 1995 v poradenství uskutečnil s plnou důsledností princip „poradit místo trestat“. Přitom se přehlédlo, že právě v trestním právu zakotvená ochrana nenarozených dětí vytváří jedinečným způsobem právní povědomí. Je ovšem přirozené, že nástroj trestního práva musí být doprovázen konkrétní sociální, psychologickou a hmotnou pomocí.

Ve prospěch současného zákonodárství mi budou předkládána nejnovější čísla Statistického spolkového úřadu, která budou dokládat snižování (úředně hlášených počtů potratů). Tyto údaje jsou však nereálné. Skutečné počty potratů spíše rostou, než aby klesaly. Navíc bychom neměli při pohledu na ohlášený pokles o 18 % na 128 000 potratů zapomínat, že tento počet před reformou v roce 1995 obnášel „jen“ asi 98 000.

Spolkový ústavní soud roku 1993 uložil zákonodárci „povinnost opravy a dodatečného vylepšení“. Text zní doslova takto: „Z dostatečné doby pozorování vyplývá, že zákon není schopen zaručit ústavou požadovanou ochranu života, takže se zákonodárci ukládá tyto nedostatky změnou nebo doplněním stávajících právních předpisů odstranit“. Tento rozsudek je podkladem nyní platného znění paragrafu 218. Zákonodárce tuto povinnost dosud nesplnil. Jde tu o otřesné pohrdání nejvyšším německým soudem.

Jedna zpráva DPA na téma potratů končí alarmujícími slovy: „Těhotenství se stává nemocí.“ Tento vývoj je součástí prokletí zlého činu a vyznačuje – do písmene – ďábelský kruh. Když mohou být nenarozené děti beztrestně zabíjeny, proč by se nemohly také kvalitativně třídit? Kde se však děti stávají předmětem selekce, tam roste strach matek z toho, že přivedou na svět postižené, „poškozené“ dítě. A tak se postupně zapomíná, že každé dítě – zcela nezávisle na jeho „užitečnosti“, jeho schopnostech a obratnosti – má důstojnost člověka: takovou důstojnost, která stojí nad hodnocením a manipulacemi ze strany druhých lidí a vymyká se jim. Naše zapomínání má i sociální důsledky: Zatímco své děti po desetitisících vybíjíme, nad naší společností se snáší soumrak zestárnutí, které nutně nakonec vyústí ve vymření. Probíhající tichá katastrofa dramatického poklesu porodů nabírá stále hrozivější podobu. Německo patří v této souvislosti mezi nejubožejší země světa. „Kultura smrti“, odrážející se i v hrůzném počtu potratů, nás zavedla do slepé uličky. Z ní můžeme najít východisko jedině rozhodným obratem ke „kultuře života“.

Musíme zase objevit děti jako bohatství, jemuž nemůže konkurovat žádné sebevětší bohatství hmotné. V odpovědi na otázku, zda státní úřady a společenské instituce v Německu mají dostatek vůle a jsou schopny chránit a podporovat manželství a rodiny včetně jejich (nenarozených i narozených) dětí, se bude rozhodovat o našem osudu.

J. Em. Joachim kardinál Meisner, arcibiskup Kolína,
Die Welt 26. 4. 2004, přel. Br. Felix, OFM

Pomoc těhotným ženám a informace:
Hnutí pro život ČR
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, telefon 603 976 231
Bankovní spojení: 159205438/0300, var. symbol 5030

Máme na paliativní péči?

Poslanec Jiří Karas (KDU – ČSL) požádal 22. 6. 2004 ministra zdravotnictví Jozefa Kubinyiho o vyjádření k údajnému nedostatku prostředků na péči tišící bolest. Osobním dopisem tak poslanec reagoval na tvrzení přednosty III. chirurgické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice v Praze – Motole, MUDr. Pavla Pafka v pořadu Radiofórum (18. 6. 2004), že ČR nemá dost prostředků, kapacit a léků na zajištění účinné paliativní mediciny.

„Ta slova mě bolestně zasáhla. Nemohu uvěřit, že odborník jako pan profesor Pafko, může použít takový argument na podporu legalizace eutanázie“, uvedl pro ČTK poslanec Karas. Podle něj šlo nejspíš o Pafkův omyl, protože není možné, aby civilizovaný stát ve 21. století připustil nedostatek tišících prostředků.

Ministra se poslanec také dotázal, zda počítá se změnou etického kodexu České lékařské komory, který stanovuje, že eutanazie není v ČR přípustná.

„Věřím, že pan ministr ctí lékařský stav a podá objektivní informaci, která nevyzní ve prospěch násilného ukončení lidského života," dodal Karas.

Ferdinand Peroutka

Český křesťane, neboj se Evropy!
Nauč se umění přijímat, ale také vracet a dávat!

Od oficiálního vstupu do Evropské unie nás dělí jen velmi krátký čas. Samozřejmě nikoliv geograficky, ale politicky, ekonomicky a duchovně vejdeme do společenství národů, z něhož jsme byli zhruba na půl století vyrváni nejprve německým fašismem a posléze komunistickou diktaturou. A jak se blíží ono opětovní spojení, zcela logicky se ozývají i některé sílící dotazy, ba obavy. Co nás tam čeká?

Ponechme teď stranou, zda zejména v ekonomice a dalších oblastech byly či nebyly sjednány optimální či optimálně možné podmínky. Objevují se i problémy jiné, s nimiž se jako křesťanský politik denně čím dále tím více setkávám – při debatách s občany, v obyčejné i elektronické poště.

Ze Západu k nám přišlo mnoho dobrého, ale také toho ostatního. Není Evropa rájem sexuálních výstřelků, homosexuálních svazků, potratů, konzumace drog, přehnaného až komického feminismu? Není zde zřetelný pokles hodnot spojených s rodinným životem? Nepřevyšuje osobní prospěch nad solidaritou s bližními? Není zde kult násilí, který se k nám bude dále šířit? Neoslabí se víra našich otců v překotné technizaci, v prudkém, ale také mnohá úskalí přinášejícím vědeckotechnickém rozvoji? A co stále silné proudy novodobého marxismu, který samozřejmě nezmizel s pádem totalitních režimů?

Ostatně, takové obavy zaznívají i ze zemí, v nichž je – bohužel – náboženský život intenzivnější než u nás, třeba v Polsku nebo na Slovensku.

Odpovědět lze lapidárně: téměř všechno k nám již v menší či větší míře dorazilo, včetně satanismu a přitroublého sprejerství. Škoda, že jsme tomu nedokázali zabránit – ale ještě smutnější je, že tomu dodnes nedokážeme úspěšně čelit. Souvisí s tím odpovědnost za funkčnost zákonné, exekutivní i justiční moci. A pokud se zrodí nějaké nové zlo, najde si v současné situaci cestu i k nám, ať už hranici lemuje více či méně pohraničních policistů. Ale

ničeho nemusí být více – a jen na nás záleží, aby zlého bylo co nejméně, dobra pak maximum možného.

A uvědomme si jeden zásadní fakt, který nelze popřít. Evropa má své křesťanské kořeny a skutečnost, že mnohé duchovní hodnoty byly oslabeny, na této podstatě nic nemění. A že po dlouhá staletí měl právě český národ ve společenství křesťanské Evropy své velmi důstojné místo – v duchovním životě, v politice, ba i v rukodělné či průmyslové výrobě. Byli jsme ovlivňováni, ale také jsme ovlivňovali. Takže bych položil otázku, spojenou s blížícím se aktem připojení, trochu jinak.

Co nám, křesťanům, Evropa ještě může dát – a co naopak můžeme my poskytnout jí?

Můžeme se od ní obohacovat téměř ve všem. Máme ale – a to je třeba zdůraznit – i co nabídnout nejen ve vědě, technice a kultuře. Můžeme mimo jiné odevzdat mnohé z našich tradic včetně zkušeností ze dvou diktatur a okupací. Můžeme darovat bohatství z historie, která v mnohém přesáhla dobové hranice českého či československého státu.

A teď řeknu něco, co se možná nebo spíše pravděpodobně setká s averzí či obligátním posměchem některých politiků nebo publicistů.

Můžeme, ba musíme pomoci Evropě najít a obnovit její duši – nikoliv v úzce náboženském, ale ve všelidském slova smyslu.

Neboť Evropa je ve zřetelné krizi, určitě nebezpečnější, než jsou dočasné ekonomické či sociální problémy. Je v určitém deliriu, na němž se podílí i bohatství hmotné, ukrajující z bohatství ducha. Ztrácí víru sama v sebe – a musí ji hledat a opět nalézt. A znovu si ozřejmit dávnou pravdu, která vychází z jejích vlastních tradic. Totiž, že křesťanství je nejlepší možná civilizace, užitečná dokonce i pro ateisty. Je to křesťanství se smyslem pro realitu a lidskou slabost, kde náš Bůh zemřel na kříži, a tím nás učil obětovat se pro druhé.

A neobnoví-li brzy Evropa svou svébytnost, může se stát, že se jednou probudíme pod islámskou vládou s přijatým právem šarija.

Takže, český křesťane – Evropy se neboj, spíše naopak. Vykroč do ní s pokorou, ale i s hlavou vzpřímenou. Neboť právě my, ať už se hlásíme ke katolické církvi či k jinému křesťanskému duchovnímu společenství, si v této etapě, která znamená zásadní přelom v národních a státních dějinách, musíme osvojit ono nelehké umění.

Totiž umění přijímat, ale také vracet a dávat.

A v tom ať je i prvořadý smysl našeho úsilí, včetně práce těch zástupců, kteří mohou z vůle našich občanů zasednout v Evropském parlamentu a dalších orgánech, aby hájili české národní – mnozí z nich i české křesťanské, tedy s evropskou civilizací totožné zájmy.

Jiří Karas, poslanec Parlamentu České republiky

„A už je to zase tady!“

Jen pár týdnů po přijetí České republiky do NATO vtrhla vojska této organizace bez vypovězení války Jugoslávii do Kosova. Do té doby čisté obranné společenství pro ochranu svých členů se stalo organizací útočnou. Kvůli tomu změnilo i základní články své charty. Další vývoj známe, není to a nebylo to poctivé řešení.

Od 1. května 2004 je Česká republika, spolu s dalšími devíti evropskými zeměmi členským státem Evropské unie. Tato Unie nyní přijímá svoji ústavu, která má být závazná pro všechny členské státy. Přestože evropská kultura ve své podstatě vychází z křesťanství, není o něm v této ústavě žádný odkaz! Když jsem v roce 2000 psal svůj první článek pro Řád (původně určený jako reakce na článek Dr. Malého „Svoboda svědomí vážně ohrožena“ v týdeníku MCM Světlo, který ho neotiskl), varoval jsem před slaďováním našich zákonů se zákony EU, která nám bude vnucovat i zákony morálně a křesťansky zcela nepřijatelné, jako jsou zákony o potratech, tedy vraždění nenarozených dětí, o kterých tvrdí, že to nejsou ještě de facto lidské bytosti, zákony o eutanázii atd.

A sotva jsme referendem odsouhlasili svůj vstup do Unie, už Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku neuznal právní status lidského plodu! Jak chce někdo být brán jako ochránce lidských práv, když mu hned od okamžiku početí odepírá právo na lidskou existenci, právo zvát se člověkem. Nevím, je-li to tím, že i právníci v tomto orgánu jsou tak hluboce nevzdělaní v otázkách biologických, fyziologických a života vůbec, nebo jsou tak zaprodaní potratářské lobby a nebo mezi nimi je víc právníků francouzského původu, apriori už skoro tři sta let odmítajících Boha a ve vleku zednářů, kteří jen proto, aby se mohli postavit proti Církvi, popírají i nepopiratelné. Pokud by to bylo normální, bez pozadí, řeknu, dámy a pánové, vzdejte se svých

akademických titulů a diplomů! V tomto je ale víc! Toto jejich vyhlášení je hrozbou, že nejen jim, ale všem, kdo vedou Evropu, vůbec o člověka a jeho práva nejde!

Mám vážně strach, že většinu lidí obsah Evropské ústavy a další právní otázky nezajímají. Tato lhostejnost se jim může velmi brzy vymstít! Proto je potřeba, abychom nejen my, ale i občané dalších států EU, návrh Evropské ústavy bez zmínky o křesťanských základech odmítli.

V médiích se nám dnes a denně předkládají k věření věci, o jejichž pravdivosti lze vážně pochybovat. Mezi ně patří i výše uvedené rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Na tato rozhodnutí musíme vždy reagovat a ne se spokojovat s tím, že jednou něco řekneme a pak ticho. Nacistický ministr propagandy, Josef Goebbels, řekl, a všichni totalizátoři zleva i zprava to opakují, když ne slovy tak praktickým uplatňováním, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Také i my musíme vždy každou vyjádřenou lež jako lež hned označit, právě proto, aby si ji jako lež uvědomili ti, kteří o věci tolik nepřemýšlejí, nebo mají nedostatečné množství informací, či věci nerozumí.

Dostal jsem kdysi vzkaz jednoho čtenáře, že více méně píši o známých věcech. Jak je vidět i přes tzv. známost věcí jdou lidé za těmi vůdci a těmi myšlenkami, které jsou nám dnes a denně předkládané v médiích. Proto to opakování známých věcí, neboť se učili, opakování je matkou moudrosti!

RNDr. Petr Benda

Václav Talich versus Gustáv Husák

Po vypuknutí 2. světové války bylo Polsko napadeno ze západu Německem nacistickým a od východu bolševickým SSSR. Když potom wehrmacht napadl Sovětský svaz, byly náhodou objeveny Němci u městečka Katyň hromadné hroby polských důstojníků, zastřelených ranou do týla. Goebbels jako ministr nacistické propagandy nařídil, aby vlády v okupovaných zemích nacisty vyslaly pracovníky v kultuře, aby shlédli, čeho je schopný bolševismus. Za tím účelem přijel do Prahy a měl rozhovor s našimi předními kulturními pracovníky včetně novinářů. Nepřijmout pozvání znamenalo jistou deportaci do koncentračního tábora, jak nedávno v ČT potvrdil jeden český kameraman.

Vedle lékařů a novinářů z Protektorátu Čechy a Morava se účastnil exhumace polských důstojníků i světoznámý dirigent Václav Talich. Tam,

v lese u Katyně, se setkal s Gustavem Husákem a Viliamem Širokým, kteří byli vysláni Slovenským státem. Husák potom se Širokým napsal do časopisu „Gardista“, jehož šéfredaktorem byl Robert Kubička, článek o masakru polských důstojníků speciálními jednotkami NKVD. Článek podle Roberta Kubičky zapůsobil na Slováky. V Protektorátu dokonce vyšla z pera českých novinářů brožurka o těchto masových hrobech a šla na odbyt v knihkupectvích. Tito novináři po válce byli popraveni.

Pod vlivem těchto skutečností se Václav Talich stal nepřítelem bolševismu. Tehdy existovala také organizace „Liga proti bolševismu“. Jenže po skončení 2. světové války se věci ohledně masových hrobů polských důstojníků u Katyně v Norimberském procesu připsaly nacistům. Tlačil na to hlavní sovětský prokurátor u Norimberského soudu plukovník Ruděnko. Dnes je prokázáno, že to byla lež. A tak Václav Talich byl doslova odvlečen z bytu a rovnou vsazen do pankrácké věznice, aniž by s ním bylo jednáno z pozice presumpce neviny. Tam ho navštívil švédský vyslanec v Praze a nabídl mu pomoc – že ho dostane z vězení, když přijme švédskou státní příslušnost a bude dirigovat operu ve Stockholmu. Talich za tuto velkorysou pomoc poděkoval a řekl, že si není vědom viny, protože nikdy nekolaboroval s nacisty a pracoval jako dirigent pro slávu českého národa doma a v cizině.Po čase byl propuštěn, aniž by se mu dostalo omluvy nebo vysvětlení. Nesehnal zaměstnání, a tak se živil jako pouliční metař. Po čase se živil přednáškami o hudbě po katolických farnostech v celé ČSR jako katolík, jak mi vyprávěl profesionální hudebník Váša Petřík, syn prvorepublikového generála Petříka. Tlačil na to ministr školství a kultury, rudý Zdeněk Nejedlý. Teprve na Slovensku mu nabídli dirigovat v Bratislavě Slovenskou filharmonii. Jiný pracovník v kultuře v oblasti filmu, Jan Sviták dopadl hůře. Po zatčení byl naší policií vyhozen z policejního ředitelství jenom ve spodním prádle a revoluční lůza ho honila, až ho u jednoho kostela v Praze dostihla a umlátila k smrti, jak nedávno odvysílala ČT.

Šéfredaktor Kubička byl retribučním soudem odsouzen ke dvaceti letům žaláře a u soudu musel podepsat, že nic neví o článku Husáka a Širokého, zveřejněného ve slovenském časopise „Gardista“, jinak že skončí na Sibiři. Husák se Širokým se na rozdíl od Talicha obrátili na pětníku a z velkých nepřátel komunismu se stali jeho věrní sluhové, museli skákat, jak pískali

z Kremlu. Husák se stal po válce předsedou slovenských poverenikov a Široký předsedou KSČ na Slovensku.

Kubička se setkal na začátku padesátých let s V. Burešem na lágru Bytín na Příbramsku, kde se rubala uranová ruda pro našeho rudého „bratra“ a vyprávěl mu celý případ s Husákem a Širokým, kteří byli za Slovenského národního povstání zatčeni a vězněni na Ilavě, odkud uprchli. Měli štěstí, jinak by s nimi partyzáni zatočili, skončili by na šibenici nebo zastřelením.

Na případu Talicha a Husáka se Širokým názorně vidíme, jakým je v jednání člověk s křesťanskou vírou a lidé bez víry v Boha. Co postrádám u komunistů je čestnost. Čestný člověk se nikdy nemůže zaprodat za mísu čočovice!

Když v sedmdesátých letech minulého století měly na Slovensku proběhnout pompézní oslavy SNP, měli se přihlásit účastníci protinacistického SNP. Přihlásilo se tolik Slováků, že jich bylo několikrát více, než jich bojovalo. Prý přes sto tisíc. Tak se celá „velkolepá“ akce KSČ musela dát STB do klidu, aby z toho nebyla ostuda. Jednou při turistickém zájezdu do Vysokých Tater jsem byl náhodným svědkem v jedné slovenské krčmě, jak se hospodští kunčafti do sebe pustili a vyčítali si, kdo partyzánštil a kdo táhl s Hlinkovou gardou, kdo co ukradl druhému ve vesnici. Vypadalo to tehdy v sedmdesátých letech, že se v hospodě obě strany poperou. Vypil jsem v rychlosti pivo, abych nepřišel k maléru od rozvášněných hospodských Slováků. Někteří z nich neměli Čechy rádi ani za komunismu.

Vyprávěl jičínský lékař MUDr. Miloslav Měšťan, jenž po skončení války dostudoval medicinu v Bratislavě, že vysokoškolské koleje navštěvoval Gustáv Husák a že české studenty tituloval „Čechůni“, tedy urážlivě, nacionalisticky. Nacionalismus je neslučitelný s křesťanstvím, je to nebezpečná zbraň vedoucí člověka na scestí. Husák také podle toho dopadl: Jeho jméno je natrvalo spojeno s „normalizací“. Kdo těchto dvacet let v ní prožil, nikdy nezapomene!

MUDr. Jaroslav Lhotka

Limitovaná svoboda

„Co se s vámi stalo?“

Napůl stroze, napůl s obavami nás uvítal v budově ředitelství ostravské policie Ing. Jiří Sprušil.

„Dal jsem už do pohotovosti pátračku…“ a vede nás do své kanceláře v prvním patře.

„Promiň. Chtěl jsem Bohumilovi ukázat krásy českého severovýchodu“, vysvětluje Miroslav Dolejší s omluvou v tónu hlasu…“ Vzali jsme to přes Hradec Králové, Orlické hory, Jeseníky a Opavu, a tak jsme se trochu opozdili.“

„Trochu? Já objednal oběd na půl jedné a teď je víc jak půl třetí!“ Vyčítavě, ale se zřejmým pochopením se otáčí ke mně. Miroslav nás představuje a začínáme si tykat. Pomáhám odčinit naše zdržení s odkazem na krásu země, a že krajina tam byla opravdu kouzelná. Je srpen roku 1991.

V salónku moderní restaurace, kde máme zajištěno soukromí, začínáme hovořit o situaci, kterou musí Jiří řešit. Miroslav analyzuje události a přináší informaci o dohodě mezi Moskvou a Západem, že Československo bude rozděleno. Autor „Analýzy 17. listopadu 1989“ ví více. Aniž bychom znali krycí jméno „Operace Golgota“, identifikujeme, co se skutečně děje a co se bude dále dít.

Jiří je přesný ve slovech a chápe zrovna tak přesně naše vývody. Od prvního okamžiku si rozumíme. Jiří sám přidává své poznatky.

„Komunisté, které vyměňují, mi říkají:…nebojte se pane Sprušil, do deseti let budem všichni zpátky…“

Vidíme, že naše svoboda je limitovaná velmocensky jak ze Západu, tak z Východu. Miroslav konstatuje, že jsme zpravodajsky otevřená země, a že si tu rozvědky Východu i Západu s Mossadem včetně podávají ruce. Neděláme si iluze.

Z politických proudů a ze znalosti profilů nejproblematičtějších figur na Ministerstvu vnitra usuzujeme, že chce-li si Jiří zachovat jako dosud vždy rovnou páteř, bude muset opustit svoje místo ředitele, kde se už tak znamenitě osvědčil. Byl zastáncem politiky nulové tolerance ke zločinu, a tak pevně řídil svůj úřad. Jeho ideálem bylo, aby jediným zvukem, který by mohl porušovat noční ticho, byly jen kramflíčky dívenky vracející se z divadla samotné bezpečně a bez obav domů.

Jiří měl v sobě jako maturant klasického gymnázia ideály řecké filozofické školy i dědictví vysoce organizované racionální římské společnosti, vlády triumvirů. Jako absolvent Vysoké školy báňské nemohl nemít vypěstovánu inženýrskou logiku faktů. Bohužel, jak se ukázalo, tyto vysoké osobní kvality

byly v rozporu s rozebíráním našeho státu zvenčí, za pomoci lidiček vždy ochotných se prodat za misku čočovice. Nihil novi sub sole.

Jiří se pokusil přes to, co jsme věděli, rozjet s lidmi, kteří se nemohli ztotožnit se Sládkovskými republikány novou Vlasteneckou republikánskou stranu s programem neutrality pro naši zem. Byl to pokus téměř zoufalý. Ale Jiří necouvá ani před nejtěžšími úkoly. Když zorganizoval v Praze ustavující schůzi ve vinohradském Obecním domě, účastnila se celá řada významných osobností i z čs. Třetího exilu, včetně prof. Milana Zeleného a prof. Libora Karfíka a dalších. V kuloárech jsem byl s Jiřím, když se rozhodoval, zda má přijmout funkci předsedy, a co udělat s rozbíječi. Opět zde rozhodlo jeho svědomí, charakter a vůle bojovníka.

Ing. Jiří Sprušil byl více jak vzorným předsedou. Zraňovala ho ale v průběhu funkce dezorientovanost a letargie voličů i děsivá nevůle občanů být něčím více než piony pro hazardní hráče tzv. „občanských hnutí“, podporovaných mimonárodními zájmy odjinud.

Naposledy jsem se s Jiřím setkal loňského pozdního léta na Sprušilovic „Budce“, jak skromně říkal sroubku v kouzelných lesích Hradce nad Moravicí. Za téměř rodinného posezení, kdy Jiřího paní Šárka mne i moji choť obětavě a téměř královsky hostila, jsme probírali další možnosti v politice a mého přesunu zpět do vlasti. Jiří i já jsme si byli vědomi, že situace je nelehká, že „Operace Golgota“ končí a Moskva se učinila ještě více neprůhlednou než kdykoli předtím.

Nevyšli jsme si už ale na Žimrovickou skálu. Jiří přemáhal únavu vleklé nemoci, ke které lékaři právě hledali osudný klíč. Nicméně s mojí ženou jsme si udělali sportovní výlet pod Skálu za ranního lehkého mrholení sami.

Zde stojí psáno: „V jedné z pověstí se vypráví, že nedaleko Žimrovic končí les Hanuše velkou skálou, v níž čeká rytířské vojsko, které jednou s Antikristem o víru bojovati bude.“

Věřím, že duch Jiřího, hodný jeho svatého jmenovce, se s nimi v pravý čas objeví. Byl vždy tak prozíravý, přesný a viděl daleko dopředu. V dnešní limitované svobodě a manipulativní demokracii nemohl udělat pro národ více.

Jiří Sprušil se narodil v Břeclavi 17. ledna 1938. Zemřel v neděli 27. června 2004 v Ostravě, které věnoval tolik ze svého života.

Dr. Ing. Bohumil Kobliha, Londýn, 11. srpna 2004

Literární příloha

Umlčené písně

Karel Dachovský

Nevadí mi pavučina nad krbem,
ani rýha ve vitráži způsobená
prstenem Mary Wardové.
Rozpůlený hřbet misálu
zahnědlý tisícerým použitím.
Nevím jako svatý Bernard,
kolik je oken v mém kostelíku.

Ale vadí mi život
vhozený do hlubin popelnice.
Chci, aby se narodila
očka hnědá, modrá, sivá.
Kolik písní bylo umlčeno
a kolik metafor nezazní,
když i kosové smějí zpívat.

Zdenka Líbalová

Rozpřáhněme svou náruč
a sestupme z křížů
vlastního sobectví
abychom mohli
svá srdce rozdávat
jako ty
Pane Ježíši

Úsměv

Janka Procházková

Podaná ruka
bořící přehrady
mezi světadíly
našich odcizených já,
oživující
nehybné masky
v transcendentální odpověď lásky.

Životopis paní Libuše Matysíkové

Narodila se 30. září 1948 v Karolíně, okres Kroměříž. Rodiče se přestěhovali do pohraničního města Javorníka ve Slezku.

V letech 1954 – 1963 zde absolvovala základní devítiletou školu. V letech 1963 – 1967 studovala na pedagogické škole v Přerově. Na pedagogické škole pracovala v dramatickém kroužku a literárně soutěžila. (Strážnice – čestné uznání roku 1967) Rodina a práce zabíraly veškerý její čas. Své literární zájmy uplatňovala ve výchově nejmenších dětí v praxi v mateřské škole.

Posledních šest let se začala zúčastňovat celostátních literárních soutěží. Stala se členkou mělnického Pegasu.

Zúčastnila se těchto soutěží: Seifertovy Kralupy, Západní Šumava – Klatovy, O Tachovskou renetu, Poezie mezi námi – Tábor, Trapsavec, Mělnický Pegas, Řehečská slepice, Literární Varnsdorf, Literární Chotěboř, soutěž O Drážďanskou cenu lyriky apod.

V Řehči loni dostala čestné uznání, v Táboře diplom.

V roce 2002 vydala sbírku „Kormidelník života“ v táborském nakladatelství Půlnoc.

Roku 2003 vydala sbírku „Dětskýma očima“ v literárním klubu Pegas.

V jednání a v tisku je dětské leporelo.

Již třetím rokem se chystá na setkání českých a polských autorů v Broumově, které organizuje paní Věra Kopecká.

Příležitostně publikuje.

Adventní čas

Libuše Matysíková

Pojď tam, kde se ztišíš
vzbudíš pokoru
obrátíš ve svém srdci
a směřuješ nahoru
pojď tam, kde velebně cinkají rolničky
zvony zvoní
pojď nemyslet jen na sebe
i jiní kolem nás chodí
pojď tam, kde se volá po lásce
kde život proniká do nitra
pojď, andělské poselství nás volá k radosti
pojď, v prosbě – dej nám prostotu
abychom uměli přijímat dary
a vážili si životů
pojď, získat vnitřní sílu
dát i oběti
odstranit utrpení bídu
jsme chráněni – jsme sepjati
pojď tam, kde nejsme otupělí
kde nechybí cit a laskavost
pojď, pomáhat těm, jimž ublížíme
lásky není nikdy dost

Bohosudov – Bazilika Panny Marie Bolestné

Marie Dolistová

Koráb chrámu s dvěma stěžny mohutných věží
ukotven před zelenou vlnou krušnohorského zlomu,
s palubou úcty a proseb k Matce Krista,

s přívětivou palubou pro své děti,
lodi, jejíž příď míří do tišin, kde lze nahlédnout
blesk osvícení, k vývěrům síly pro putování
vnitrozemím staletí, mezi skalisky bolesti a zmaru.

Těšitelko zarmoucených v přístavech,
kde se hledá jiné a prchavé potěšení,
bráno nebeská v přístavech, kde zejí brány do tolika pekel,
útočiště hříšníků v přístavech, kde se už nic nehledá
a se vším skoncuje
uzdravení nemocných ne vždy těl v přístavech,
kde se nechtějí uzdravit.

Matko Bolestná,
znáš ostří meče, který proniká duší,
matko všech, kteří pijí z nádob hořkosti a bolesti,
Matko matek, která v tůních krutosti ztrácí své dítě,
Matko, která svým pláštěm pokrývá hrůzy světa,
Šachovnice bojišť všech věků.

Pod křížem svého Syna
na Kalváii, která nezarostla zapomněním,
s dlaněmi spjatými bolest v modlitbu přetváříš
Nad krajinou
Na všech návrších světa